

การวิเคราะห์ปัญหาการพูดและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ในเขตอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ ที่ใช้ภาษาเขมร
และภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน

ปริญญานิพนธ์
ของ
เสนอ ตีรวิเศษ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย
กรกฎาคม 2542
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การวิเคราะห์ปัญหาการพูดและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ในเขตอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ ที่ใช้ภาษาเขมร
และภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน

บทคัดย่อ
ของ
เสนอ ตรวิเศษ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย
กรกฎาคม 2542

เสนอ ตรวิเศษ. (2542). การวิเคราะห์ปัญหาการพูดและการเขียนภาษาไทยของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในเขตอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ ที่ใช้ภาษาเขมร
และภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม :
ผู้ช่วยศาสตราจารย์พุทธ โสภวงศ์, อาจารย์วิรุฬห์รัตน์ ไฉนจุ่น.

ปรินูญานิพนธ์นี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์ปัญหาการพูดและการเขียนภาษาไทยของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน ในด้านการออก
เสียง คำศัพท์ และโครงสร้างของประโยค

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้ภาษาเขมร
60 คน ใช้ภาษาส่วย 60 คน โดยการสุ่มแบบเจาะจง จากโรงเรียนบ้านGRAM โรงเรียนบ้านบักตอง
โรงเรียนบ้านโนนสูง และโรงเรียนบ้านโพธิ์กระสังข์ ในเขตอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ ผู้วิจัย
ได้เก็บข้อมูลด้านการพูด ด้วยการบันทึกเสียงการเล่านิทานหรือเล่าประสบการณ์ที่ประทับใจ และ
เล่าเรื่องจากภาพ ด้านการเขียนให้นักเรียนเขียนเรียงความ และนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาคำร้อยละ
เสนอผลการศึกษาแบบพรรณนาวิเคราะห์

จากการศึกษาพบว่า ด้านการพูด นักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรมีปัญหาในการออกเสียง
วรรณยุกต์มากที่สุด รองลงมาได้แก่การออกเสียงพยัญชนะท้าย ส่วนนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย มี
ปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้นมากที่สุด การออกเสียงวรรณยุกต์เป็นอันดับรองลงมา ในด้าน
การใช้คำศัพท์ โครงสร้างของประโยค และด้านความคล่องในการพูด นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีปัญหา
ในเรื่องเดียวกันมากที่สุดตามลำดับดังนี้ ด้านการใช้คำศัพท์ได้แก่ การใช้คำผิดความหมาย การใช้คำใน
ภาษาแม่แทนคำภาษาไทย ด้านโครงสร้างของประโยคได้แก่ การขาดคำที่จำเป็นในประโยค
การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในประโยค การเรียงคำเข้าประโยคผิดที่ ด้านความคล่องในการพูด ได้แก่
การพูดซ้ำ การหยุดพูดผิดที่ การเริ่มต้นที่ผิด และการแก้ไขเมื่อพูดผิด

ปัญหาด้านการเขียนเป็นผลเกี่ยวเนื่องมาจากปัญหาการพูด เรื่องที่นักเรียนที่ใช้ภาษา
เขมรและภาษาส่วยมีปัญหามากที่สุด ได้แก่ การสะกดคำ รองลงมาได้แก่ การใช้คำศัพท์ ส่วนใน
ด้านโครงสร้างของประโยค นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีปัญหาในการขาดคำที่จำเป็นในประโยค และ
การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในประโยคมากในปริมาณใกล้เคียงกัน และยังพบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมี
ปัญหาในการเรียบเรียงประโยคที่ขาดความต่อเนื่องกันอีกด้วย

**AN ANALYSIS OF PROBLEMS IN SPOKEN AND WRITTEN THAI LANGUAGE
OF PRATHOMSUKSA 4 STUDENTS WHO USE KHMER AND SUAI IN DAILY LIFE
AT AMPHOE KHUN HAN, CHANGWAT SI SA KET**

**AN ABSTRACT
BY
SANER TREEWISES**

**Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Thai
at Srinakharinwirot University
July 1999**

Saner Treewises. (1999). *An Analysis of Problems in Spoken and Written Thai Language of Prathomsuksa 4 Students Who Use Khmer and Suai in Daily Life at Amphoe Khun Han, Changwat Si Sa Ket*. Master thesis, M.Ed.(Thai). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Asst.Prof.Wipudh Sobhavong, Miss.Wiroonrat Chanaingoon.

This study aim at studying the problems in Thai speaking and writing of Prathomsuksa 4 students whose mother tongues were Khmer and Suai. The students' pronunciation, diction, as well as sentence structure were analyzed.

In the study, the samples were Prathomsuksa 4 students of Ban Kram School, Ban Bakdong School, Ban Nonsoong School, and Ban Phokrasang School in Amphoe Khun Han, Si Sa Ket. They were equally divided into two groups : the first group consisted of 60 students speaking Khmer and the second group composed of 60 ones speaking Suai. The purposive sampling was applied to select the subjects. In order to investigate their Thai speaking problems, the students' voice was recorded while they were telling a story of their own experience, and telling a story from a picture. For studying the writing problems, each sample was assigned to write an essay. After that, the data of language problem were calculated in percentage. The research results were presented by a descriptive analysis.

The results revealed that, in Thai speaking, the problems in pronunciation of the students using Khmer were tone and the final consonants respectively. While the problems of the students speaking Suai were the initial consonants and tone respectively. However, the students in both groups had the same problems in diction, sentence structures and fluency in speaking. For diction, the problems of both groups of students were wrong choice of vocabularies; moreover, the students sometime used words in their mother's tongue in stead of Thai. For the problems of sentences, some words were missed, unessentially added, and some word order were put incorrectly. For the fluency in Thai speaking, the students improperly repeated, paused and started, and they also tried to correct their false when they told a story.

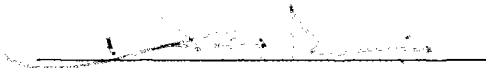
Regarding the samples' writing, the problem, which was the most frequently found, was spelling. The next one was diction. In writing a Thai sentence; furthermore, the frequency of missing and unnecessarily adding words of the two groups was similar. From the results, it was also found that in discourse some sentences written by both groups speaking Khmer and speaking Suai were not related properly.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

การวิเคราะห์ปัญหาการพูดและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ในเขตอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษที่ใช้ภาษาเขมร
และภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน

ของ
นายเสนอ ตริวิเศษ

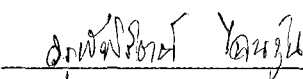
ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

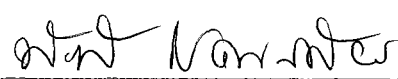
 คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศาสตราจารย์ ดร.เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

วันที่ ๑๐ เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2542

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

 ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิพุธ โสภวงศ์)

 กรรมการ
(อาจารย์วิรุพหรรตน์ ไฉนงุ่น)

 กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์พัชนี โชติกลเสถียร)

 กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์วิชชกร ทองหล่อ)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของผู้ช่วยศาสตราจารย์พุด โสภวงศ์ และอาจารย์วิรุฬห์รัตน์ ไฉนงุ่น ประธานและกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่เสียสละเวลาให้คำปรึกษา แนะนำ และแก้ไขข้อบกพร่องด้วยความเอาใจใส่ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์พัชนี โชติกลีเดีย และอาจารย์วิชชุกร ทองหล่อ กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม ที่กรุณาให้ข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ทำให้ปริญญานิพนธ์มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์สุนันทา โสรัจจ์ และอาจารย์นิตยา บุญสิงห์ กรรมการกลุ่มย่อยที่กรุณาให้คำแนะนำและแก้ไขข้อบกพร่อง ทำให้เค้าโครงปริญญานิพนธ์มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณผู้บริหารโรงเรียนบ้านกราม โรงเรียนบ้านบักดอง โรงเรียนบ้านโนนสูง และโรงเรียนบ้านโพธิ์กระสังข์ ที่ให้ความอนุเคราะห์สถานที่และอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้

ขอขอบคุณอาจารย์กรรณิการ์ ตริวิเศษ ครูในท้องถิ่นที่ใช้ภาษาส่วยเป็นภาษาแม่ ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับภาษาส่วย คุณฉัตรศิริ ปิยะพิมพ์สิทธิ์ นิสิตปริญญาเอกสาขาการทดสอบและวัดผลการศึกษา ช่วยเหลือในด้านการพิมพ์ และให้คำแนะนำปรึกษาในด้านอื่น ๆ ด้วยไมตรีจิตสุจริต

ความดีของปริญญานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยขอใช้เป็นเครื่องบูชาพระคุณ คุณตา คุณยาย คุณพ่อ คุณแม่ และคุณน้าสาธิต ผลเจริญ ผู้ให้ชีวิตและคอยอบรมเลี้ยงดูผู้วิจัยด้วยความรักและเสียสละตลอดมา

เสนอ ตริวิเศษ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
✓ ภูมิหลัง.....	1
✓ จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	3
✓ ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	3
✓ ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	3
✓ นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
✓ วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	4
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
2 วิเคราะห์ปัญหาการพูดภาษาไทย.....	24
3 วิเคราะห์ปัญหาการเขียนภาษาไทย.....	66
4 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	91
บรรณานุกรม.....	106
ภาคผนวก.....	110
ก หนังสือขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย.....	112
ข ภาพที่ใช้ทดสอบการพูดของนักเรียน.....	116
ค ตัวอย่างการพูดและการเขียนของนักเรียน.....	122
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	131

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงจำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง.....	5
2	สรุปปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้นของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร.....	30
3	สรุปปัญหาการออกเสียงพยัญชนะท้ายของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร.....	32
4	สรุปปัญหาการออกเสียงสระของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร.....	34
5	สรุปปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร.....	38
6	สรุปปัญหาด้านการใช้คำศัพท์ของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร.....	42
7	สรุปปัญหาในด้านโครงสร้างของประโยคของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร.....	44
8	สรุปปัญหาด้านความคล่องในการพูดของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร.....	46
9	สรุปปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้นของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย.....	50
10	สรุปปัญหาการออกเสียงพยัญชนะท้ายของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย.....	51
11	สรุปปัญหาการออกเสียงสระของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย.....	53
12	สรุปปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย.....	57
13	สรุปปัญหาด้านการใช้คำศัพท์ของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย.....	60
14	สรุปปัญหาด้านโครงสร้างของประโยคของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย.....	63
15	สรุปปัญหาด้านความคล่องในการพูดของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย.....	65
16	สรุปปัญหาการใช้พยัญชนะของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร.....	69
17	สรุปปัญหาการใช้สระของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร.....	70
18	สรุปปัญหาการใช้วรรณยุกต์ของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร.....	73
19	สรุปปัญหาการใช้คำศัพท์ของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร.....	75
20	สรุปปัญหาด้านโครงสร้างของประโยคของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร.....	77
21	สรุปปัญหาการเรียงประโยคเป็นข้อความของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร.....	79
22	สรุปปัญหาการใช้พยัญชนะของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย.....	82
23	สรุปปัญหาการใช้สระของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย.....	83
24	สรุปปัญหาการใช้วรรณยุกต์ของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย.....	85
25	สรุปปัญหาการใช้คำศัพท์ของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย.....	87
26	สรุปปัญหาด้านโครงสร้างของประโยคของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย.....	89
27	สรุปปัญหาการเรียงประโยคเป็นข้อความของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย.....	90

28	เปรียบเทียบปัญหาการพูดภาษาไทยระหว่างนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรกับ นักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย.....	96
29	เปรียบเทียบปัญหาการเขียนภาษาไทยระหว่างนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรกับ นักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย.....	97

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

จังหวัดศรีสะเกษตั้งอยู่บริเวณตอนใต้ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีพื้นที่ชายแดนส่วนหนึ่งติดต่อกับต่างประเทศ อำเภอขุนหาญเป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดศรีสะเกษที่มีอาณาเขตติดต่อกับราชอาณาจักรกัมพูชา อยู่ห่างจากตัวจังหวัดไปทางทิศใต้ 61 กิโลเมตร มีเนื้อที่ประมาณ 772.9 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 483,065.5 ไร่ สภาพพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูง พื้นที่ทางทิศใต้และทิศตะวันออกเหมาะแก่การปลูกพืชไร่ ส่วนพื้นที่ด้านทิศเหนือ ทิศตะวันตก และตอนกลางเหมาะแก่การทำนา ทำสวน และเลี้ยงสัตว์ (สุชีพ แข่งขัน. 2541 : 17) ประชากรในอำเภอขุนหาญมีประมาณ 98,312 คน แบ่งเป็นชาย 48,995 คน หญิง 49,317 คน มี 19,457 ครัวเรือน 119 หมู่บ้าน 12 ตำบล (โครงการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนพึ่งตนเองอำเภอขุนหาญ. 2541 : 2)

อำเภอขุนหาญมีอาณาเขตทางทิศใต้ติดต่อกับราชอาณาจักรกัมพูชาทำให้ในอำเภอนี้มีทั้งประชากรที่พูดภาษาเขมร ภาษาส่วย และภาษาไทยอีสาน กล่าวคือ ในแต่ละหมู่บ้านจะใช้ภาษาพูดซึ่งเป็นภาษาใดภาษาหนึ่งในสามภาษานี้เป็นหลัก และมีผู้ใช้ทั้งสองภาษารวมอยู่ด้วย เนื่องมาจากการไปมาหาสู่กัน การค้าขายระหว่างกัน และการสมรสระหว่างคนที่พูดภาษาถิ่นต่างกัน

จากประสบการณ์การเป็นครูโรงเรียนประถมศึกษาในอำเภอนี้ ผู้วิจัยสังเกตว่า เด็กนักเรียนมักมีปัญหาในการเรียนภาษาไทย โดยเฉพาะเด็กในครอบครัวที่พูดภาษาเขมรและเด็กในครอบครัวที่พูดภาษาส่วยในวัยเริ่มเรียน เด็กเหล่านี้รู้คำศัพท์ภาษาไทยกลางน้อยคำ จึงมักจะใช้คำในภาษาของตนแทนคำภาษาไทยบางคำในเวลาที่พูดภาษาไทย เช่น เด็กที่พูดภาษาเขมรพูดว่า “ผมอยู่กับปู่” ซึ่งหมายความว่า เขาอาศัยอยู่กับน้าหรืออา (ปู่ ในภาษาเขมร หมายถึง น้าหรืออา) หรือเด็กที่พูดภาษาส่วยพูดว่า “รถเจอะล*กัน” (เจอะล ในภาษาส่วย หมายถึง ชน) แทนที่จะพูดว่า “รถชนกัน” นอกจากนี้ ปัญหาในการเรียนภาษาไทยของเด็กที่พูดภาษาเขมรและเด็กที่พูดภาษาส่วยซึ่งเป็นปัญหาร่วมกันที่พบบ่อยคือ การออกเสียงวรรณยุกต์ โดยเด็กจะออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง เช่น ออกเสียง “ข้าว” (เสียงโท) เป็น “ค้าว” (เสียงตรี) ทั้งนี้เพราะภาษาทั้งสองเป็นภาษาที่ไม่มีวรรณยุกต์ ใช้ระดับเสียงสามัญเป็นพื้น จะมีเสียงสูงต่ำในบางคำ เมื่อผู้พูดบ่งเจตนาว่าข้อความนั้นเป็นคำสั่ง คำขอร้องหรือคำบอกเล่า ปัญหาการเรียงคำเข้าประโยคผิดที่ก็เป็นปัญหาที่

*เขียนตามพจนานุกรมกวย (ส่วย) - ไทย - อังกฤษ ของ ประเสริฐ ศรีวิเศษ พ.ศ.2521

พบเสมอ อาจจะเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ เพราะภาษาเขมรและภาษาส่วยจะมีการเรียงคำบางคำต่างไปจากภาษาไทย เช่น ถ้าจะถามว่า “ว่ายนํ้าเป็นไหม” เด็กที่พูดภาษาส่วยจะถามว่า “รู้วายนํ้าไหม” หรือถ้าจะบอกว่า “สมชายหัวแตก” เด็กที่พูดภาษาเขมรจะบอกว่า “สมชายแตกหัว” เป็นต้น

ภาษาเขมรและภาษาส่วย เป็นภาษาในตระกูลมอญ-เขมรที่มีลักษณะแตกต่างไปจากภาษาไทยทั้งด้านเสียง คำศัพท์และไวยากรณ์ ดังนั้นเด็กที่พูดภาษาเขมรและเด็กที่พูดภาษาส่วยเมื่อเรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง สภาพแวดล้อมของภาษาเดิมจึงมีส่วนสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาทางภาษาไทยของเด็ก ดังที่ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2524 : 86, 84) กล่าวว่า “คุณภาพของสภาพแวดล้อมทางภาษาของเด็กเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อการพัฒนาทางภาษา...อิทธิพลของสภาพแวดล้อมที่มีต่อการพัฒนาทางภาษานี้ ส่วนมากจะเกี่ยวกับการถ่วงหรือการเร่งความสามารถบางชนิดทางภาษาในเด็กระดับต่าง ๆ” ปัจจัยทางภาษาเดิมจึงมีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาไทยของเด็ก ก่อให้เกิดปัญหาในการเรียน

ในฐานะที่ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติจึงต้องมีการสอนภาษาไทยเพื่อให้คนไทยทุกคนสามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2523 : 3) กล่าวว่า “การสอนภาษาไทยของชาติควรได้รับความสำคัญเป็นอันดับหนึ่งในวงการศึกษ” โดยเฉพาะการสอนภาษาไทยแก่คนไทยที่พูดภาษาอื่นและคนไทยที่พูดภาษาไทยถิ่นต่าง ๆ ครูในห้องเรียนจึงควรจะรู้ปัญหาของนักเรียนเพื่อจะได้จัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่ วิพุธ โสภวงศ์ กล่าวว่า “การสอนภาษาไทยแก่นักเรียนที่พูดภาษาถิ่นระดับประถมศึกษา ครูต้องศึกษาปัญหาต่าง ๆ ที่อาจเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ของนักเรียนที่พูดภาษาถิ่น รวมทั้งศึกษาวิธีการที่จะขจัดปัญหาเหล่านั้นด้วย เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาไทยบรรลุตามจุดประสงค์ของหลักสูตร” (วิพุธ โสภวงศ์. 2529 : 764)

การศึกษาปัญหาในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยมีผู้ศึกษาไว้บ้างแล้ว เช่น ณรงค์ฤทธิ์ โสภา (2531) ได้วิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นเด็กเล็ก และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วยในจังหวัดสุรินทร์ โดยศึกษาในด้านการออกเสียงภาษาไทย โรจน์ ราชประโคน (2527) ได้ศึกษาอิทธิพลของภาษาเขมรที่มีต่อการพูดและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดภาษาเขมรในจังหวัดบุรีรัมย์ โดยผู้ศึกษาคนแรกได้ศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของเด็กที่พูดภาษาเขมร และเด็กที่พูดภาษาส่วย ซึ่งเป็นเด็กเริ่มเรียนที่มีความรู้จำกัดในเรื่องคำศัพท์ ส่วนผู้ศึกษาคนที่สองได้วิเคราะห์อิทธิพลของภาษาเขมรที่มีต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาเขมรในระดับมัธยมศึกษา ยังขาดการศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของเด็กที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วยในระดับประถมศึกษาในชั้นสูงขึ้นไป เด็กมีความรู้ภาษาไทยมากขึ้น และเด็กสามารถพูดและเขียนได้แล้ว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วยเพื่อให้ผลการศึกษาเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการเรียน

การสอนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างในอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อวิเคราะห์ปัญหาการพูดและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน ในด้านเสียง คำศัพท์ และโครงสร้างของประโยค

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบปัญหาในการออกเสียงภาษาไทย การสะกดคำ การใช้คำและการเรียงคำเข้าประโยคของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วย ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
2. ทำให้ได้แนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยให้เหมาะสมกับสภาพปัญหาของผู้ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยเป็นภาษาแม่ เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาไทยมีประสิทธิภาพในการสื่อสาร

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541 ในโรงเรียนบ้านบักดอง โรงเรียนบ้านกราม โรงเรียนบ้านโนนสูง และโรงเรียนบ้านโพธิ์กระสังข์ ซึ่งเป็นโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอขุนหาญ ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยเลือกเฉพาะนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวันเท่านั้น ได้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่พูดภาษาเขมรจำนวน 60 คน และนักเรียนที่พูดภาษาส่วยจำนวน 60 คน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 120 คน จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 1,741 คน ใน 7 กลุ่มโรงเรียนของสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอขุนหาญ
2. การวิเคราะห์ปัญหาจากการพูดของนักเรียน จะวิเคราะห์ด้านเสียง คำศัพท์ โครงสร้างของประโยคและด้านความคล่องในการพูด
3. การวิเคราะห์ปัญหาจากการเขียนของนักเรียน จะวิเคราะห์คำศัพท์และโครงสร้างของประโยค

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ภาษาเขมร หมายถึง ภาษาที่คนไทยเชื้อสายเขมรที่อาศัยอยู่ในอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษใช้สื่อสารกันในชีวิตประจำวัน
2. ภาษาส่วย หมายถึง ภาษาที่คนไทยเชื้อสายส่วยที่อาศัยอยู่ในอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ ใช้สื่อสารกันในชีวิตประจำวัน ผู้ใช้ภาษานี้เรียกตัวเองและภาษาของตนเองว่า “กวย” ในบางท้องถิ่นออกเสียงเป็น “กวย” “กุย” หรือ “โกย” และในวงการวิชาภาษาศาสตร์จะเรียกชนกลุ่มนี้ว่า “กวย” ซึ่งเป็นคำกลาง ๆ

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับลักษณะของภาษาเขมรและภาษาส่วย อิทธิพลของภาษาแม่ที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง ข้อบกพร่องในการพูดและการเขียนภาษาไทย ตลอดจนศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. ประชากร
ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอขุนหาญ จำนวนทั้งสิ้น 1,741 คน จาก 7 กลุ่มโรงเรียน ซึ่งแยกตามภาษาที่ใช้พูดดังนี้
 - 2.1 กลุ่มโรงเรียนที่มีนักเรียนพูดภาษาเขมรเป็นส่วนใหญ่ ได้แก่ กลุ่มโรงเรียนโพธิ์ไพร กลุ่มโรงเรียนพรวน กลุ่มโรงเรียนบักดอง และกลุ่มโรงเรียนลี
 - 2.2 กลุ่มโรงเรียนที่มีนักเรียนพูดภาษาส่วยเป็นส่วนใหญ่ ได้แก่ กลุ่มโรงเรียนกระหวั่น กลุ่มโรงเรียนขุนหาญ และกลุ่มโรงเรียนห้วยจันทน์
3. กลุ่มตัวอย่าง
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541 ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างตามขั้นตอนดังนี้
 - 3.1 ใช้กลุ่มโรงเรียนที่มีนักเรียนพูดภาษาเขมรเป็นส่วนใหญ่เป็นเกณฑ์การสุ่ม โดยใช้วิธีการสุ่มแบบจับฉลาก ได้กลุ่มโรงเรียน 2 กลุ่ม แล้วนำรายชื่อโรงเรียนทั้ง 2 กลุ่มซึ่งมีจำนวน 22 โรงเรียน มาจับฉลากอีกครั้ง ได้จำนวน 2 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนบ้านกราม และโรงเรียนบ้านบักดอง
 - 3.2 ใช้กลุ่มโรงเรียนที่มีนักเรียนพูดภาษาส่วยเป็นส่วนใหญ่เป็นเกณฑ์การสุ่ม โดยใช้วิธีการสุ่มแบบจับฉลาก ได้กลุ่มโรงเรียน 2 กลุ่มซึ่งมีจำนวน 17 โรงเรียน มาจับฉลากอีกครั้ง ได้จำนวน 2 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนบ้านโนนสูง และโรงเรียนบ้านโพธิ์กระสังข์

3.3 จากโรงเรียนในข้อ 3.1 และ 3.2 ผู้วิจัยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยเลือกเฉพาะนักเรียนที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน ได้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่พูดภาษาเขมร 60 คน และนักเรียนที่พูดภาษาส่วย 60 คน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 120 คน ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 แสดงจำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

โรงเรียน	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง		รวม
		ภาษาเขมร	ภาษาส่วย	
1. บ้านบักดอง	62	30	-	30
2. บ้านกราม	62	30	-	30
3. บ้านโนนสูง	45	-	30	30
4. บ้านโพธิ์กระสังข์	66	-	30	30
รวม	235	60	60	120

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เนื่องจากการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ปัญหาการพูดและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในเขตอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ ที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน เป็นการวิจัยที่ต้องใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล จึงแบ่งเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลที่จะใช้ในงานวิจัยเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลด้านการพูด ประกอบด้วย

ก. กำหนดหัวข้อการพูด ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ต่าง ๆ ของนักเรียน 2 หัวข้อ โดยให้นักเรียนเลือกพูด 1 เรื่อง จากหัวข้อ

- 1) ประสบการณ์ที่ฉันทประทับใจ
- 2) นิทานที่ฉันชอบ

ข. กำหนดภาพเพื่อให้นักเรียนเลือกเล่าเรื่องจากภาพ โดยมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

- 1) คัดเลือกภาพ 10 ภาพให้นักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน (เด็กที่พูดภาษาเขมร 10 คน เด็กที่พูดภาษาส่วย 10 คน) เลือกภาพเพื่อเล่าเรื่องคนละ 5 ภาพ
- 2) นำผลการเลือกภาพเพื่อเล่าเรื่องของนักเรียนมาหาความถี่
- 3) นำภาพที่มีความถี่มากที่สุด 5 ภาพมาใช้เป็นเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลด้านการพูด โดยให้นักเรียนเลือกเล่าเรื่อง 1 ภาพ จากภาพต่อไปนี้

3.1) ภาพ "ผลไม้"

3.2) ภาพ "ช่วยกันทำงาน"

3.3) ภาพ "ไปเที่ยวทะเล"

3.4) ภาพ "อาหารมือเย็น"

3.5) ภาพ "ก่อนถึงเวลาเรียน"

ตอนที่ 2 เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลด้านการเขียน ผู้วิจัยได้กำหนดหัวข้อเรียงความซึ่งเป็นเรื่องใกล้ตัวนักเรียน 3 หัวข้อ โดยให้นักเรียนเลือกเขียนเพียง 1 เรื่อง จากหัวข้อเรื่องดังนี้

- 1) โรงเรียนของฉัน
- 2) สิ่งที่ชอบ
- 3) ฉันอยากจะเป็น...

5. การวิเคราะห์ปัญหาด้านการพูด จะวิเคราะห์ในหัวข้อต่อไปนี้

5.1 ปัญหาในการออกเสียง

- ก. การออกเสียงพยัญชนะต้น
- ข. การออกเสียงพยัญชนะท้าย
- ค. การออกเสียงสระ
- ง. การออกเสียงวรรณยุกต์

5.2 ปัญหาในด้านการใช้คำศัพท์

- ก. การใช้คำผิดความหมาย
- ข. การใช้คำเขมรหรือคำส่วยแทนคำไทย

5.3 ปัญหาในด้านโครงสร้างของประโยค

- ก. การเรียงคำเข้าประโยคผิดที่
- ข. การขาดคำที่จำเป็นในประโยค
- ค. การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในประโยค

5.4 ปัญหาในด้านความคล่องในการพูด

- ก. การหยุดพูดผิดที่
- ข. การหยุดพูดแล้วใช้เสียงแทรกแทน
- ค. การพูดซ้ำ
- ง. การเริ่มต้นที่ผิด
- จ. การแก้การพูดผิด
- ฉ. การอุทานแทรก
- ช. การพูดติดอ่าง
- ซ. การพูดพลั้งปาก

6. การวิเคราะห์ปัญหาด้านการเขียน จะวิเคราะห์ในหัวข้อต่อไปนี้

6.1 ปัญหาในการสะกดคำ

- ก. ด้านพยัญชนะ
- ข. ด้านสระ
- ค. ด้านวรรณยุกต์

6.2 ปัญหาในการใช้คำศัพท์

- ก. การใช้คำผิดความหมาย
- ข. การใช้คำเขมรหรือคำส่วยแทนคำไทย

6.3 ปัญหาในด้านโครงสร้างของประโยค

- ก. การเรียงคำเข้าประโยคผิดที่
- ข. การขาดคำที่จำเป็นในประโยค
- ค. การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในประโยค

7. เสนอผลการศึกษาค้นคว้าแบบพรรณนาวิเคราะห์

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการวิเคราะห์ปัญหาการพูดและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในเขตอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ ที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัย โดยแบ่งเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็น 4 ส่วน ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของภาษาเขมรและภาษาส่วย
2. เอกสารเกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาแม่ที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนภาษาที่สอง
3. เอกสารเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการพูดและการเขียนภาษาไทยโดยทั่วไป
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของภาษาเขมรและภาษาส่วย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของภาษาเขมร

ภาษาเขมรเป็นภาษาที่จัดอยู่ในตระกูลมอญ-เขมร ซึ่งคนไทยส่วนหนึ่งในแถบอีสานใต้ ยังคงใช้ภาษานี้เป็นภาษาแรก โดยเฉพาะในพื้นที่จังหวัดสุรินทร์ บุรีรัมย์และศรีสะเกษ เนื่องจากจังหวัดเหล่านี้มีอาณาเขตทางทิศใต้ติดต่อกับราชอาณาจักรกัมพูชา โดยมีเทือกเขาพนมดงรักอันเป็นอาณาเขตของประเทศไทย มีลักษณะเป็นที่ราบสูง ถ้ามองจากเทือกเขาพนมดงรักจะเห็นพื้นที่ของอาณาเขตประเทศไทยอยู่สูงกว่าพื้นที่ของราชอาณาจักรกัมพูชา ดังนั้นชนที่พูดภาษาเขมรใน

ประเทศไทย จึงเรียกพวกตนเองว่า [khmer ləx] แปลว่า เขมรบนหรือเขมรสูงและเรียกประชาชนในราชอาณาจักรกัมพูชาว่า [khmer krəəm] แปลว่า เขมรล่างหรือเขมรต่ำ

พะณัน จันทรพันธ์ และชาติชาย พรหมจักรินทร์ ได้ศึกษาภาษาเขมรในจังหวัดสุรินทร์ ได้กล่าวถึงลักษณะของภาษาเขมร ดังนี้

หน่วยเสียงพยัญชนะ

	ริมฝีปาก	ปุ่มเหงือก	ปุ่มเหงือก ต่อเพดาน แข็ง	เพดานแข็ง	เพดานอ่อน	เส้นเสียง
เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่พ่นลม	p	t			k	ก
เสียงกัก ไม่ก้อง พ่นลม	ph	th			kh	ข
เสียงกัก ก้อง	b	d				ง
เสียงกึ่งเสียดสี ไม่พ่นลม			c			
เสียงกึ่งเสียดสี พ่นลม			ch			
เสียงนาสิก	m	n		ญ	ญ	
เสียงข้างลิ้น		l				
เสียงลิ้นรวิ		r				
เสียงเสียดสี		s				ฮ
เสียงกึ่งสระ	w			j		

(พะณัน จันทรพันธ์ และชาติชาย พรหมจักรินทร์. 2521 : 7)

หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาเขมร (สุรินทร์) มี 21 หน่วยเสียง จำแนกพยัญชนะเป็น 2 ประเภทคือ พยัญชนะเดียวกับพยัญชนะควบกล้ำ พยัญชนะเดี่ยวเกิดต้นพยางค์มี 21 หน่วยเสียง ส่วนพยัญชนะท้ายมี 11 หน่วยเสียง พยัญชนะควบกล้ำเกิดได้เฉพาะต้นพยางค์มี 9 หน่วยเสียง ไม่มีเสียงวรรณยุกต์

หน่วยเสียงสระในภาษาเขมรมี 28 หน่วยเสียง จำแนกเป็น 2 ประเภทคือ สระเดี่ยว และสระประสม สระเดี่ยวมี 28 หน่วยเสียง สระประสมสองส่วนมี 29 หน่วยเสียง สระประสมสามส่วนมี 3 หน่วยเสียง

สระเดี่ยว

หน้า		หลัง	
สูง	i, ii	ui, uui	u, uu
กึ่งสูง	ɪ, ʏ	ʊ, ʊʊ	ɔ, ɔɔ
กลาง	e, ee	ə, əə	o, oo
กึ่งต่ำ	ɛ, ɛɛ	ʌ, ʌʌ	ɔ, ɔɔ
ต่ำ	a, aa		ɑ, ɑɑ

สระประสม

สระประสมสองส่วน

		ui			iu
		ɜi	ɔi	uu	ɜu
ei	oɔi	oi		eu, eeu	əu
ɛi	ʌi, ʌʌi		ɔɔi	ɛɛu	ʌi
ai, aai		ɑi		au, aau	
ia, iia		ua, uua	ua, uua		

สระประสมสามส่วน

iai uai
iau

(ทะณัน จันทรพันธ์ และชาติชาย พรหมจักรินทร์. 2521 : 11, 15)

การลงเสียงหนักเบา (Stress)

ส่วนมากคำในภาษาเขมรจะเป็นคำพยางค์เดียว เมื่ออยู่ในประโยคคำพยางค์เดียวมักจะลงเสียงหนัก ส่วนคำประสมนั้นจะลงเสียงหนักทั้งสองพยางค์ แต่ถ้าเป็นคำสองพยางค์ที่ไม่ใช่คำประสมจะลงเสียงหนักพยางค์ท้าย

ทำนองเสียง (Intonation)

ทำนองเสียงในภาษาเขมรมักจะแตกต่างกันในพยางค์สุดท้ายของวลีหรือประโยค แบ่งเป็น 3 แบบคือ

ทำนองเสียงขึ้นตอนท้าย มักจะใช้กับประโยคคำถามชนิดที่คำตอบจะเป็นแบบตอบรับ หรือปฏิเสธ

ทำนองเสียงตกตอนท้าย จะใช้กับประโยคคำถามซึ่งมีคำแสดงคำถาม เช่น ใคร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร เป็นต้น หรือใช้กับประโยคบอกเล่าทั่ว ๆ ไป

ทำนองเสียงขึ้นและตกตอนท้าย จะใช้กับประโยคซึ่งเป็นคำสั่ง (ทะณัน จันทรุพันธ์ และ ชาติชาย พรหมจักรินทร์. 2521 : 5-21)

ประโยค

ลักษณะประโยคภาษาเขมรที่ใช้ในจังหวัดสุรินทร์มีการเรียงคำในประโยคทั่ว ๆ ไป มีลักษณะเหมือนภาษาไทย คือ ประธาน กริยา กรรม (สุวิไล เปรมศรีรัตน์ และคนอื่น ๆ. 2527 :

4) ตัวอย่างเช่น

บอง	โสบ	บาย	พีกันข้าว
กึ	เดิร	โม	เขาเดินมา
บุโณน	มัน	ยุ้ม	น้องไม่ร้องไห้

นอกจากการเรียงประโยคดังกล่าวแล้ว ยังมีประโยคที่มีกริยาประเภทหนึ่ง ซึ่งเมื่อปรากฏในประโยค ลักษณะโครงสร้างของประโยคเรียงลำดับเป็นกริยา ประธาน เช่น

บะ	กอุ	คอกหัก
หัก	คอ	
แบะ	กบาล	หัวแตก
แตก	หัว	

ส่วนคำคุณศัพท์ที่จะวางอยู่หลังนามที่ขยาย ตัวอย่างเช่น

ชว้าย	จู	มะม่วงเปรี้ยว
จูแก	ซูเมา	หมาดำ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของภาษาส่วย

ภาษาส่วยเป็นภาษาที่จัดอยู่ในตระกูลมอญ-เขมร (Mon-Khmer) คำว่า "ส่วย" เป็นชื่อที่คนไทยสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นใช้เรียกกลุ่มคนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตอัตรบือ จำปาศักดิ์ และ สาระวัน ของประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว แล้วอพยพเข้ามาอยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ในรัชสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช (พ.ศ.2199-2231) จนกระทั่งในสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย กษัตริย์ราชวงศ์บ้านพลูหลวง ได้ปกครองประเทศไทย

ชนกลุ่มนี้ได้อพยพครั้งใหญ่เข้ามาตั้งถิ่นฐานในแถบพื้นที่จังหวัดสุรินทร์เป็นจำนวนมาก รองลงมาคือพื้นที่จังหวัดศรีสะเกษ จวบจนกระทั่งถึงสมัยกรุงธนบุรีและสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น ชนกลุ่มนี้ต้องส่งส่วยของป่าให้แก่กรุงรัตนโกสินทร์เป็นประจำทุกปี ดังนั้น คนไทยจึงเรียกชนกลุ่มนี้ว่า “ส่วย” เรียกภาษาที่ชนกลุ่มนี้ใช้พูดสื่อสารกันว่า “ภาษาส่วย” ไปด้วย

แต่ความจริงแล้ว ชนกลุ่มนี้จะเรียกตัวเองว่า กูย หรือบางท้องถิ่น ออกเสียงเป็นกวย โกย หรือกุก ก็มี คำว่า กูย กวย โกย หรือกุกนี้ มีความหมายว่า “คน” และเรียกภาษาที่เขาใช้พูดสื่อสารกันว่า กูย กวย โกยหรือกุก ด้วย

ประเสริฐ ศรีวิเศษ ได้วิเคราะห์ระบบเสียงภาษาส่วยที่พูดกันในจังหวัดสุรินทร์กล่าวถึงลักษณะของภาษาส่วยดังนี้

หน่วยเสียงพยัญชนะ

	ริมฝีปาก	ปุ่มเหงือก	เพดานแข็ง	เพดานอ่อน	เส้นเสียง
เสียงกัก ไม่พ่นลม เส้นเสียงไม่สั่น	p	t	c	k	?
เสียงกัก พ่นลม เส้นเสียงไม่สั่น	ph	th	ch	kh	
เสียงกัก เส้นเสียงสั่น	b	d	dz		
เสียงนาสิก	m	n	ญ	ɲ	
เสียงเสียดแทรก	f	s			h
เสียงเปิด (Approximant)	w	l/r		j	

(ประเสริฐ ศรีวิเศษ. 2521 : ข)

หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาส่วยมี 22 หน่วยเสียง จำแนกพยัญชนะเป็น 2 ประเภท คือ พยัญชนะเดี่ยวและพยัญชนะประสม พยัญชนะเดี่ยวที่เป็นพยัญชนะต้นมี 23 หน่วยเสียง พยัญชนะท้ายมี 12 หน่วยเสียง ส่วนพยัญชนะประสม มีพยัญชนะประสมสองส่วนและประสมสามส่วน

ภาษาส่วยเป็นภาษาที่มีเรจิสเตอร์ (Register) ในระบบเสียง พยางค์ในภาษาส่วยมี 2 ลักษณะคือ พยางค์ที่มีสระเป็นเสียงก้องแบบธรรมดา (Voiced) เช่น /miŋ/ = แหลม และพยางค์ที่มีเสียงสระเป็นเสียงก้อง-มีลม (Breathy) จะใช้สัญลักษณ์ทางสัทศาสตร์เป็นจุด 2 จุดอยู่ด้านล่างเสียงสระ [y] เช่น /miŋ̥̥/ = ลิว สิ่งที่ทำให้พยางค์ทั้งสองมีความหมายต่างกันคือ ลักษณะพิเศษบางอย่าง พยางค์ที่มีสระเป็นเสียงก้องแบบธรรมดา เป็นพยางค์เรจิสเตอร์ที่ 1 และพยางค์ประเภทที่มีสระเป็นเสียงก้อง-มีลม เป็นพยางค์เรจิสเตอร์ที่ 2

ภาษาส่วยไม่มีเสียงวรรณยุกต์ แต่พยางค์ก้องมีลม มักมีระดับเสียงคล้ายกับเสียงวรรณยุกต์ต่ำขึ้น ๒ หรือเสียงจัตวาในภาษาไทย ส่วนพยางค์ปกติมักมีเสียงระดับกลาง ๒

หน่วยเสียงสระในภาษาส่วยมี 22 หน่วยเสียง จำแนกเป็น 2 ประเภทคือ สระเดี่ยวกับสระประสม สระเดี่ยวมี 22 หน่วยเสียง สระประสมสองส่วนมี 22 หน่วยเสียง สระประสมสามส่วนมี 3 หน่วยเสียง

สระเดี่ยว

สระเสียงสั้น			สระเสียงยาว		
i	u	u	ii	uu	uu
e	ɔ	o	ee	ɔɔ	oo
ɛ	ʌ	ɔ	ɛɛ	ʌʌ	ɔɔ
a		ɑ	aa		ɑɑ

สระประสม

สระประสมสองส่วน

ia, iia	ui	ui, uui
iu		ua, uua
ei	ɔi, ɔɔi	oi, ooi
eu		
ɛu	ʌi	ɔi
ai, aai		ai
au, aau		

สระประสมสามส่วน

iai	uai
iau	

(ประเสริฐ ศรีวิเศษ. 2521 : ๙-๑๑)

การลงเสียงหนักเบา (Stress)

ภาษาส่วยส่วนมากจะเป็นคำพยางค์เดียว เมื่ออยู่ในประโยคจะลงเสียงหนัก แต่ถ้าเป็นคำสองพยางค์ จะลงเสียงหนักพยางค์ที่สอง ทำให้เสียงพยางค์แรกสั้นมาก และคำบางคำที่มีสองพยางค์เสียงพยางค์แรกจะถูกตัดออกไป

ทำนองเสียง (Intonation)

ทำนองเสียงในภาษาลาว จะแตกต่างกันตามรูปประโยคคือ ทำนองเสียงตอนท้ายจะเป็นเสียงระดับกลาง ๆ หรือเลื่อนลงเล็กน้อย จะใช้กับประโยคบอกเล่า และประโยคคำถามที่มีคำว่า ใคร อะไร ที่ไหน อย่างไร ทำไม ฯลฯ

ทำนองเสียงตอนท้ายสูงหรือสูงขึ้น จะใช้กับประโยคคำถามที่มีคำแสดงคำถาม ประโยคชักชวน ประโยคแสดงความสงสัย และย้าให้แน่ใจ (ประเสริฐ ศรีวิเศษ. 2521 : จ-ฐ)

ประโยคในภาษาลาวมีการเรียงลำดับประโยคเหมือนภาษาไทยและภาษาเขมร คือ ประธาน กริยา กรรม ดังตัวอย่าง

เนา	ตุเกา	แซง			เขานั่งลง
เนา	เพอะ	กั้ว	ดุง		เขาไม่อยู่บ้าน
เนา	จี	ดุง	โปรฮ	มา	เขาไปบ้านเพราะฝนตก

Pailin Yantreesingh (1980) ได้ศึกษาลักษณะเสียงภาษาลาวที่ใช้พูดกันในหมู่บ้านหนองบัว ตำบลตลิ่งชัน อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี ได้ศึกษาลักษณะต่าง ๆ ดังนี้ คือ

ทำนองเสียง (Intonation) ในประโยคที่มีคำลงท้ายโดยเฉพาะนั้นมี 2 ลักษณะคือ ประโยคที่มีคำลงท้ายว่า /dɔŋ/ "ยัง", /tɛ/ "ไหม" จะมีทำนองเสียงสูงขึ้น ส่วนประโยคที่มีคำลงท้าย /wa?/ "แหละ", /hɛ?/ "หรือ" จะมีทำนองเสียงต่ำลง ส่วนประโยคบอกเล่าธรรมดาที่ไม่มีคำลงท้ายเป็นพิเศษก็จะมีทำนองเสียงต่ำลง

จังหวะคำ (Rhythm group) จะแบ่งออกเป็นจังหวะของคำพยางค์เดียว คำ 2 พยางค์ ฯลฯ

ระบบพยางค์ในภาษาลาว แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ ระบบของพยางค์เปิด และระบบของพยางค์ปิด

ระดับเสียงของคำภาษาลาว แบ่งเป็นคำที่มีระดับเสียงสูง, ระดับเสียงกลางสูง และคำที่มีระดับเสียงต่ำ

หน่วยเสียงในภาษาลาว แบ่งออกเป็นระบบเสียงเรจิสเตอร์ (Register) ที่ 1 และเรจิสเตอร์ (Register) ที่ 2 การวิเคราะห์หน่วยเสียงพยางค์ในภาษาลาว ปรากฏว่ามี 21 หน่วยเสียง ซึ่งเป็นพยางค์ต้นได้ทุกหน่วยเสียง คือ p t c k ? ph th ch kh b d m n ʔ ɣ s h l r w และ j เป็นพยางค์ท้ายได้ 14 หน่วยเสียง คือ p t c k ? m n ʔ ɣ h l r w และ j ส่วนหน่วยเสียงสระนั้นมีสระเดี่ยว 36 หน่วยเสียง คือ สระเสียงก้องปกติ 1 ชุด 18 หน่วยเสียง คือ i ii e ee ɛ ɛɛ ʉ ʉʉ ɔ ɔɔ a aa u uu o oo และ ɔ ɔɔ และสระเสียงก้อง-มีลม* 1 ชุด 18 หน่วยเสียงคือ ì ìì è èè é èé ʉ ʉʉ ɔ ɔɔ à àà ù ùù ò òò และ ɔ ɔɔ มีสระประสม 6 หน่วยเสียงคือ ia ià ua uà ua และ uà

*ใช้เครื่องหมาย (ʰ) แสดงหน่วยเสียงสระก้อง-มีลม (เรจิสเตอร์ที่ 2)

Pailin Yantreesingh ได้เปรียบเทียบเสียงในภาษาส่วยที่จังหวัดสุพรรณบุรีกับเสียงในภาษาส่วยที่จังหวัดสุรินทร์ โดยเปรียบเทียบทั้งในด้านเสียงพยัญชนะและเสียงสระ เช่น ภาษาส่วยที่จังหวัดสุพรรณบุรีมี 21 หน่วยเสียง ภาษาส่วยที่จังหวัดสุรินทร์มี 23 หน่วยเสียง เป็นต้น นอกจากนั้นได้เปรียบเทียบคำศัพท์ต่าง ๆ ที่มีความหมายเดียวกันของภาษาส่วยจังหวัดสุพรรณบุรี กับภาษาส่วยจังหวัดสุรินทร์ ให้เห็นความแตกต่างและคล้ายคลึงกันด้วย

จิรัฐ เจริญราษฎร์ (2525) ได้ศึกษาวิจัยลักษณะของเสียง, คำ, วลี และประโยค ของภาษาส่วยที่มีพูดในจังหวัดสุพรรณบุรี คือที่หมู่บ้านหนองเต้ หมู่บ้านสกุณปักชี หมู่บ้านหนองบัว ต.ตลิ่งชัน อ.เมือง จ.สุพรรณบุรี โดยอาศัยข้อมูลคำภาษาส่วยที่พูดในหมู่บ้านหนองบัว ต.ตลิ่งชัน อ.เมือง จ.สุพรรณบุรี ของ Pailin Yantreesingh ผลการวิจัยพบว่า หน่วยเสียงภาษาส่วยแบ่งออกเป็น 3 พวก คือ หน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงเรจิสเตอร์และหน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวนั้นมี 21 หน่วยเสียง หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายมี 14 หน่วยเสียง พยัญชนะต้นควบกล้ำ มีทั้งควบกล้ำ 2 หน่วยเสียงและควบกล้ำ 3 หน่วยเสียง หน่วยเสียงเรจิสเตอร์นั้นปรากฏอยู่ในหน่วยเสียงสระ ทำให้หน่วยเสียงสระมี 2 พวกคือ สระชุดที่ 1 สระก้อง-ปกติ กับสระชุดที่ 2 สระก้อง-มีลม ซึ่งเป็นหน่วยเสียงเรจิสเตอร์ สระแต่ละชุดมีจำนวนหน่วยเสียงเท่ากันคือ สระเดี่ยว 18 หน่วยเสียง สระประสม 3 หน่วยเสียง คำภาษาส่วยส่วนใหญ่เป็นคำพยางค์เดียวและคำสองพยางค์ การสร้างคำภาษาส่วยนั้น เดิมเป็นการสร้างแบบเติมหน้า และเติมกลางคำ แต่ปัจจุบันภาษาส่วยมีวิธีการสร้างคำเฉพาะแบบคำประสมเท่านั้น

ในเรื่องวลีของภาษาส่วย แบ่งออกเป็น 5 ชนิดคือ นามวลี สรรพนามวลี กริยาวลี กาลวลี และบุพบทวลี ส่วนประโยคภาษาส่วยโดยมากจะมีการเรียงคำแบบบทประธาน บทกริยา และบทกรรม แบ่งออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ ประโยคบอกเล่า ประโยคคำสั่งและประโยคคำถาม

เอกวิทย์ จิโนวัฒน์ (1983) ได้ศึกษาการสร้างคำในภาษาส่วย บรูและโซ่ ในส่วนภาษาส่วย พบว่า มีการสร้างคำ 3 ประเภทคือ การสร้างคำโดยการเติมคำศัพท์ และการสร้างคำโดยการซ้ำคำและการสร้างคำโดยการเปลี่ยนลักษณะน้ำเสียง

2. เอกสารเกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาแม่ที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนภาษาที่สอง

ในการเรียนภาษาที่ 2 นั้น ผู้เรียนจะมีนิสัยทางภาษา (Speech habits) ในภาษาแม่ทั้งทางระบบเสียง คำ และไวยากรณ์ ระบบต่าง ๆ ในภาษาแม่จะเข้ามาแทรกแซงการเรียนภาษาที่สองของผู้เรียนคือ ผู้เรียนจะใช้ระบบเสียง คำและไวยากรณ์ของภาษาตนมาใช้แทนเสียง คำ และไวยากรณ์ ของภาษาที่สองที่แตกต่างไปจากภาษาของตน เช่น คนจีนในเมืองไทยใช้เสียงพยัญชนะในภาษาจีนแต้จิ๋ว คือ เสียง "ล" แทนเสียง "ด" เช่น จะพูด "เหล็ก ๆ" แทน "เด็ก ๆ" ผู้ที่พูดภาษา

มลายูเมื่อมาเรียนภาษาไทยจะออกเสียงพยัญชนะตัวสะกด -ก -ด ไม่ได้ เพราะในภาษามลายูไม่มีพยัญชนะตัวสะกดดังกล่าว (ศูนย์พัฒนาการศึกษา ภาคการศึกษา 2. 2506 : 12) นอกจากนี้ชาวเขาซึ่งเป็นคนไทยกลุ่มหนึ่ง ก็มีปัญหาในการเรียนภาษาไทย เพราะชาวเขาแต่ละเผ่าต่างก็มีภาษาพูดเป็นของตนเอง ไม่มีภาษาเขียน เมื่อเด็กชาวเขาที่พูดภาษาของตนเองซึ่งไม่มีเสียงตัวสะกด มาเรียนภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาที่มีตัวสะกด และเสียงวรรณยุกต์กำกับ จึงออกเสียงคำภาษาไทยได้ไม่ชัดเจน การเรียนภาษาไทยจึงเรียนได้ช้ากว่านักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ เช่น คำว่า “กระตาด” เด็กกะเหรี่ยงจะออกเสียงเป็น “กระตาดา” จะเห็นว่า เด็กกะเหรี่ยงฟังเสียงตัวสะกดอักษรไทยไม่ได้ยินเลย จึงออกเสียงตามวิธีการออกเสียงในภาษากะเหรี่ยง การออกเสียงในภาษาไทยไม่ชัด บางครั้งทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนแปลงไปอีกด้วย คำว่า “บ้าน” เด็กกะเหรี่ยงออกเสียงเป็น “บ่า” เมื่ออ่านหรือพูดไม่ชัดพลอยทำให้เขียนไม่ถูกต้องไปด้วย ชาวเขาจึงเขียนภาษาไทยได้ยากและช้ามาก (เรชา ทองสวัสดิ์. 2523 : 4-5)

เฉลา ไชยรัตน์ (โรจน์ ราชประโคน. 2527 : 11 ; อ้างอิงมาจาก เฉลา ไชยรัตน์. 1961 : 104-105) เห็นว่า ข้อบกพร่องที่เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่มี 3 ลักษณะคือ

- 1) เกิดจากการที่ภาษาแม่ขาดลักษณะหรือรูปแบบบางอย่างที่มีอยู่ในภาษาที่จะเรียน จึงมักจะมองข้ามลักษณะนี้ไปเสีย
- 2) เกิดจากการที่ภาษาแม่มีลักษณะบังคับที่ทำให้เกิดโครงสร้างต่าง ๆ มากแบบกว่าภาษาที่จะเรียน ผู้เรียนจึงนำลักษณะดังกล่าวไปใช้ในภาษาใหม่ ทั้งที่ลักษณะนั้นไม่จำเป็นสำหรับภาษาใหม่เลย
- 3) เกิดจากการที่ผู้เรียนเรียนรู้ลักษณะใหม่ ๆ ในภาษาที่สอง โดยการตั้งสมมติฐานและสรุปกฎเกณฑ์เอาเอง แล้วนำกฎเหล่านั้นไปใช้กับโครงสร้างอื่น ๆ ที่ตนคิดว่าเหมือนกัน ซึ่งเป็นการใช้แนวเทียบผิด

3. เอกสารเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการพูดและการเขียนภาษาไทยโดยทั่วไป

เอกสารเกี่ยวกับข้อบกพร่องด้านการพูด

ศรียา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม (2518 : 78-83) ได้อธิบายเกี่ยวกับความบกพร่องทางการพูดประเภทความผิดปกติด้านการเปล่งเสียง ประเภทจังหวะการพูดผิดปกติ และประเภทเสียงผิดปกติ ในหัวข้อต่าง ๆ ดังต่อไปนี้คือ

ความผิดปกติด้านการเปล่งเสียง (Articulation) เป็นความผิดปกติที่เกิดจากความผิดพลาดของการใช้หน่วยเสียง ซึ่งอาจเกิดได้ใน 4 ลักษณะคือ

- 1) การเอาหน่วยเสียงหนึ่งมาแทนอีกหน่วยเสียงหนึ่ง (Substitutions) เช่น สวย -> จว้ย, ฟัง -> พัง

- 2) การออกเสียงไม่ชัด (Distortions) เช่น ทหาร -> ตหาน
- 3) การเว้นไม่ออกเสียงบางหน่วยเสียง เช่น นก -> โนะ, ควาย -> คาย
- 4) การเพิ่มหน่วยเสียงเข้ามาเกินความจำเป็น เช่น กวาง -> กะวาง

จังหวะการพูดผิดปกติ (Rhythm disorders)

การพูดของคนปกติจะต้องมีจังหวะที่ต่อเนื่องกัน บางคนอาจจะพูดช้า บางคนอาจจะพูดเร็ว ย่อมแล้วแต่ลักษณะการพูดของแต่ละคนที่สามารถพูดให้คนอื่นฟังรู้เรื่อง การพูดที่ถือว่าจังหวะผิดปกติคือ

1) การพูดติดอ่าง (Stuttering) คือ ลักษณะการพูดที่มีอาการรีรอ พูดซ้ำคำซ้ำพยางค์ บางครั้งคล้ายกับผู้พูดมีความหวาดกลัว หยุดชะงัก เมื่อกล้ำเนื้อหายเครียด คำพูดก็จะพุ่งพรูออกมาโดยเร็ว อาการเกร็ง ชะงักของการติดอ่างแตกต่างกันไปในแต่ละคน บางเวลาในคนคนเดียวก็ยังมีอาการต่างกันไปด้วย บางคนติดอ่างเวลาพูด เวลาร้องเพลงไม่ติดอ่าง หรือบางคนติดอ่างเมื่อพูดในที่สาธารณะ พูดกับเพื่อนผู้หญิงไม่ติดอ่าง นอกจากนี้ยังมีอาการอื่นร่วมอยู่ด้วย เช่น อาการกระตุกของปาก ใบหน้า ขมวดคิ้ว กระพริบตา เป็นต้น

2) การพูดเร็วจนรัว (Cluttering) พวกนี้ต่างจากพวกแรก เพราะเขาพูดเร็วจนล้นพันกัน ฟังไม่รู้เรื่อง แต่เขาจะไม่รู้สึกตัว กลับประหลาดใจว่าคนอื่นไม่เข้าใจสิ่งที่เขาพูดหรือไม่สามารถฟังสิ่งที่เขาพูดได้ทัน

เสียงผิดปกติ (Voice disorders)

เสียงปกติขึ้นอยู่กับเพศและอายุ เช่น ผู้ชายเสียงต่ำกว่าผู้หญิง ถ้าพบว่าผู้ชายคนใดเสียงสูงก็ถือว่าผิดปกติ และถ้าผู้หญิงคนใดเสียงห้าวเหมือนกับเด็กผู้ชายที่มีอายุย่างเข้าสู่วัยรุ่น คนฟังจะรู้สึกผิดปกติ เพราะเสียงดังกล่าว่าไม่สมเพศสมวัย

เสียงผิดปกตินี้ สามารถพิจารณาได้ใน 3 ลักษณะคือ

- 1) ความสูงต่ำของเสียง เช่น เสียงสูงมากไป เสียงต่ำมากไป เสียงระดับเดียวกันหมด
- 2) ความดังของเสียง เช่น ดังมากไป เบามากไป ไม่มีเสียงเลย
- 3) คุณภาพของเสียง เช่น เสียงขึ้นจมูกมากเกินไป เสียงขึ้นจมูกน้อยเกินไป เสียงแหบแห้ง เป็นต้น

อังกาบ ผลากรกุล (2523 : 23-31) ได้ให้ความหมายของการพูดผิดว่า หมายถึง การที่ผู้พูดพยายามที่จะพูดแบบอุดมคติ แต่ความคล่องตัวของผู้พูดชะงักงันไป ทำให้ผู้พูดหยุดพูด พูดตะกุกตะกัก พูดซ้ำหรือพูดล้นพัน ทำให้สับที่ของเสียงและคำ ซึ่งอังกาบ ผลากรกุล ได้แบ่งชนิดของการพูดผิดออกเป็น 8 ประเภทคือ

- 1) การหยุดพูด (Silent pauses) หมายถึง การหยุดพูดผิดที่ เช่น คุณแม่อยาก
จะ/ไปด้วย
- 2) การหยุดพูดแล้วใช้เสียงแทรกแทน (Fill pause) หมายถึง การหยุดพูดผิดที่
และใช้เสียงแทรกแทนความเงียบก่อนจะพูดต่อไป เช่น คุณแม่อยากจะ...อ้า...ไปด้วย
- 3) การพูดซ้ำ (Repeats) หมายถึง การที่ผู้พูดไม่สามารถจะใช้คำที่เลือกไว้
เพื่อเปล่งออกมาได้คล่องแคล่วว่องไวทันใจ จึงทำให้หยุดชะงัก และเมื่อหยุดแล้วกลับมาตั้งต้นที่
หน่วยคำนั้น ทำให้เกิดการซ้ำคำ เช่น คุณแม่อยากจะ...จะไปด้วย
- 4) การเริ่มต้นที่ผิด (False starts) หมายถึง การที่ผู้พูดเริ่มต้นด้วยหน่วยคำพูดที่
ผิด ซึ่งอาจจะเป็นเพราะผู้พูดเลือกหน่วยคำพูดที่ผิด หรือนึกถึงหน่วยคำพูดที่ต้องการจะใช้ให้ทัน
กับความคิดของตนไม่ได้ การเริ่มต้นที่ผิดแบ่งเป็น แบบหาคำผิดพบและแบบหาคำผิดไม่พบ เช่น
ช่วยปิดหน้าต่าง/ประตูหน้าต่างหน่อย, ช่วยหยิบเกลือ/มะนาวหน่อย
- 5) การแก้การพูดผิด หมายถึง การเริ่มต้นที่ผิด แต่ผู้พูดแทรกคำหรือวลีที่แสดง
ว่าสิ่งที่พูดมาแล้วนั้น คือ คำพูดที่จะใช้ต่อไป เช่น ช่วยหยิบเกลือ...เอ้ย...มะนาวหน่อย, ช่วยหยิบ
เกลือ...เอ้ยไม่ใช่...มะนาวหน่อย
- 6) การอุทานแทรก (Interjection) การอุทานแทรกเป็นการแสดงว่า ผู้พูดจำเป็นต้อง
หยุดพูดเพื่อใช้เวลาวางแผนว่าควรจะทำอะไรต่อไป และเพื่อสรรหาคำที่ตนต้องการ
กล่าวในระหว่างการหยุดนี้ผู้พูดจะแทรกความเงียบด้วย เช่น พูดปาว ๆ ว่าให้ทำดี...หนอย ตัวเอง
ทำเสียเมื่อไหร่, เมื่อวานพบเพื่อนรุ่นเดียวกันที่เดินมานะ ชื่อ...เออ...นี่ออกแล้ว พรพิลาสังละ
- 7) การพูดติดอ่าง (Stutters) หมายถึง การพูดผิด เพราะผู้พูดไม่สามารถจะเปล่ง
เสียงออกมาได้ เนื่องจากมีอุปสรรคในการออกเสียง ทำให้ผู้พูดต้องพูด เช่น ผมว่าทำเช่นนี้ไม่มี
ประ...ประ...ประโยชน์
- 8) การพูดพลั้งปาก (Slip of the tongue) หมายถึง การพูดที่ผู้พูดต้องการจะพูด
อย่างคล่องแคล่วรวดเร็ว ทำให้เกิดการสับสน เสียง สับพยางค์ หรือสับคำขึ้น แบบของการพูดพลั้ง
ปากมีดังนี้

ใช้รูปลวงหน้า	เช่น เอาข้าวไปเก็บ เป็น เอาข้าวไปเก็บ
พยายามรักษารูป	เช่น คนช่างพูด เป็น คนช่างพูด
กลับรูป	เช่น สถิติ เป็น สถิติ
รวมรูป	เช่น บุญคุณเขา เป็น บุญเขา
ใช้รูปอื่นแทน	เช่น ไปก่อนร้านปิด เป็น ไปก่อนร้านเปิด

เอกสารเกี่ยวกับข้อบกพร่องด้านการเขียน

ดุษฎีพร ชำนิโรศานต์ (2523 : 32-45) ได้กล่าวถึงข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยพอสรุปได้ว่า ข้อบกพร่องในการเขียนแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือข้อบกพร่องในระบบการเขียน และข้อบกพร่องในการใช้ภาษา

ข้อบกพร่องในระบบการเขียน

- 1) การสะกดการันต์ เช่น คำที่ควรประวิสรรชนีย์ แต่เขียนไม่ประวิสรรชนีย์ ส่วนคำที่ไม่ต้องประวิสรรชนีย์ กลับเขียนประวิสรรชนีย์
- 2) การใช้อักษรย่อ อักษรย่อมีประโยชน์ในการเขียนที่ต้องการความรวดเร็ว การเขียนที่เป็นทางการจะใช้อักษรย่อเฉพาะที่ยอมรับกันโดยทั่วไป หรืออักษรที่ทางราชการกำหนดขึ้น ผู้เขียนจะกำหนดอักษรย่อขึ้นใช้ตามใจชอบไม่ได้ เช่น การ ปชส. ภายนอกและภายใน มหา'ลัย (ประชาสัมพันธ์, มหาวิทยาลัย)
- 3) การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ ตัวอย่างการใช้ไม่มกผิด เช่น คนคนนี้ เขียนผิดเป็น คน ๆ นี้
- 4) การเว้นวรรคตอน ได้แก่ การเว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้นและไม่เว้นในที่ควรเว้น
- 5) การแยกคำ เมื่อเขียนจบบรรทัด และจะขึ้นบรรทัดใหม่ ไม่ควรแยกส่วนของคำ เช่น ข้า-พเจ้า, ทำ-ลาย

ข้อบกพร่องในการใช้ภาษา แบ่งออกเป็น 3 ประการ คือ ข้อบกพร่องในการใช้ถ้อยคำ สำนวน ข้อบกพร่องในด้านโครงสร้างของประโยค และข้อบกพร่องในการใช้คำราชาศัพท์

ก. ข้อบกพร่องในการใช้ถ้อยคำสำนวนแบ่งออกได้ดังนี้

- 1) การใช้คำผิดความหมาย หมายถึง การที่ผู้เขียนไม่รู้ว่าคำนั้นมีความหมายว่าอย่างไร หรือไม่ได้สังเกตความแตกต่างของความหมายจึงใช้แทนกัน เช่น ถ้าคิดการสำเร็จได้เป็นใหญ่ เราจะพลอยติดร่างแหไปด้วย
- 2) การใช้คำไม่เข้ากับคำแวดล้อม เช่น ทางการประกาศว่าจะกวาดชั้นรถเมล์เล็กอย่างเข้มงวด แต่ยังเห็นวิ่งโทง ๆ อยู่ตลอดเวลา
- 3) การใช้คำและความกำกวม หมายถึง การใช้คำหรือความที่ทำให้ ข้อความที่เขียนตีความได้หลายอย่าง เช่น ไฟได้ดับลงก่อนที่บ้านจะเป็นอันตรายด้วยฝีมือตำรวจดับเพลิง
- 4) การใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน หมายถึง การนำคำที่มีความหมายต่างกันมาเขียนในประโยคเดียวกัน เช่น กุ้งก้ามกรามเป็นสัตว์น้ำจืดที่มีราคาและเป็นอาหารทะเลอันโอชะ
- 5) การใช้คำที่มีความหมายแคบหรือกว้างเกินไป หมายถึง ผู้เขียนอาจจะใช้คำที่มีความหมายแคบในที่ที่ควรมีความหมายกว้าง ในบางครั้งก็อาจใช้คำที่มีความหมายกว้างในที่ที่ควรมีความหมายเฉพาะเจาะจง เช่น เมื่อได้บัตรแล้วก็กาเครื่องหมายบางอย่างลงในบัตร
- 6) การใช้คำเชื่อมแสดงเหตุผลในที่ที่ความไม่เป็นเหตุเป็นผล การเขียนแสดงเหตุผลนั้นมักจะมีคำเชื่อมแสดงความเป็นเหตุเป็นผลอยู่ด้วย เช่น เพราะ เพราะฉะนั้น

เพราะเหตุที่ จึง เป็นต้น ผู้เขียนอาจจะใช้คำเชื่อมเหล่านี้ ในข้อความซึ่งไม่เป็นเหตุเป็นผล เช่น
แดง ผิวงาม ใช้แต่จะร้องเพลงสากลได้ดีเยี่ยมเท่านั้น เธอยังร้องเพลงลูกทุ่งได้ เพราะคุณพ่อ
คุณแม่สนับสนุนเธอด้วยการจ้างครูดนตรีชาวเกาหลีและมีเครื่องดนตรีหลายชนิดไว้ให้ฝึกซ้อม
อีกด้วย

7) การใช้ถ้อยคำสำนวนที่ไม่สื่อความหมาย หมายถึง ข้อความที่เขียนนั้น ผู้อ่าน
ไม่เข้าใจว่าผู้เขียนต้องการจะสื่อความหมายอะไร หรืออาจเป็นข้อความที่เป็นไปไม่ได้ เช่น ได้มี
การประชุมท่ามกลางบรรยากาศน่าอ้าคัยซึ่งกันและกัน

8) การใช้คำผิดหน้าที่ เช่น ใช้คำกริยาในที่ที่ควรใช้คำนาม หรือใช้คำกริยา
กรรมในที่ที่ควรใช้กริยากรรม เช่น ภาษาที่ใช้ควรเป็นภาษาที่ได้รับการกลั่นกรองอย่างดี

9) การใช้ภาษาพูดในที่ที่ควรใช้ภาษาเขียน

10) การใช้คำและสำนวนต่างประเทศ

11) การใช้คำต่างระดับ คำบางคำมีความหมายหลักเหมือนกัน แต่จัดเป็นคำต่าง
ระดับกัน ในการเขียนควรเลือกใช้คำระดับเดียวกัน

12) การใช้ถ้อยคำสำนวนที่ผิดไปจากความนิยม หมายถึง การใช้สำนวนแปลกใหม่
หรือสำนวนซึ่งเลียนสำนวนเดิมโดยเปลี่ยนคำบางคำให้ผิดไปจากความนิยมที่ใช้กันอยู่ทั่วไป เช่น
เธอจะมาในเพลงใหม่ล่าสุด, ควายหายล้อมคอก

13) การใช้คำฟุ่มเฟือย ได้แก่ การใช้คำมากแต่ได้ความเท่าเดิม

14) การใช้คำไม่เข้ากับโวหาร หมายถึง การนำคำที่เหมาะสมกับโวหารชนิดหนึ่งไปใช้
กับโวหารอีกชนิดหนึ่ง เช่น มองออกไปลิบ ๆ สีเหลืองจากจุดเล็ก ๆ ค่อย ๆ ไคลคลาเข้ามาใกล้ที่
ละน้อย

ข. ข้อบกพร่องในด้านโครงสร้างของประโยค แบ่งออกได้ดังนี้

1) ขาดหน่วยประโยค หรือเขียนไม่จบประโยค หมายถึง ประโยคที่ขาดส่วน
สำคัญ เช่น ขาดประธาน ขาดกรรม หรือมีแต่ประโยคเชื่อมขาดประโยคหลัก เช่น เสียงไก่ขันดัง
กึกวานมากกระทบ (ขาดกรรม)

2) มีหน่วยประโยคเกิน เช่น เป็นพรรคที่ประชาชนเลือกโดยชาวไทย (มีประธาน
ของคำว่า “เลือก” 2 คำ)

3) ลำดับคำ ลำดับความหมายผิด ได้แก่ การวางส่วนขยายผิดที่ หรือลำดับความ
ย้อนไปย้อนมา

ค. ข้อบกพร่องในการใช้ราชาศัพท์ ราชาศัพท์เปรียบเสมือนภาษาอีกภาษาหนึ่ง
ข้อบกพร่องในการใช้ราชาศัพท์ก็เป็นไปในทำนองเดียวกันกับข้อบกพร่องในการใช้ภาษาสำหรับ
บุคคลทั่วไป ตัวอย่างการใช้ราชาศัพท์ที่ผิด เช่น ตรัส ใช้ผิดเป็น ทรงตรัส

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของผู้พูดภาษาไทยในชีวิตประจำวัน

สุนันทา โสรัจจ์ (2511) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพระนคร ด้วยการใช้แบบทดสอบแบบปรนัยวัดการสะกดการันต์ แบบทดสอบประกอบด้วย ภาคสะกดการันต์ และภาคเหตุผล ใช้กลุ่มตัวอย่าง 463 คน พบลักษณะการสะกดผิดเรียงจากมากไปหาน้อยคือ ผิดทั้งคำ ผิดที่เรื่องสระเสียงสั้น-ยาว ผิดเรื่องเสียงวรรณยุกต์ ผิดที่ตัวการันต์ ผิดที่การประวิสรรชนีย์ ผิดที่ ร ล และ ร หัน ผิดที่ตัดเติมตัวพยัญชนะ ผิดที่ใช้ ไอ โอ และผิดที่พยัญชนะต้น ส่วนสาเหตุของการสะกดผิดคือ สะกดผิดเพราะมีประสบการณ์ผิด ผิดเพราะไม่ทราบความหมายของคำ ผิดเพราะรู้หลักภาษาไม่ดีพอ ผิดเพราะออกเสียงผิด และสะกดผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด

ไพจิตร วัฒนากุล (2517) ได้ศึกษาการสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ใช้กลุ่มตัวอย่าง 400 คน เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบทดสอบลักษณะเดียวกันกับของสุนันทา โสรัจจ์ พบว่า นักเรียนเขียนสะกดการันต์ผิดเพราะเหตุดังนี้คือ มีประสบการณ์ผิด รู้หลักภาษาไม่แม่นยำ ไม่ทราบความหมายที่แท้จริงของคำที่เขียน ออกเสียงผิด เดา เขียนตามความเคยชิน ใช้แนวเทียบผิด เขียนตามความนิยม ลักษณะการสะกดผิดที่พบเรียงจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ผิดทั้งคำ ผิดที่ตัวสะกด ผิดที่ตัดเติมพยัญชนะ ผิดที่เสียงสระสั้น-ยาว ผิดที่พยัญชนะต้น ผิดที่ประวิสรรชนีย์ ผิดที่ ร ล ผิดที่เสียงวรรณยุกต์ ผิดที่ ไ โ ใ-ย อัย ผิดที่ตัวการันต์ และผิดที่ อ่า อัม ร หัน

สามารถ คัคค์เจริญ (2517) ได้ศึกษาปัญหาการเขียนสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดภาคใต้ ใช้เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลแบบเดียวกับสุนันทา โสรัจจ์ ใช้กลุ่มตัวอย่าง 400 คน พบว่า ลักษณะเขียนผิดของนักเรียน เรียงจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ผิดที่เสียงสระสั้น ยาว ผิดการใช้วรรณยุกต์ การใช้ ร ล และคำควบกล้ำผิด การใช้พยัญชนะผิด ผิดที่ตัวสะกด ผิดทั้งคำ ผิดการประวิสรรชนีย์ ผิดที่ตัดเติมตัวอักษร ผิดตัวการันต์ และผิดการใช้ ไ โ อัย เหตุผลที่เขียนผิดนั้น เนื่องจากเขียนตามแบบที่เคยเห็น เขียนตามหลักภาษาหรือตามพจนานุกรม เขียนตามความหมายของคำ เขียนเทียบคำที่คุ้นเคย เขียนตามเสียงพูดหรือเสียงอ่าน และเขียนด้วยการเดา ตามลำดับ

ไขสรี ปรามิชน อยุธยา (2518) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยจากข้อสอบวิชาภาษาไทยของนิสิตชั้นปีที่ 1, 2 และ 3 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในปีการศึกษา 2515 และ 2516 จำนวน 1,000 ฉบับ พบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของ นิสิตในลักษณะดังนี้ คือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่าง ๆ ข้อผิดพลาดในการแต่งประโยค ข้อผิดพลาดในเรื่องเครื่องหมาย ข้อผิดพลาดในเรื่องสะกดการันต์ ส่วนสาเหตุของการผิดพลาด เกิดจาก การใช้แนวเทียบผิด ความหมายของคำ อิทธิพลของภาษาบาลี สันสกฤต ความสับสน เกี่ยวกับกฎเกณฑ์การใช้ภาษาไทย และความผิดพลาดที่เกิดจากการอ่านผิด

เรือโทหญิงปรียา หิรัญประดิษฐ์ (2520) ได้ศึกษาปัญหาในการสอนทักษะพูดในชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้แบบสอบถามกับครูหัวหน้าสายภาษาไทย 12 คน ครูภาษาไทย 30 คน และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 420 คน ในโรงเรียน 12 แห่ง ผลการศึกษาพบว่า ครูภาษาไทยร้อยละ 50 เห็นว่า ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียนอย่างหนึ่ง คือ นักเรียนใช้ภาษาในการพูดไม่ถูกต้อง โดยใช้คำผิดความหมายมากที่สุด

ชูศรี ศรีแก้ว (2526) ได้ศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2525 ที่สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากแผนกวิทยาศาสตร์ และแผนกศิลปะ ข้อมูลที่นำมาศึกษาได้จากข้อสอบเขียนเรียงความวิชา ภาษาไทย ใช้กลุ่มตัวอย่าง 103 คน ผลการศึกษาพบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของ นักศึกษาในด้านการใช้คำ การแต่งประโยค การสะกดการันต์ การใช้อักษรย่อ นักศึกษาทั้ง 2 แผนกมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยใกล้เคียงกัน เพราะมีลักษณะข้อผิดพลาดส่วนใหญ่ ใกล้เคียงกัน

ประจิดต์ อภินัยนุรักษ์ (2527) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความบกพร่องทางการพูดของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ปีการศึกษา 2519-2521 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 มีความบกพร่องทางการพูดสูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยที่ในแต่ละปีการศึกษา นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความบกพร่องทางการพูดไม่แตกต่างกัน ส่วนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 ในปีการศึกษา 2519 สูงสุด ปีการศึกษา 2520 มีความบกพร่องต่ำสุด เสียง ที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พูดไม่ชัดมากที่สุดคือ ร -> ล ซึ่งจะมีลักษณะเดียวกับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 นอกจากนี้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ยังออกเสียง ส, ซ, ด, ต และเว้นไม่ ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร, ล อีกด้วย

งานวิจัยเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของผู้พูดภาษาอื่นในชีวิตประจำวัน

พจนีย์ ลิมานุวัฒน์ (2516) ได้วิจัยเรื่อง การสอนอ่านและเขียนภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา พบว่า เด็กชาวเขาออกเสียงผิด ทำให้สะกดคำผิดไปด้วย ทั้งนี้เนื่องจากการสะกดคำตามเสียงพูด

เช่นเดียวกับ สุริยา รัตนกุล (2519) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยของเด็กเริ่มเรียนที่พูดภาษามุ-ละว้า-ถิ่น พบว่า เด็กชาวเขามีปัญหาการออกเสียงพยัญชนะตัวสะกด และเสียงควบกล้ำในภาษาไทย

ประสงค์ ราชณสุข และคนอื่น ๆ (2523) ได้ศึกษาปัญหาและวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา พบว่า เสียงที่เด็กชาวเขาเฝ้าต่าง ๆ พูดไม่ชัดมากที่สุดหลังจากทดลองฝึกแก้ไขจากครูแล้วคือ พยัญชนะต้น ร เสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร ล เสียงพยัญชนะตัวสะกด ง น ก ม ต บ และเสียงพยัญชนะต้น ง ส ฮ ตามลำดับ ลักษณะการพูดไม่ชัดของเด็กชาวเขาเฝ้าต่าง ๆ ที่พบมากที่สุดเสียงพยัญชนะคือ การออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง การเว้นไม่ออกเสียงในคำ การออกเสียงเพี้ยน ตามลำดับ สำหรับเสียงสระ มีลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง การออกเสียงเพี้ยน ส่วนเสียงวรรณยุกต์มีเฉพาะลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง

โรจน์ ราชประโคน (2527 : 177) ได้ศึกษาอิทธิพลของภาษาเขมรที่มีผลต่อการพูดและการเขียนภาษาไทย กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2524 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตอำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ ผลการศึกษาสรุปได้ว่า อิทธิพลภาษาเขมรที่มีต่อข้อบกพร่องในการพูดและการเขียน ได้แก่ ข้อบกพร่องในการออกเสียง บกพร่องในการออกเสียงวรรณยุกต์ ตัวสะกด พยัญชนะต้นและสระ มากน้อยตามลำดับ ข้อบกพร่องด้านโครงสร้างของประโยค ลักษณะที่พบมากที่สุดคือ การเพิ่มคำในประโยค ชนิดของคำที่เพิ่มมากที่สุดคือ คำกริยา คำเชื่อม คำบุพบท ตามลำดับ นอกจากนี้เป็นข้อบกพร่องในเรื่องการขาดคำที่จำเป็นในประโยค ที่พบมากที่สุดได้แก่ การขาดคำนาม และคำกริยา อีกประการหนึ่งคือ ข้อบกพร่องในการเรียงคำเข้าประโยคผิด ข้อบกพร่องในด้านความคล่องในการพูด พบน้อยมาก

ลัดดา ศรีเลิศลาชัย (2530) ได้วิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยมาตรฐาน เพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น การศึกษาพบว่า ปัญหาในด้านหน่วยเสียง นักเรียนออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และพยัญชนะควบกล้ำ บางเสียงไม่ชัดเจน ออกเสียงสระสั้นเป็นสระยาว สระสูงเป็นสระต่ำและสลับกัน ออกเสียงวรรณยุกต์เพี้ยนทั้ง 5 ระดับ โดยออกเสียงจากระดับหนึ่งเป็นอีกระดับหนึ่ง นักเรียนพูดเว้นจังหวะในประโยคไม่ถูกต้อง เรียงคำเข้าประโยคผิดตำแหน่ง ใช้คำกริยาและคำบุพบทไม่ถูกต้อง และใช้คำไม่ตรงความหมาย

ณรงค์ฤทธิ์ โสภา (2531) ได้วิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นเด็กเล็กและนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน พบว่า นักเรียนชั้นเด็กเล็กมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว พยัญชนะควบกล้ำ และตัวสะกด จาก

เสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง หรือไม่ออกเสียง การออกเสียงสระ นักเรียนออกเสียงสระไม่ถูกต้อง โดยออกเสียงสระสั้นเป็นสระยาว และสระยาวเป็นสระสั้น การออกเสียงวรรณยุกต์ นักเรียนสามารถออกเสียงได้ครบ 5 เสียง แต่ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่งอย่างไม่เป็นระบบ การเว้นจังหวะในประโยคไม่ถูกต้อง ปัญหาเรื่องคำและประโยค นักเรียนเรียงคำผิดตำแหน่ง สรุป กฎเกณฑ์การใช้คำเกินขอบเขต ใช้คำกริยา คำบุพบท และคำเชื่อมไม่ถูกต้อง ปัญหาในด้าน ความหมาย นักเรียนใช้คำไม่สื่อความหมาย ใช้คำไม่ตรงกับความหมาย รวมทั้งใช้สำนวนภาษาถิ่น

จากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า การเรียนภาษาไม่ว่าจะเป็นภาษาแรก หรือภาษาที่สองก็ตาม มักจะมีข้อบกพร่องเสมอ สำหรับสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเรียนรู้ภาษาที่สองนั้นมีอยู่หลายประการ สาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องทั้งการพูดและการเขียนก็คือ การแทรกแซงของภาษาแม่ หรืออิทธิพลจากภาษาแม่ วิธีการค้นหาข้อบกพร่องที่เชื่อถือได้ประการหนึ่งคือ การค้นหาโดยการวิเคราะห์ข้อบกพร่องโดยตรงจากการพูดหรือการเขียนของผู้เรียน

บทที่ 2

วิเคราะห์ปัญหาการพูดภาษาไทย

การวิเคราะห์ปัญหาการพูดภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในเขตอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน เพื่อศึกษาอิทธิพลของภาษาเขมรและภาษาส่วยที่มีต่อการพูดภาษาไทยในด้านเสียง คำ โครงสร้างของประโยคและความคล่องในการพูด การเสนอผลการวิเคราะห์จะใช้สัทอักษรของ I.P.A. (International Phonetic Association) และเพื่อสะดวกแก่ผู้อ่านที่ไม่มีพื้นฐานทางภาษาศาสตร์ จะใช้รูปเขียนอักษรไทยแทนเสียงภาษาเขมรและภาษาส่วยตามที่นักภาษาศาสตร์ด้านภาษาเขมร* และภาษาส่วย** กำหนดขึ้นประกอบไปด้วย ดังนี้

ใช้รูปเขียนอักษรไทยแทนเสียงในภาษาเขมร ดังนี้

พยัญชนะ

เสียงที่แทนด้วยสัทอักษร I.P.A.	เสียงที่แทนด้วยตัวอักษรไทย
/p/	ป
/ph/	พ ภ ผ
/b/	บ
/t/	ต ถ
/th/	ท ฐ ถ ฏ ท ฒ
/d/	ด ฎ
/k/	ก
/kh/	ค ข ฆ
/ʔ/	อ (เมื่อเป็นพยัญชนะต้น) ฮ (เมื่อเป็นพยัญชนะท้าย)
/c/	จ
/ch/	ช ฉ ฌ
/m/	ม
/n/	น

*นักภาษาศาสตร์ด้านภาษาเขมรคือ ทะฉั่น จันทรพันธ์ และ ชาตชาย พรหมจักรินทร์ พ.ศ.2521

**นักภาษาศาสตร์ด้านภาษาส่วยคือ ประเสริฐ ศรีวิเศษ พ.ศ.2521

เสียงที่แทนด้วยสัทอักษร I.P.A.

/ก/

/ง/

/ล/

/ร/

/ส/

/ห/

/ว/

/ย/

เสียงที่แทนด้วยตัวอักษรไทย

ญ

ง

ล ฟ

ร

ช ศ ษ ส

ฮ ห

ว

ย

สระ

เสียงที่แทนด้วยสัทอักษร I.P.A.

/i/

/i:/

/e/

/e:/

/ɛ/

/ɛ:/

/a/

/a:/

/ʌ/

/ʌ:/

/ɔ/

/ɔ:/

/ɔ/

/ɔ:/

/ʌ/

/ʌ:/

เสียงที่แทนด้วยตัวอักษรไทย

อิ อี้*

อี อื

เอะ เอื้**

เอ

แอะ แอื

แอ

อะ อื

อา

อื

อื

อื

อื

เออี เออะ

เอี เออ

เออี เออะ

เอี เออ

*เครื่องหมาย . เครื่องหมายแทนเสียงแสดงระดับของลิ้นในขณะที่ออกเสียงสระในภาษาเขมร ซึ่งลิ้นจะอยู่ในระดับต่ำกว่าการออกเสียงสระในภาษาไทย

**เอะ, แอะ, เออะ, เอะ ใช้แทนเสียงสระเสียงสั้นที่มี เสียงกักเป็นตัวสะกด ถ้าเป็นตัวสะกดอื่น ๆ จะใช้ (̣) แทน เช่น เอี แอ์ เออี อือ

เสียงที่แทนด้วยสัทอักษร I.P.A.

/u/

/u:/

/ʊ/

/u:/

/o/

/o:/

/ɔ/

/ɔ:/

/a/

/a:/

/ia/

/i:a/

/ua/

/u:a/

/ua/

/u:a/

เสียงที่แทนด้วยตัวอักษรไทย

อุ

อู

อู*

อู

โอะ

โอ

อ้อ เอาะ

ออ

อีอู

ออุ

เอียะ เอียย

เอีย

เอือะ เอือ

เอือ

อัวะ อัว

อัว

(ทะณัน จันทรุพันธ์ และชาติชาย พรหมจักรินทร์. 2521 : 19-24)

ใช้รูปเขียนอักษรไทยแทนเสียงในภาษาส่วย ดังนี้

พยัญชนะ

เสียงที่แทนด้วยสัทอักษร I.P.A.

/p/

/ph/

/b/

/t/

/th/

/d/

เสียงที่แทนด้วยตัวอักษรไทย

ป

พ ภ ผ

บ

ต ฏ

ท ฐ ถ ฐ ฑ ฒ

ด ฎ

*เครื่องหมาย • เครื่องหมายแทนเสียงแสดงระดับของลิ้นในขณะออกเสียงสระในภาษาเขมร ซึ่งลิ้นจะอยู่ในระดับต่ำกว่าการออกเสียงสระในภาษาไทย

เสียงที่แทนด้วยสัทอักษร I.P.A.

/c/

/ch/

/dʒ/

/k/

/kh/

/ʔ/

/m/

/n/

/ɲ/

/ɳ/

/f/

/s/

/h/

/l/

/r/

/w/

/j/

เสียงที่แทนด้วยตัวอักษรไทย

จ

ช ฉ ฌ

ยจ

ก

ค ข ฆ

อ (เมื่อเป็นพยัญชนะต้น)

◌ (เมื่อเป็นพยัญชนะท้าย)

ม

น

ญ

ง

ฟ ฝ

ซ ศ ษ ส

ฮ ห

ล ฬ

ร

ว

ย

สระ

เสียงที่แทนด้วยสัทอักษร I.P.A.

/i/

/i:/

/e/

/e:/

/ɛ/

/ɛ:/

/a/

/a:/

เสียงที่แทนด้วยตัวอักษรไทย

อิ

อี

เอะ

เอ

แอะ

แเอ

อะ อี้

อา

เสียงที่แทนด้วยสัทอักษร I.P.A.

เสียงที่แทนด้วยตัวอักษรไทย

/ɯ/	อี
/ɯ:/	อี
/ɤ/	เออะ
/ɤ:/	เออ
/ʌ/	เออะ*
/ʌ:/	เออ
/u/	อุ
/u:/	อุ
/o/	โอะ
/o:/	โอ
/ɔ/	เออะ
/ɔ:/	ออ
/a/	เออะ
/a:/	ออ
/ia/	เอียะ เอีย
/ua/	เอือะ เอือ
/ua/	อัวะ อัว

(ประเสริฐ ศรีวิเศษ. 2521 : ป-พ)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541 ในโรงเรียนบ้านบักตอง โรงเรียนบ้านกราม โรงเรียนบ้านโนนสูง และโรงเรียนบ้านโพธิ์กระสังข์ ด้วยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive sampling) เลือกเฉพาะนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร 60 คน และนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย 60 คน รวม 120 คน จากจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 1,741 คน ใน 7 กลุ่มโรงเรียนของสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอขุนหาญ การเก็บรวบรวมข้อมูลด้านการพูดได้มาจากการกำหนดเรื่องและภาพ ให้นักเรียนพูด 2 ตอน ดังนี้

1. ให้นักเรียนเล่านิทานที่นักเรียนชอบ 1 เรื่อง หรือเล่าประสบการณ์ที่นักเรียนประทับใจ 1 เรื่อง
2. ให้นักเรียนเลือกภาพ 1 ภาพเพื่อเล่าเรื่อง จากที่กำหนดให้ 5 ภาพ

*เครื่องหมาย _ เครื่องหมายแทนเสียงแสดงระดับลิ้นในการออกเสียงสระในภาษาส่วย ซึ่งลิ้นจะอยู่ในระดับต่ำกว่าการออกเสียงสระในภาษาไทย

ผู้วิจัยเป็นผู้บันทึกเสียงการพูด และถอดเทปออกมาเป็นตัวอักษรไทย จากนั้นผู้วิจัยได้รวบรวมปัญหา และวิเคราะห์ข้อมูล หาคำร้อยละ เสนอผลการศึกษาเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ปัญหาการพูดภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้ภาษาเขมรในชีวิตประจำวัน

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ปัญหาการพูดภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้ภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ปัญหาการพูดภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้ภาษาเขมรในชีวิตประจำวัน

1. ปัญหาการออกเสียง

1.1 การออกเสียงพยัญชนะต้น นักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรในชีวิตประจำวัน มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้น 11 คน คิดเป็นร้อยละ 18.33 ปรากฏปัญหา 22 ครั้ง ดังตัวอย่าง

1.1.1	/th/ --> /t/	เช่น	
	ทะเล	-->	ตะเล
	[thale:]		[tale:]
1.1.2	/r/ --> /l/	เช่น	
	รีบ	-->	ลีบ
	[ri:p]		[li:p]
1.1.3	/s/ --> /ch/	เช่น	
	เส้นชัย	-->	เช้นชัย
	[sɛnʰaj]		[chɛnʰaj]
1.1.4	/kr/ --> /k/	เช่น	
	กระเป๋	-->	กะเป๋
	[krápʰw]		[kapʰw]
1.1.5	/khr/ --> /kh/	เช่น	
	ครึ่ง	-->	คั้ง
	[khráŋ]		[kháŋ]
1.1.6	/tr/ --> /t/	เช่น	
	ตรง	-->	ตง
	[trɔŋ]		[tɔŋ]

ปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้นแม้ว่าจะพบเป็นส่วนน้อย แต่สิ่งที่แสดงให้เห็นอิทธิพลของภาษาเขมรก็คือ ในข้อ 1.1.1 ที่นักเรียนออกเสียง ทะเล เป็น ตะเล อาจเป็นเพราะภาษาเขมรมีคำว่า ตะลือย [talɯj] จึงออกเสียงตามเสียงในภาษาเดิม ในข้อ 1.1.4 ก็เช่นกัน ภาษาเขมร มีคำว่า กะเป่า [kapaw] หมายถึง กระเป่า จึงไม่ยอมออกเสียงควบกกล้า เนื่องจากคุ้นเคยกับการออกเสียงแบบภาษาเขมร และในข้อ 1.1.5 ออกเสียง ครั่ง เป็น คั้ง อาจเป็นเพราะภาษาเขมรไม่มีเสียง /khr/ มีแต่ /kr/ ซึ่งจะเขียนด้วย กุร (ทะฉั่น จันทรุพันธ์ และชาติชาย พรหมจักรินทร์. 2521 : 12)

ตาราง 2 สรุปปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้นของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
1. /s/ --> /ch/	1	1.67	1
2. /r/ --> /l/	2	3.33	2
3. /th/ --> /t/	3	5.00	6
4. /tr/ --> /t/	1	1.67	6
5. /kr/ --> /k/	2	3.33	3
6. /khr/ --> /kh/	2	3.33	4

1.2 การออกเสียงพยัญชนะท้าย นักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรในชีวิตประจำวัน มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้าย 39 คน คิดเป็นร้อยละ 65.00 ปรากฏปัญหา 112 ครั้ง หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายมีปัญหามากที่สุด คือ หน่วยเสียง /-ŋ/ รองลงมาคือหน่วยเสียง /-k/ ดังตัวอย่าง

1.2.1 /-ŋ/ --> /-ŋ̃/ เช่น

วี่ง	-->	วี่ญ
[wʰiŋ̃]		[wʰiŋ̃]
แตงโม	-->	แตญโม
[tɛːŋ̃moː]		[tɛːŋ̃moː]
แข่ง	-->	แข่ง*
[khɛ̃ŋ̃]		[khɛ̃ŋ̃]
แปรง	-->	แปรญ
[preːŋ̃]		[preːŋ̃]

* บางครั้งออกเสียงเป็น แข้ง [khɛ̃ŋ̃]

	ทิ้ง	-->	ทิ้ง
	[thín̄]		[thín̄]
	ตัวเอง	-->	ตัวเอง
	[tuaʔe:ŋ]		[tauʔe:ŋ̃]
1.2.2	/-ŋ/ --> /-ʔ/ เช่น		
	มั่งคุด	-->	มั่งคุด
	[maŋkhút]		[máʔkhút]
1.2.3	/-k/ --> /-ʔ/ เช่น		
	นักเรียน	-->	นักเรียน
	[nákrian]		[náʔrian]
	เด็ก	-->	เด็ก
	[dèk]		[dèʔ]
	สนุกสนาน	-->	สนุกสนาน
	[sanùksanǎ:n]		[sanùʔsanǎ:n]
	อีก	-->	อีก
	[ʔi:k]		[ʔi:ʔ]
1.2.4	/-k/ --> /-c/ เช่น		
	เลข	-->	เลข
	[lè:k]		[lè:c]
	อีก	-->	อีก
	[ʔi:k]		[ʔi:c]
	เด็ก	-->	เด็ก
	[dèk]		[dèc]
	ชี้เหล็ก	-->	ชี้เหล็ก
	[khí:lèk]		[khí:lèc]

จากตัวอย่าง จะเห็นว่าอิทธิพลของภาษาเขมรทำให้นักเรียนออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยไม่ถูกต้อง โดยออกเสียงตามเสียงในภาษาเดิม กล่าวคือหน่วยเสียง /ก/ เป็นหน่วยเสียงสำคัญเสียงหนึ่งของภาษาเขมร หน่วยเสียงนี้ปรากฏบ่อยทั้งที่เป็นพยัญชนะต้น และพยัญชนะท้าย แต่ในภาษาไทยมาตรฐานไม่มีเสียงนี้ ประกอบกับเป็นหน่วยเสียงที่เป็นพยัญชนะนาสิก เช่นเดียวกับเสียง /ง/ ในภาษาไทย ฉะนั้นเมื่อนักเรียนออกเสียงคำที่มีเสียง /ง/ เป็นพยัญชนะท้าย นักเรียนมักจะออกเสียง /-ง/ เป็นเสียง /-ก/ อยู่เสมอ

หน่วยเสียง /c/ มีในภาษาไทย แต่ปรากฏต้นคำเท่านั้น ภาษาเขมรปรากฏทั้งที่เป็นพยัญชนะต้น และพยัญชนะท้าย การออกเสียง /-k/ เป็นเสียง /-c/ เกิดจากความคุ้นเคยกับภาษาเขมร ลักษณะที่เห็นได้ชัดเจน เช่น คำว่า “สาแหรก” ภาษาเขมรมีคำว่า “ซันแรง” [sanre:c] ซึ่งหมายถึง เครื่องหาบของทำด้วยหวายเป็น 4 สาย เมื่อนักเรียนออกเสียง “ครั้งแรก” ก็จะกลายเป็น “ครั้งแรก” ตามเสียงในภาษาเดิม หรือคำว่า “เด็ก” ที่นักเรียนออกเสียง “เต็จ” [dèt] ก็มีเสียงคล้ายกับคำว่า เต็จ [dɛt] ในภาษาเขมร ที่แปลว่า เหมือน เป็นต้น

ตาราง 3 สรุปปัญหาการออกเสียงพยัญชนะท้ายของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
1. /-ŋ/ --> /-ŋ̃/	32	53.33	87
2. /-ŋ/ --> /-ʔ/	2	3.33	2
3. /-k/ --> /-c/	11	18.33	20
4. /-k/ --> /-ʔ/	2	3.33	3

1.3 การออกเสียงสระ จากการศึกษาพบว่า นักเรียนมีปัญหาในการออกเสียงสระ 24 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00 ปรากฏปัญหา 53 ครั้ง หน่วยเสียงสระที่มีปัญหามากที่สุดคือ เสียง /o/ รองลงมาคือหน่วยเสียง /ɔ:/ ดังตัวอย่าง

1.3.1 /o/ --> /a/ เช่น

กบ	-->	ก็อุบ
[kòp]		[kàp]
จบ	-->	จ้อบ
[còp]		[càp]
รถ	-->	ร้อต
[róʔ]		[ráʔ]
หมด	-->	ม้อต
[mòʔ]		[màʔ]

1.3.2 /o/ --> /ɔ/ เช่น

ขนม	-->	ขน่ม
[khanǎm]		[khanɔm]

1.3.3	/ɔ:/ --> /ɑ:/	เช่น		
	น้อย	-->	น้อย	
	[nɔ̌:j]		[nɑ̌:j]	
	ของ	-->	ของ	
	[khɔ̌:ŋ]		[khɑ̌:ŋ]	
	ห้อง	-->	ห้อง	
	[hɔ̌:ŋ]		[hɑ̌:ŋ]	
	น้อง	-->	น้อง	
	[nɔ̌:ŋ]		[nɑ̌:ŋ]	
1.3.4	/u/ --> /u:/	เช่น		
	ทุเรียน	-->	ทุเรียน	
	[tʰuriən]		[tʰu:rian]	
1.3.5	/ɯ/ --> /ɯ:/	เช่น		
	อึ้งอ่าง	-->	อึ้งอ่าง	
	[ɯ̌:ŋ?à:ŋ]		[ɯ̌:ŋ?à:ŋ]	
1.3.6	/a/ --> /a:/	เช่น		
	อุงุ่น	-->	อุงุ่น	
	[ʔaŋùn]		[ʔa:ŋun]	
1.3.7	/a:/ --> /a/	เช่น		
	ข้าว	-->	ข้าว	
	[khǎ:w]		[khaw]	
1.3.8	/i/ --> /a/	เช่น		
	บริเวณ	-->	บริเวณ	
	[bɔ̌:riwe:n]		[bɔ̌:rawe:n]	
	บริวาร	-->	บริวาร	
	[bɔ̌:riwa:n]		[bɔ̌:rawa:n]	
1.3.9	/e/ --> /ɛ/	เช่น		
	เด็ก	-->	เด็ก	
	[dèk]		[dɛ̌ k]	
	เล่น	-->	เล่น	
	[lén]		[lɛ̌n]	

เด็กที่ใช้ภาษาเขมรในชีวิตประจำวัน มีปัญหาในการออกเสียงสระไม่ถูกต้องโดยออกเสียงจาก ขอ เป็น คอุง, นอุง เป็น นอุง, หอุง เป็น หอุง, จบ เป็น จอับ, รด เป็น รือต ซึ่งการออกเสียงดังกล่าวเป็นการออกเสียงตามเสียงสระในภาษาเขมร ซึ่งมีเสียงใกล้เคียงกันกับสระในภาษาไทย แต่การออกเสียงสระในภาษาเขมร ระดับลิ้นจะอยู่ต่ำกว่าการออกเสียงสระในภาษาไทย นอกจากเสียงสระในภาษาเขมรจะมีเสียงใกล้เคียงกับเสียงสระภาษาไทยแล้ว คำบางคำในภาษาเขมรยังมีความหมายเหมือนคำในภาษาไทย เช่น มีอูต (หมด) คีอุง (ของ) จอับ (จบ) และ รือต (รด) ซึ่งนอกจากจะเป็นอิทธิพลในด้านเสียงแล้ว ยังเป็นอิทธิพลของภาษาเขมรในด้านหน่วยคำอีกด้วย

ตาราง 4 สรุปปัญหาการออกเสียงสระของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
1. /o/ --> /ɑ/	8	13.33	9
2. /o/ --> /ɔ/	2	3.33	3
3. /ɔ:/ --> /ɑ:/	7	11.67	8
4. /u/ --> /u:/	3	5.00	3
5. /ʊ/ --> /u:/	1	1.67	4
6. /a/ --> /a:/	1	1.67	2
7. /a:/ --> /a/	1	1.67	1
8. /i/ --> /a/	2	3.33	16
9. /e/ --> /ɛ/	3	5.00	7

1.4 การออกเสียงวรรณยุกต์ นักเรียนมีปัญหาในการออกเสียงวรรณยุกต์ 48 คน คิดเป็นร้อยละ 80.00 ปรากฏปัญหา 130 ครั้ง เสียงวรรณยุกต์ที่มีปัญหา มีดังนี้

1.4.1 การออกเสียงวรรณยุกต์สามัญ พบว่า นักเรียนออกเสียงสามัญ เป็นเสียงต่าง ๆ จากข้อมูลไม่ปรากฏการออกเสียงวรรณยุกต์สามัญเป็นเสียงตรี ดังตัวอย่าง

1.4.1.1 ออกเสียงเป็นเสียงเอก เช่น

ปลา	-->	ปล่า
[pla:]		[pʰla:]

1.4.1.2 ออกเสียงเป็นเสียงโท เช่น

เรียน	-->	เรียน
[rian]		[ri ^ː an]
พา	-->	พา
[pha:]		[ph ^ː a:]
ปลาทุ	-->	ปลาทุ
[pla:thu:]		[pla:th ^ː u:]

1.4.1.3 ออกเสียงเป็นเสียงจัตวา

พุทรา	-->	พุทสา
[phútsa:]		[phúts ^ː a:]
มี	-->	หมี
[mi:]		[mi ^ː]

1.4.2 การออกเสียงวรรณยุกต์เอก พบว่า นักเรียนออกเสียงวรรณยุกต์เอกเป็นเสียงต่าง ๆ ครบทุกเสียง ดังตัวอย่าง

1.4.2.1 ออกเสียงเป็นเสียงสามัญ เช่น

อึ้งอ่าง	-->	อึ้งอ่าง
[ʔɯ̀ŋʔaːŋ]		[ʔɯ̀ŋʔaːŋ]
อิม	-->	อิม
[ʔim]		[ʔim]
อุงุ่น	-->	อุงุ่น
[ʔaŋùn]		[ʔaːŋùn]

1.4.2.2 ออกเสียงเป็นเสียงโท เช่น

ปิด	-->	ปัด
[pít]		[pí ^ː t]

1.4.2.3 ออกเสียงเป็นเสียงตรี เช่น

สวัสดี	-->	สะวัตดี
[sawàtɔ̀di:]		[sawá ^ː tɔ̀di:]

1.4.2.4 ออกเสียงเป็นเสียงจัตวา เช่น

แข่ง	-->	แข็ง
[khɛ̀ŋ]		[khɛ́ ^ː ŋ]
ต่อ	-->	ต้อ
[tɔ̀:]		[tɔ́ ^ː]

1.4.3 การออกเสียงวรรณยุกต์โท พบว่า นักเรียนจะออกเสียงวรรณยุกต์โทเป็นเสียงต่าง ๆ จากข้อมูลไม่ปรากฏการออกเสียงวรรณยุกต์โทเป็นเสียงวรรณยุกต์จัตวา ดังตัวอย่าง

1.4.3.1 ออกเสียงเป็นเสียงสามัญ เช่น

ขึ้น	-->	คิน
[kh ^h un]		[khun]
เที่ยว	-->	เที่ยว
[thi ^h aw]		[thiaw]
ไม	-->	ไม
[ma ^h j]		[maj]

1.4.3.2 ออกเสียงเป็นเสียงตรี เช่น

เล่า	-->	เล่า
[la ^h w]		[la ^h w]
ชาติ	-->	ชาติ
[cha ^h :t]		[cha ^h :t]

1.4.3.3 ออกเสียงเป็นเสียงจัตวา เช่น

เสือ	-->	เสือ
[swe ^h a]		[swe ^h a]

1.4.4 การออกเสียงวรรณยุกต์ตรี พบว่า นักเรียนจะออกเสียงวรรณยุกต์ตรีเป็นเสียงต่าง ๆ ครบทุกเสียง ดังตัวอย่าง

1.4.4.1 ออกเสียงเป็นเสียงสามัญ เช่น

ร้อง	-->	รอง
[ro ^h :ŋ]		[ro:ŋ]
เลื่อย	-->	เลื่อย
[le ^h aj]		[leaj]
น้ำ	-->	นาม
[na ^h :m]		[na:m]

1.4.4.2 ออกเสียงเป็นเสียงเอก เช่น

นิทาน	-->	หนิทาน
[ni ^h tha:n]		[ni ^h tha:n]
ตุ๊กตา	-->	ตุ๊กตา
[tu ^h kkata:]		[tu ^h kkata:]

1.4.4.3 ออกเสียงเป็นเสียงโท เช่น

เนื้อ	-->	เนื้อ
[n [˥] ə]		[n [˥] ə]
เลี้ยง	-->	เลี้ยง
[li [˥] əŋ]		[li [˥] əŋ]

1.4.4.4 ออกเสียงเป็นเสียงจัตวา เช่น

ซ่อม	-->	สอม
[s [˥] ɔːm]		[s [˥] ɔːm]
ท้า	-->	ธา
[th [˥] ɑː]		[th [˥] ɑː]

1.4.5 การออกเสียงวรรณยุกต์จัตวา พบว่า นักเรียนจะออกเสียงวรรณยุกต์จัตวา เป็นเสียงต่าง ๆ ครบทุกเสียง ดังตัวอย่าง

1.4.5.1 ออกเสียงเป็นเสียงสามัญ เช่น

หา	-->	ฮา
[h [˥] ɑː]		[h [˥] ɑː]
เหลือง	-->	เลื่อง
[l [˥] ɛəŋ]		[l [˥] ɛəŋ]
เหมือน	---	เมื่อน
[m [˥] ɛːn]		[m [˥] ɛːn]
เห็น	-->	เฮิน
[h [˥] ɛn]		[h [˥] ɛn]

1.4.5.2 ออกเสียงเป็นเสียงเอก เช่น

หมา	-->	หม่า
[m [˥] ɑː]		[m [˥] ɑː]
เสีย	-->	เสี่ย
[s [˥] ia]		[s [˥] ia]
หา	-->	ห่า
[h [˥] ɑː]		[h [˥] ɑː]

1.4.5.3 ออกเสียงเป็นเสียงโท เช่น

อาหาร	-->	อาห่าน
[ʔaːh [˥] ɑːn]		[ʔaːh [˥] ɑːn]

ถึง	-->	ถึง
[thǎŋ]		[thǎŋ]
1.4.5.4 ออกเสียงเป็นเสียงตรี เช่น		
หนาม	-->	น้ำ
[nǎ:m]		[nǎ:m]
เขี้ยว	-->	เคี้ยว
[khiǎw]		[khiǎw]

จากตัวอย่าง เสียงวรรณยุกต์ที่มีปัญหาเรียงจากมากไปหาน้อยตามลำดับ ได้แก่ เสียง จัตวา ตรี โท เอก และเสียงสามัญ จะเห็นได้ว่า นักเรียนที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาแม่ จะออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยเป็นเสียงต่าง ๆ ได้ครบทุกเสียง แต่สรุปแน่นอนไม่ได้ว่า ออกเสียงใด เป็นเสียงใด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะภาษาเขมร เป็นภาษาที่ไม่มีเสียงวรรณยุกต์

ตาราง 5 สรุปปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
1. การออกเสียงวรรณยุกต์สามัญ	11	18.33	12
1.1 ออกเสียงเป็นเสียงเอก	2	3.33	2
1.2 ออกเสียงเป็นเสียงโท	9	15.00	9
1.3 ออกเสียงเป็นเสียงตรี	-	-	-
1.4 ออกเสียงเป็นเสียงจัตวา	1	1.67	1
2. การออกเสียงวรรณยุกต์เอก	12	20.00	19
2.1 ออกเสียงเป็นเสียงสามัญ	8	13.33	12
2.2 ออกเสียงเป็นเสียงโท	1	1.67	1
2.3 ออกเสียงเป็นเสียงตรี	1	1.67	1
2.4 ออกเสียงเป็นเสียงจัตวา	4	6.67	5
3. การออกเสียงวรรณยุกต์โท	13	21.67	20
3.1 ออกเสียงเป็นเสียงสามัญ	8	13.33	16
3.2 ออกเสียงเป็นเสียงเอก	-	-	-
3.3 ออกเสียงเป็นเสียงตรี	2	3.33	2
3.4 ออกเสียงเป็นเสียงจัตวา	2	3.33	2

ตาราง 5 (ต่อ)

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
4. การออกเสียงวรรณยุกต์ตรี	14	23.33	32
4.1 ออกเสียงเป็นเสียงสามัญ	11	18.33	19
4.2 ออกเสียงเป็นเสียงเอก	2	3.33	2
4.3 ออกเสียงเป็นเสียงโท	1	1.67	1
4.4 ออกเสียงเป็นเสียงจัตวา	3	5.00	10
5. การออกเสียงวรรณยุกต์จัตวา	28	46.67	47
5.1 ออกเสียงเป็นเสียงสามัญ	17	28.33	32
5.2 ออกเสียงเป็นเสียงเอก	8	13.33	13
5.3 ออกเสียงเป็นเสียงโท	1	1.67	1
5.4 ออกเสียงเป็นเสียงตรี	1	1.67	1

2. ปัญหาด้านการใช้คำศัพท์

2.1 การใช้คำผิดความหมาย นักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรในชีวิตประจำวันมีปัญหาในการใช้คำผิดความหมาย 32 คน คิดเป็นร้อยละ 53.33 ปรากฏปัญหา 36 ครั้ง ชนิดของคำที่ใช้ผิดเรียงตามลำดับจากมากไปน้อยคือ คำกริยา คำนาม คำบุพบท คำลักษณนาม คำวิเศษณ์ และคำสันธาน ดังตัวอย่าง

2.1.1 ใช้คำกริยาผิด เช่น

ที่นี่ก็สาด (วิด)* น้ำออกจากสระหมด

แมวไปขโมยปลามาอีก 1 ตัว แล้วเล่า (บอก) ให้หมาไล่ตามอีก

งูยังไม่ตายกลับมาอีก (จน)

ผมเห็นงูอีก (กัด) กวาง

بابาบีบ (เลิก) เล่น

หนูอด (อั้น) ไม่ได้ หนูเยี่ยว ใส่กางเกง

กระต่ายเห็นเต่า ก็หัว (ล้อ) เต่าว่า เต่าขาสั้น

* คำที่ถูกต้องจะเขียนไว้ในเครื่องหมายขลิขิต

2.1.2 ใช้คำนามผิด เช่น

จะมาเล่าเรื่องไปเที่ยวบุญ (งาน) จั่ว
 มีกระปุก (กระตัก) น้ำแข็งลีซมพู
 วันหนึ่งแม่แพะไปหากับข้าว (อาหาร) ให้ลูกแพะ
หน้าที่ (เจ้าหน้าที่) ตำรวจมาเจอเห็นก็ไล่จับโจร

2.1.3 ใช้คำบุพบทผิด เช่น

กระต่ายไปนอนใน (ใต้) ต้นไม้
 เอาเกลือไปช้อนไว้ที่ (ใน) น้ำ
 หมาป่าอยู่ใน (ข้าง) หน้าของหนูน้อยหมวกแดง
 ยิงยาสลบกับ (ใส่) เสือ

2.1.4 ใช้คำลักษณนามผิด เช่น

พ่อได้ปลาอัน (ตัว) ใหญ่มา
 เขามีขวาน 1 ขวาน (เล่ม)
 สัตว์ทุกคน (ตัว) ก็ไปนอน

2.1.5 ใช้คำวิเศษณ์ผิด เช่น

ตะวันตรง (เที่ยง) แล้วนะเราหาอะไรกินกันเถอะ
 หมาป่าวิ่งตามได้เห็นกระต่ายอีกตัวเดียว (หนึ่ง)

2.1.6 ใช้คำสันธานผิด

คนตัดฟืนได้มาช่วยหนูนิต หนูนิตก็ได้ (จึง) ปลอดภัย

2.2 การใช้คำเขมรแทนคำไทย นักเรียนมีปัญหาในการใช้คำเขมรแทนคำไทย ร้อยละ

11.67 ดังนี้

ละลายหมด	-->	ละเล็ยอ้อ
[lala:jmòt]		[lalwajʔəh]
เนร	-->	นี
[ne:n]		[ni:n]
ส้ม	-->	โกฺรจ
[sôm]		[kro:c]
กระเทียม	-->	กฺุติม
[krathiam]		[ktim]
ดำ (น้ำ)	-->	มฺุจ
[dam]		[muc]

มะเฟือง
[mafwaŋ]

--> สปีอ
[spw:]

2.3 การใช้คำขยายโดยไม่จำเป็น พบว่า นักเรียนใช้คำขยายโดยไม่จำเป็นร้อยละ 3.33 ดังนี้

แก้วกำลังแกะกระเทียมขาว
จะพากันไปเที่ยวทะเลน้ำเค็ม

2.4 การใช้คำที่ไม่สื่อความหมาย มีนักเรียนใช้ผิดร้อยละ 1.67 ดังนี้ กระต่ายยังไม่รู้ทันใจ

2.5 การใช้สำนวนผิด มีนักเรียนใช้สำนวนผิดร้อยละ 1.67 ดังนี้ หาเข้ากินคำ --> ห่าเข้ากินเย็น

จากตัวอย่าง จะเห็นว่านักเรียนคุ้นเคยกับภาษาเขมร จึงทำให้นักเรียนใช้คำศัพท์ภาษาไทยผิด กล่าวคือ มักจะแปลภาษาเขมรเป็นภาษาไทยแบบคำต่อคำ เช่น สำนวน “หาเข้ากินคำ” ภาษาเขมรมีสำนวน รัว ปูริก ซี ลูเจ็จ [rua pruk si: luɕaɕ] เมื่อแปลก็คือ “หาเข้ากินเย็น” หรือ “ตะวันตก” ก็มาจาก “ทุโง ทุริอุง” [thɯŋ trɯŋ] ซึ่งเป็นคำที่บอกถึงเวลา “เที่ยง” ในภาษาเขมร หรือประโยค “บาบาปีบีหาเล่น” มาจากภาษาเขมร “บัตลิ่ง” [batliŋ] หมายถึงเล่น ถ้าแปลแบบคำต่อคำจะได้ว่า “หาเล่น”

การใช้คำที่มีเสียงใกล้เคียงกับภาษาเขมรก็ถือเป็นอิทธิพลของภาษาแม่อีกประการหนึ่ง เช่น ใช้คำ “สาด” แทนคำว่า “วิด” ทั้งนี้อาจเป็นเพราะภาษาเขมรมีคำว่า “ซาจ” [sa:c] ซึ่งมีความหมายตรงกับคำ “สาด” และ “วิด” ในภาษาไทย หรือการที่นักเรียนใช้คำ จิก หรือ จิก แทน กริยา ฉก หรือ กัด ของงู อาจเนื่องมาจากภาษาเขมรมีคำว่า เจ็กี [cək] ซึ่งหมายถึง กริยา ฉก หรือ กัด ของงูนั่นเอง

นอกจากนี้อาจเกิดจากการใช้แนวเทียบผิด การเรียกชื่อกระเทียม โดยเพิ่มคำขยายว่า “กระเทียมขาว” สาเหตุอาจเป็นเพราะ ภาษาเขมร มีคำเรียกหอมกับกระเทียมเป็นคำเดียวกัน คือ กุติม [ktim] แต่จะเพิ่มคำขยาย กระฮอม [krahɑ:m] เรียก หอม (กุติม กระฮอม : กระเทียมแดง) เพิ่มคำขยาย ซอ [sa:] เรียก กระเทียม (กุติม ซอ : กระเทียมขาว) การกล่าวถึงทะเลว่า “ทะเลน้ำเค็ม” ก็เช่นกัน สาเหตุอาจเนื่องมาจากท้องถิ่นที่นักเรียนอาศัยอยู่ไม่มีทะเล มีแต่แหล่งน้ำที่เป็นน้ำจืด ซึ่งน้ำจืดมาจาก ดึกซาบ [twksa:p] เมื่อนักเรียนทราบว่่าน้ำทะเลมีรสเค็ม จึงเติมคำ “น้ำเค็ม” [twk praj] ขยาย ทะเล ซึ่งการเติมคำขยายดังกล่าวไม่จำเป็นในภาษาไทย

ตาราง 6 สรุปปัญหาด้านการใช้คำศัพท์ของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
1. การใช้คำผิดความหมาย	32	53.33	36
1.1 ใช้กริยาผิด	14	23.33	13
1.2 ใช้นามผิด	8	13.33	8
1.3 ใช้บุพบทผิด	6	10.00	7
1.4 ใช้ลักษณนามผิด	5	8.33	5
1.5 ใช้วิเศษณ์ผิด	2	3.33	2
1.6 ใช้สันธานผิด	1	1.67	1
2. การใช้คำเขมรแทนคำไทย	7	11.67	8
3. การใช้คำขยายโดยไม่จำเป็น	2	3.33	2
4. การใช้คำที่ไม่สื่อความหมาย	1	1.67	1
5. การใช้สำนวนผิด	1	1.67	1

3. ปัญหาในด้านโครงสร้างของประโยค

3.1 การเรียงคำเข้าประโยคผิดที่ นักเรียนมีปัญหาในการเรียงคำเข้าประโยคผิดที่
จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 ปรากฏปัญหา 14 ครั้ง ดังตัวอย่าง

แก้วช่วย(แม่)ปอกกระเทียมแม่
จะเล่า(นิทาน)เรื่องนิทานกระต่ายกับเต่า
ไหน คน(ไหน)ที่ไหนดีเจ้า
มีครอบครัวนี้(มี) 4 คน
บริวารรู้สัตว์ทั้งหมด(แต่)ไม่รู้สแต่ราชสีห์
หนูตัวหนึ่ง(ได้)ขึ้นได้ราชสีห์
กระต่ายโกรธ กระต่าย(จึง)ได้จึงเผาบ้านเต่า
มีคน(คนหนึ่ง)ชื่อตาแดงคนหนึ่ง

3.2 การขาดคำที่จำเป็นในประโยค นักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรในชีวิตประจำวันมีปัญหา
ในการใช้ประโยคที่ขาดคำที่จำเป็นในประโยค จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00 ปรากฏ
ปัญหา 29 ครั้ง คำที่ขาดในประโยคเรียงตามลำดับจากมากไปน้อยคือ คำนาม คำกริยา และ
คำสันธาน ดังตัวอย่าง

3.2.1 ขาดคำนาม เช่น

เสือกำลังหา(อาหาร)กิน

นักเรียนไปทำ(ความสะอาด)บริเวณ(โรงเรียน)

จะมาเล่า(เรื่อง)เสือกับกระต่าย

ราชสีห์ก็เห็น(เงา)ตัวเองในบ่อ

3.2.2 ขาดคำกริยา เช่น

กำลังเดินตาม(หา)ไก่สีเทา*

แต่เจ้าไม่สามารถหุดหัว(ได้)เหมือนข้า

น้องปอกเปลือกกระเทียมให้แม่(ทำ)กับข้าว

กระต่ายหัวเราะ(เยาะ)เต่าว่า เต่าเดินช้า

3.2.3 ขาดคำสันธาน เช่น

หนูไก่มีวแต่เล่น(จึง)ไม่ได้กินขนมอร่อย

(พอ)อีการ้องเพลงเนื้อกอนใหญ่ก็ตกมาจากปากอีกา

ที่นี้ก็สาदन้าออกจากสระ(จน)หมด

3.3 การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในประโยค นักเรียนมีปัญหาในการเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในประโยค จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 31.67 ปรากฏปัญหา 28 ครั้ง คำที่เพิ่มในประโยคเรียงตามลำดับจากมากไปน้อยคือ คำกริยา คำสันธาน และคำบุพบท ดังตัวอย่าง

3.3.1 เพิ่มคำกริยา เช่น

กระต่ายก็ตื่นฟื้นขึ้นมา

ตำรวจมาเจอเห็นก็ไล่จับโจร

พากันไปหากินน้ำที่บ่อปลา

กระต่ายก็เห็นเต่าวิญได้เข้าเส้นชัยไปแล้ว

หมาจึงจอกจึงจับตัดสินให้เต่าชนะ

3.3.2 การเพิ่มคำสันธาน เช่น

ฉันก็เห็นปลาวายน้ำอยู่ ก็ลงไปจับ

และฉันก็ได้นั่งรถไปเที่ยวที่ทะเล และฉันก็ได้ไปชื้อน้ำดื่มและกินอาหาร

ตอนเย็นเขาก็กลับบ้าน เขาก็กินอาหาร

และลูกคิดว่าจะเล่นน้ำทะเล

3.3.3 การเพิ่มคำบุพบท เช่น

ช้างนี้ตัวใหญ่มาก อยู่ในประเทศของไทย

จึงออกไปเล่นในกลางทะเล

ที่ตามทางที่ฉันขึ้นไป

*ประโยคนี้นี้มาจากบริบท ไก่สีเทาได้หายไป

ปัญหาในการเรียงคำเข้าประโยค ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้น นั้นเป็นอิทธิพลของภาษาเขมร เพราะภาษาเขมรจะมีการเรียงคำกลับกันกับการเรียงคำในภาษาไทย เช่น ภาษาเขมรว่า [be:k kabal], [be:k] แปลว่า “แตก”, [kaba:l] แปลว่า “หัว” รวมกันแล้วเป็น “แตกหัว” ตรงกับความหมายในภาษาไทยว่า “หัวแตก” ลักษณะการเรียงคำดังกล่าวส่งผลให้นักเรียนเรียงประโยคอื่น ๆ ผิดไปด้วย เช่น ถามว่า “นักเรียนมาครบหรือยัง” นักเรียนจะตอบว่า “ยังไม่มาครบ” แทนที่จะตอบว่า “ยังมาไม่ครบ” หรือจากประโยค “หนูว่ายน้ำไม่เป็น” จะเรียงประโยคว่า “หนูไม่รู้*ว่ายน้ำ”

การขาดคำที่จำเป็นในประโยคก็เป็นปัญหาที่พบเสมอ สาเหตุประการหนึ่งอาจเป็นเพราะคำภาษาเขมรบางคำมีความหมายกว้างกว่าภาษาไทย เช่น คำว่า “หัวเราะ” นอกจากจะหมายถึง การปล่อยเสียงออกมาเมื่อเวลาหัวเราะขบขัน หรือมีความรื่นเริง แต่ในภาษาเขมรยังหมายถึง การเยาะเย้ยถากถางอีกด้วย ซึ่งก็ขึ้นกับบริบท ประโยค “กระต่ายหัวเราะเต๋ว่าเต๋เต๋เดินช้า” จึงขาดคำ “เยาะ” เพราะภาษาไทยต้องการคำดังกล่าวเพื่อแสดงกิริยาของกระต่ายเยาะเย้ยเต๋ ส่วนในด้านการเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในประโยคก็เช่นกัน นักเรียนมักแปลคำภาษาเขมรเป็นภาษาไทย ในภาษาเขมรหากกล่าวถึงอาการของคนที่กำลังไปทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จะมีคำ “รว” [rua] หมายถึง “หา” ตามหลัง เติว [təw] หมายถึง ไป เสมอ เช่น พูดว่า “จะไปกินข้าว” จะพูดว่า “เติว รว ซี บาย” [təw rua si: ba:j] แปลเป็นไทยว่า “ไปหา กินข้าว” ฉะนั้นที่มาของการเพิ่มคำ “หา” ในประโยค “พากันไปหา*กินน้ำที่บ่อปลา” นั้นเป็นการแปลจากคำภาษาเขมรเป็นภาษาไทย

ตาราง 7 สรุปปัญหาในด้านโครงสร้างของประโยคของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
1. การเรียงคำเข้าประโยคผิดที่	12	20.00	14
2. การขาดคำที่จำเป็นในประโยค	24	40.00	29
2.1 ขาดคำนาม	12	20.00	12
2.2 ขาดคำกริยา	9	15.00	11
2.3 ขาดคำสันธาน	6	10.00	6
3. การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในประโยค	19	31.67	28
3.1 เพิ่มคำกริยา	10	16.67	11
3.2 เพิ่มคำสันธาน	9	15.00	9
3.3 เพิ่มคำบุพบท	8	13.33	8

*ไม่รู้ มาจาก มั่นเต็ง [mandəŋ] หมายถึง ไม่เป็น, ทำไม่เป็น

4. ปัญหาในด้านความคล่องในการพูด จากการศึกษาพบว่า นักเรียนมีปัญหาในด้านความคล่องในการพูด 46 คน คิดเป็นร้อยละ 76.67 ปรากฏปัญหา 110 ครั้ง เรียงปัญหาตามลำดับจากมากไปน้อยคือ การพูดซ้ำ การหยุดพูดผิดที่ การแก้การพูดผิด การเริ่มต้นที่ผิด การหยุดพูดแล้วใช้เสียงแทรกแทน และการพูดติดอ่าง จากข้อมูลไม่ปรากฏการอุทานแทรก และการพูดพลั้งปาก ดังตัวอย่าง

4.1 การหยุดพูดผิดที่ เช่น

มีบริการอาบน้ำ/จัด

ลูกปลากับลูกกบออกไปหากินตามทุ่ง/นา

แม่ของก้องทำกับข้าว/ในบ้าน

หนูน้อยหมวกแดง/เอาอาหารไปให้/ย่าที่บ้าน

ก็สืบพากันไป/ที่ต้น/ไทร

หมาป่าก็ได้กระโดดไป/จับกระต่าย

หมาจึงจอก/หิว/โหยเดินมา

4.2 การหยุดพูดแล้วใช้เสียงแทรกแทน เช่น

กวาดห้องและ...เกี๊ยะ...ชวนกันรดต้นไม้

นายเสือ...แหะ...บอกว่ากระต่ายกับงูเตรียมตัวออกวิ่งได้

ฉัน...เกี๊ยะ...วิ่งไปเอว้าวที่กลางหนอง

4.3 การพูดซ้ำ* เช่น

เขา เขา ทำไร้อยู่ข้างเขา

ถึงช้า ถึงช้า ถึงช้า เดินช้า

ราชสีห์ตื่นตะครุบ ตะครุบหนู

เพราะเย็น เพราะเย็นแล้วไม่อร่อย

หนูน้อยหมวกแดงวิ่งวิญวิญไปเก็บดอกไม้

แล้วไป แล้วไปเล่นฟุตบอล

แม่ แม่ แม่แพะก็ช่วยลูกแพะได้

เต่าเดิน เดินผ่านทุ่งนา

ผมทำ ทำกวาดถนน เก็บขยะกับเพื่อน ๆ

4.4 การเริ่มต้นที่ผิด เช่น

มา/จะมาเล่นที่นั่น

นานมาแล้ว/กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว

ราชสีห์/บริวารให้ราชสีห์ก้มลงกินเหว

เขา/ตอนเย็นเขาก็กลับบ้าน

ไปหากิน/ไปหานกที่ป่าแห่งหนึ่ง

*การพูดซ้ำที่ซ้ำทั้งคำ

4.5 การแก้การพูดผิด เช่น

นู...โอะ...ราชสีห์ดินเท่าไรก็ไม่หลุด
 กระต่ายตื่น...อ้อ...เต่าตื่นมา
 เต่าจึงคิดว่า...โอะ...กระต่ายจึงคิดว่า
 ราชสีห์...โอะ...ไม่นานราชสีห์ไปถูกบ่วงนายพราน
 มีเด็กชาย...อ้อ...มีเด็กสองคน

4.6 การพูดติดอ่าง* เช่น

กะ...กะ...กลั๊กก็ไปตามคำ
 มะละกอ มะม่วง เขาะ...เขาะ...ชมพู
 แม่ให้ไปซื้อมะ...มะ...มะนาว

จากตัวอย่าง ปัญหาในด้านความคล่องในการพูด จะเห็นว่า นักเรียนที่พูดภาษาเขมรในชีวิตประจำวัน จะมีปัญหาด้านการพูดซ้ำ และการหยุดพูดผิดที่เป็นส่วนมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนคิดคำเป็นภาษาเขมร แล้วคิดแปลเป็นภาษาไทย ทำให้เด็กพูดซ้ำ หรือหยุดพูดผิดที่

ตาราง 8 สรุปปัญหาด้านความคล่องในการพูดของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
1. การหยุดพูดผิดที่	14	23.33	15
2. การหยุดพูดแล้วใช้เสียงแทรกแทน	3	5.00	6
3. การพูดซ้ำ	36	60.00	69
4. การเริ่มต้นที่ผิด	7	11.67	8
5. การแก้การพูดผิด	7	11.67	9
6. การอุทานแทรก	-	-	-
7. การพูดติดอ่าง	2	3.33	3
8. การพูดพลั้งปาก	-	-	-

*การพูดซ้ำที่ไม่ซ้ำทั้งคำ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ปัญหาการพูดภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้ภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน

1. ปัญหาการออกเสียง

1.1 การออกเสียงพยัญชนะต้น พบว่า นักเรียนที่ใช้ภาษาส่วยในชีวิตประจำวันมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้น 51 คน คิดเป็นร้อยละ 85.00 ปรากฏปัญหา 190 ครั้ง เสียงที่นักเรียนมีปัญหามากที่สุดคือ เสียง /r/ รองลงมาคือเสียง /kr/ และ /phr/ ดังตัวอย่าง

1.1.1 /r/ --> /l/ เช่น

เรื่อง	-->	เลื่อง
[rwaŋ]		[lwaŋ]
เหรียญ	-->	เหล็ยญ
[riã]		[liã]
นักเรียน	-->	นักเลี่ยน
[nákrian]		[náklian]
รูป	-->	ลูบ
[ru:p]		[lu:p]
อร่อย	-->	อล่อย
[ʔaròj]		[ʔalòj]

1.1.2 /s/ --> /ch/ เช่น

ซ้อนส้อม	-->	ซ้อนซ่อม
[chó:nsóm]		[chó:nchóm]

1.1.3 /p/ --> /pl/ เช่น

ปลอก	-->	ปลอก
[pò:k]		[plò:k]

1.1.4 /d/ --> /l/ เช่น

เด็ก	-->	เหล็ก
[dèk]		[lèk]

1.1.5 /ch/ --> /c/ เช่น

ช่วย	-->	จวย
[chuaj]		[cuaj]

1.1.6	/kh/ --> /k/ เช่น		
	ขี่	-->	กี้
	[khi:]		[ki:]
1.1.7	/kr/ --> /k/ เช่น		
	กระโดด	-->	กะโดด
	[kradò:t]		[kadò:t]
	กระต่าย	-->	กะต่าย
	[kratà:j]		[katà:j]
	กระเป๋	-->	กะเป๋
	[krapǎw]		[kapǎw]
1.1.8	/kr/ --> /kl/ เช่น		
	กฤษดา	-->	กลิตสะดา
	[kritsada:]		[klitsada:]
	กระเทียม	-->	กละเทียม
	[krathiam]		[klathiam]
1.1.9	/kl/ --> /k/ เช่น		
	กล้า	-->	ก้า
	[kla:]		[ka:]
	กล้วย	-->	ก้วย
	[kluáj]		[kuáj]
1.1.10	/khr/ --> /kh/ เช่น		
	ครู	-->	คู
	[khru:]		[khu:]
	ครอบครั	-->	คอบครั
	[khrǒ:pkhrua]		[khǒ:pkhrua]
1.1.11	/khr/ --> /khl/ เช่น		
	ครั	-->	คลั
	[khráŋ]		[khláŋ]
1.1.12	/khw/ --> /kw/ เช่น		
	ขว้าง	-->	คว้าง
	[khwa:ŋ]		[kwa:ŋ]

1.1.13	/pr/ --> /p/ เช่น	
	ประมาณ	--> ปะมาณ
	[prama:n]	[pama:n]
	ปราสาท	--> ปาสาท
	[pra:sà:t]	[pa:sà:t]
1.1.14	/pr/ --> /pl/ เช่น	
	ประโยชน์	--> ปละโยชน์
	[prajò:t]	[plajò:t]
	ปรากฏ	--> ปลาภฏ
	[pra:kòt]	[pla:kòt]
1.1.15	/pl/ --> /p/	
	ปลา	--> ปา
	[pla:]	[pa:]
	ปลิง	--> ปิง
	[plin]	[pin]
1.1.16	/phr/ --> /ph/	
	เพราะ	--> เพาะ
	[phrǎ]	[phǎ]
	พรวน	--> พวน
	[phruan]	[phuan]
1.1.17	/phr/ --> /phl/	
	เขาพระวิหาร	--> เขาพละวิหาร
	[kǎw phrá wihaːn]	[kǎw phlá wihaːn]
1.1.18	/tr/ --> /t/	
	ตรง	--> ตง
	[tron]	[ton]

จากตัวอย่างดังกล่าว จะเห็นว่านักเรียนมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้น /r/ เป็นส่วนมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอิทธิพลของภาษาส่วยเนื่องจากหน่วยเสียง /r/ จะไม่ปรากฏในภาษาส่วยบางถิ่น (วรรณ เทียนมี, 2537 : 14) เมื่อนักเรียนออกเสียง /r/ ไม่ได้ ทำให้ออกเสียงคำที่มีเสียง /r/ ควบกกล้าไม่ได้ด้วย

ตาราง 9 สรุปปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้นของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
1. /r/ --> /l/	30	50.00	95
2. /s/ --> /ch/	1	1.67	1
3. /p/ --> /pl/	1	1.67	1
4. /d/ --> /l/	1	1.67	1
5. /ch/ --> /c/	1	1.67	1
6. /kh/ --> /k/	1	1.67	1
7. /kr/ --> /k/	12	20.00	40
8. /kr/ --> /kl/	2	3.33	3
9. /kl/ --> /k/	5	8.33	8
10. /khr/ --> /kh/	5	8.33	5
11. /khr/ --> /khl/	2	3.33	1
12. /khw/ --> /kw/	1	1.67	1
13. /pr/ --> /p/	6	10.00	8
14. /pr/ --> /pl/	4	6.67	6
15. /pl/ --> /p/	3	5.00	4
16. /phr/ --> /ph/	6	10.00	6
17. /phr/ --> /phl/	2	3.33	2
18. /tr/ --> /t/	5	8.33	6

1.2 การออกเสียงพยัญชนะท้าย นักเรียนที่ใช้ภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้าย 10 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67 ปรากฏปัญหา 21 ครั้ง ดังตัวอย่าง

1.2.1 /-m/ --> /φ/* เช่น

กำล้ง	-->	กะล้ง
[kamlɔŋ]		[kalɔŋ]

1.2.2 /-t/ --> /φ/ เช่น

ธาตู่	-->	ท่า
[thaːt]		[thaː]

* เครื่องหมาย φ แทนการไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย

- 1.2.3 /-k/ --> /-c/ เช่น
 เด็ก --> เด็ก
 [dɛ̀k] [dɛ̀c]
- 1.2.4 /-ŋ/ --> /-ŋ̃/ เช่น
 หญิง --> หญิง
 [jɪ̀ŋ] [jɪ̀ŋ̃]
- 1.2.5 /-k/ --> /φ/ เช่น
 สอดแทรก --> สอดแซ่
 [sò:tsɛ̀:k] [sò:tsɛ̀:]

ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะท้ายแม้จะพบน้อยมาก แต่อาจกล่าวได้ว่า การออกเสียงพยัญชนะท้ายจาก /k/ เป็น /c/ และจาก /ŋ/ เป็น /ŋ̃/ นั้น เนื่องจากความคุ้นเคยกับภาษาส่วยซึ่งมีเสียง /c/ และ /ŋ̃/ เป็นพยัญชนะท้ายแต่ภาษาไทยไม่มี

ตาราง 10 สรุปปัญหาการออกเสียงพยัญชนะท้ายของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
1. /-m/ --> /φ/	2	3.33	5
2. /-t/ --> /φ/	1	1.67	1
3. /-k/ --> /-c/	5	8.33	5
4. /-ŋ/ --> /-ŋ̃/	7	11.67	8
5. /-k/ --> /φ/	2	3.33	2

1.3 การออกเสียงสระ นักเรียนมีปัญหาในการออกเสียงสระร้อยละ 33.33 เสียงสระที่นักเรียนมีปัญหาที่สุดคือ เสียง /ɔ:/ รองลงมาคือ เสียง /e/ ดังตัวอย่าง

- 1.3.1 /ɔ:/ --> /ɑ:/ เช่น
 ป่อ --> ป่อ
 [pɔ:] [pɑ:]
 ห้อง --> ห้อง
 [hɔ̀ŋ] [hɑ̀ŋ]

1.3.9 /ua/ --> /ia/ เช่น

เสื่อ

-->

เสื่อ

[sua]

[sia]

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นว่า ปัญหาในการออกเสียงสระของเด็กที่ใช้ภาษาส่วย แม้จะพบไม่มากนัก แต่อาจกล่าวได้ว่า ภาษาส่วยนั้นเข้ามามีอิทธิพลต่อการออกเสียงสระในภาษาไทย โดยเฉพาะเสียงสระในภาษาส่วยที่มีเสียงใกล้เคียงกับเสียงสระในภาษาไทย ด้วยการออกเสียงตามเสียงสระในภาษาส่วย

ตาราง 11 สรุปปัญหาการออกเสียงสระของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
1. /ɔ:/ --> /a:/	12	20.00	14
2. /e/ --> /ɛ/	6	10.00	10
3. /e/ --> /i/	1	1.67	2
4. /a/ --> /a:/	1	1.67	1
5. /u/ --> /o/	1	1.67	1
6. /o/ --> /a/	2	3.33	2
7. /i/ --> /a/	3	5.00	3
8. /a:/ --> /a/	4	6.67	4
9. /ua/ --> /ia/	1	1.67	1

1.4 การออกเสียงวรรณยุกต์ นักเรียนที่ใช้ภาษาส่วยสามารถออกเสียงวรรณยุกต์ได้ครบทุกเสียง แต่ไม่คงที่ โดยออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่งอย่างไม่เป็นระบบ นักเรียนมีปัญหาในการออกเสียงวรรณยุกต์ 37 คน คิดเป็นร้อยละ 61.67 ปรากฏปัญหา 84 ครั้ง สรุปปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ได้ดังนี้

1.4.1 การออกเสียงวรรณยุกต์สามัญ พบว่า นักเรียนออกเสียงวรรณยุกต์สามัญเป็นเสียงต่าง ๆ ดังตัวอย่าง

1.4.1.1 ออกเสียงเป็นเสียงเอก เช่น

กรุงเทพ	-->	กรุงเทพ
[krungthé:p]		[kùŋthé:p]

1.4.1.2 ออกเสียงเป็นเสียงโท เช่น

จ่าน	-->	จ่าน
[ca:n]		[cá:n]
กิน	-->	กิน
[kin]		[kín]
เบี้ย	-->	เบี้ย
[bia]		[biá]
ไป	-->	ไป
[paj]		[páj]

1.4.1.3 ออกเสียงเป็นเสียงตรี เช่น

ลอ (รอ)	-->	ลอ
[lɔ:]		[lɔ́:]

1.4.1.4 ออกเสียงเป็นเสียงจัตวา เช่น

รับประทาน	-->	รับประทาน
[ráp pra tha:n]		[ráp pa thǎn]
วิตามินซี	-->	วิตามินซี
[wíta:minsí:]		[wíta:minsí̌:]

1.4.2 การออกเสียงวรรณยุกต์เอก พบว่านักเรียนออกเสียงวรรณยุกต์เอกเป็นเสียงต่าง ๆ ดังตัวอย่าง

1.4.2.1 ออกเสียงเป็นเสียงสามัญ เช่น

ชี้	-->	ชี้
[khi:]		[khi:]
อย่าง	-->	อย่าง
[ja:ŋ]		[ja:ŋ]
หม	-->	หม
[hò:m]		[hom]

1.4.2.2 ออกเสียงเป็นเสียงโท เช่น

แกะ	-->	แกะ
[kɛ̀]		[kɛ̌]

1.4.2.3 ออกเสียงเป็นเสียงตรี เช่น

นกระจาบ	-->	นกระจาบ
[nókkracà:p]		[nókkracá:p]
จับ	-->	จับ
[còp]		[cóp]

1.4.2.4 ออกเสียงเป็นเสียงจัตวา เช่น

แข่ง	-->	แข่ง
[khě̀ŋ]		[khě́ŋ]
ส่วน	-->	ส่วน
[suàn]		[suán]
ใส่	-->	ใส่
[sàj]		[sáj]

1.4.3 การออกเสียงวรรณยุกต์โท พบว่า นักเรียนออกเสียงวรรณยุกต์โทเป็นเสียงจัตวา จากข้อมูลไม่ปรากฏการออกเสียงวรรณยุกต์โท เป็นเสียงจัตวา ดังตัวอย่าง

1.4.3.1 ออกเสียงเป็นเสียงสามัญ เช่น

เร็วรี	-->	เร็วรี
[rewri:]		[rewri:]
เล่น	-->	เล่น
[lén]		[len]
ฆ่า	-->	คา
[khá:]		[kha:]
พ่อ	-->	พ่อ
[phô:]		[ph á:]

1.4.3.2 ออกเสียงเป็นเสียงเอก เช่น

ทอด	-->	ทอด
[thô:t]		[thò:t]

1.4.3.3 ออกเสียงเป็นเสียงตรี เช่น

เขี้ยว	-->	เขี้ยว
[jiaw]		[jiáw]
ข้าว	-->	ข้าว
[khá:w]		[khá:w]

1.4.4 การออกเสียงวรรณยุกต์ตรี พบว่า นักเรียนออกเสียงวรรณยุกต์ตรีเป็นเสียงต่าง ๆ ตามข้อมูลไม่ปรากฏการออกเสียงวรรณยุกต์ตรีเป็นเสียงจัตวา ดังตัวอย่าง

1.4.4.1 ออกเสียงเป็นเสียงสามัญ เช่น

น้ำ	-->	นา
[ná:]		[na:]
เคี้ยว	-->	เคียว
[khiáw]		[khiaw]

1.4.4.2 ออกเสียงเป็นเสียงเอก เช่น

นิทาน	-->	หนิทาน
[nítha:n]		[ni^tha:n]
ครีบ	-->	ขับ
[khráp]		[kháp]

1.4.4.3 ออกเสียงเป็นเสียงโท เช่น

ทิ้ง	-->	ตั้ง
[thán]		[thán]
คำ	-->	ค่า
[kha:]		[kha:]
ท่า	-->	ท่า
[tha:]		[tha:]

1.4.5 การออกเสียงวรรณยุกต์จัตวา พบว่า นักเรียนออกเสียงวรรณยุกต์จัตวาเป็นเสียงต่าง ๆ ดังตัวอย่าง

1.4.5.1 ออกเสียงเป็นเสียงสามัญ เช่น

ดู	-->	ทุ
[thú:]		[thu:]
หมา	-->	มา
[má:]		[ma:]
ฝีมือ	-->	ฝีมือ
[fi:mú:]		[fi:mú:]

1.4.5.2 ออกเสียงเป็นเสียงเอก เช่น

สีข้าว	-->	สี่ข้าว
[sí:kha:w]		[si:kha:w]

เขา	-->	เข้า
[kháw]		[khàw]
ลูกสาว	-->	ลูกสาว
[luːksá:w]		[luːksà:w]
1.4.5.3 ออกเสียงเป็นเสียงโท เช่น		
มะเขือ	-->	มะเคือ
[makh [˩] u]		[makh [˩] u]
1.4.5.4 ออกเสียงเป็นเสียงตรี เช่น		
น้ำขัง	-->	น้ำคัง
[náːmkhǎŋ]		[náːmkháːŋ]

จากตัวอย่าง ปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์เรียงจากมากไปหาน้อยตามลำดับ ได้แก่ เสียงจัตวา ตรี เอก โท และเสียงสามัญ จะเห็นได้ว่า นักเรียนที่พูดภาษาส่วยเป็นภาษาแม่จะออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยเป็นเสียงต่าง ๆ แต่สรุปแน่นอนไม่ได้ว่า ออกเสียงใดเป็นเสียงใด ทั้งนี้ เป็นเพราะภาษาส่วยเป็นภาษาที่ไม่มีเสียงวรรณยุกต์

ตาราง 12 สรุปปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
1. การออกเสียงวรรณยุกต์สามัญ	9	15.00	15
1.1 ออกเสียงเป็นเสียงเอก	1	1.67	1
1.2 ออกเสียงเป็นเสียงโท	7	11.67	9
1.3 ออกเสียงเป็นเสียงตรี	1	1.67	1
1.4 ออกเสียงเป็นเสียงจัตวา	4	6.67	4
2. การออกเสียงวรรณยุกต์เอก	11	18.33	17
2.1 ออกเสียงเป็นเสียงสามัญ	3	5.00	5
2.2 ออกเสียงเป็นเสียงโท	1	1.67	1
2.3 ออกเสียงเป็นเสียงตรี	3	5.00	5
2.4 ออกเสียงเป็นเสียงจัตวา	4	6.67	6

ตาราง 12 (ต่อ)

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
3. การออกเสียงวรรณยุกต์โท	10	16.67	12
3.1 ออกเสียงเป็นเสียงสามัญ	7	11.67	8
3.2 ออกเสียงเป็นเสียงเอก	2	3.33	2
3.3 ออกเสียงเป็นเสียงตรี	2	3.33	2
3.4 ออกเสียงเป็นเสียงจัตวา	-	-	-
4. การออกเสียงวรรณยุกต์ตรี	12	20.00	16
4.1 ออกเสียงเป็นเสียงสามัญ	2	3.33	3
4.2 ออกเสียงเป็นเสียงเอก	4	6.67	6
4.3 ออกเสียงเป็นเสียงโท	7	11.67	7
4.4 ออกเสียงเป็นเสียงจัตวา	-	-	-
5. การออกเสียงวรรณยุกต์จัตวา	14	23.33	24
5.1 ออกเสียงเป็นเสียงสามัญ	10	16.67	16
5.2 ออกเสียงเป็นเสียงเอก	4	6.67	5
5.3 ออกเสียงเป็นเสียงโท	1	1.67	1
5.4 ออกเสียงเป็นเสียงตรี	2	3.33	2

2. ปัญหาในด้านการใช้คำศัพท์

2.1 การใช้คำผิดความหมาย จากการศึกษาพบว่า นักเรียนมีปัญหาในการใช้คำผิดความหมาย 25 คน คิดเป็นร้อยละ 41.67 ปรากฏปัญหา 38 ครั้ง ชนิดของคำที่ใช้ผิดตามลำดับจากมากไปน้อยคือ คำกริยา คำนาม คำบุพบท และคำลักษณนาม ดังตัวอย่าง

2.1.1 ใช้คำกริยาผิด เช่น

มีเขาขาย (บริการ) อาน้ำจัด

หมีกับกระต่ายก็ช่วย (พา) กันไปบอกลิง

เวลาถอดถอดผมก็ขึ้นมาแปร่งสีฟัน (แปร่งฟัน)

หนูนั่ง (ขี่) ช้างกับเพื่อน ๆ สนุกมาก

เด็กผู้หญิงดี (ทุบ) กระเทียมทำอาหารช่วยแม่

นักเรียนที่อยู่ก็ช่วยกันทำงานอย่างเคร่งครัด (แข็งขัน)

ดอกจามบุรี^{หล่น} (ร่วง) ลงในสระน้ำ

ชาวไร่ปลูกหัวผักกาดแล้วอยากกินเลยไป^{ดิ่ง} (ถอน) ออก

2.1.2 ใช้คำนามผิด เช่น

มันไข้อยู่ใน^{กอง} (กอ) หล้า

กินข้าวอย่างมีความสุข^{สุข} (ความสุข)

พ่อก็เอาวัวไปกิน^{ข้าว} (หล้า) อยู่ที่นี่

กระต่ายไปนอนใต้ต้น^{มะตาล} (ตาล)

มีต้นดอกจามบุรี (จามจุรี)

ขึ้นรถ^{เมล์} (บัส) ไปถึงนครราชสีมา

2.1.3 ใช้คำบุพบทผิด เช่น

เขาเอาแพะไปกระโดด^{ใน} (ข้าม) รั้ว

ฉันมาเล่าเรื่อง^{ตาม} (จาก) ภาพ

^{ใน} (บน) โต๊ะอาหารมีกล้วย ส้ม องุ่น

ไอ้เด็กมันเอาเงินมา^{แต่} (จาก) ไหน

เต้าออกไปหา^{ตาม} (ใน) น้ำ

เปิดน้อยกับแม่อยู่ด้วยกัน^{โดย} (อย่าง) มีความสุข

2.1.4 ใช้คำลักษณนามผิด เช่น

มีครอบครัวอยู่^{แห่ง} (ครอบครัว) หนึ่ง

มีเรือ 2 ^{เรือ} (ลำ)

มีครอบครัว^{คน} (ครอบครัว) หนึ่ง

มีร่มอยู่ 1 ^{ร่ม} (คัน)

ภูเขา^{ก้อน} (ลูก) นั้นสวยมาก

2.2 การใช้คำภาษาส่วยแทนคำไทย จากการศึกษาพบว่า นักเรียนมีปัญหาในการใช้

คำส่วยแทนคำไทย ร้อยละ 15.00 ดังตัวอย่าง

กระสือ	-->	มนัฮ
[kras ^h ˧˥:]		[manah]
มะเขือ	-->	กึ่ง
[mak ^h wa˧]		[kɯŋ]
มะเฟือง	-->	มูเปื่อง
[maf ^h waŋ]		[mpw ^h awŋ]
สับปะรด	-->	รนัด
[səpparót]		[rnat]

น้ำปลา	-->	ตะกั่ว
[naːmpla:]		[daka:]
สะพาน	-->	สเปียน
[sapha:n]		[spuan]
ตัว	-->	โต
[tua]		[to:]
กิ้งก่า	-->	กะปอม
[kɪŋka:]		[kapɔ:m]

นอกจากนี้ยังพบว่า มีนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วยบางคนใช้คำภาษาอีสานแทนคำไทยอีกด้วย

จากตัวอย่าง ปัญหาในด้านการใช้คำศัพท์ดังกล่าว จะเห็นว่าสาเหตุที่นักเรียนใช้คำภาษาไทยไม่ถูกต้อง อาจเป็นเพราะนักเรียนไม่ได้ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน จะได้ใช้ภาษาไทยก็ต่อเมื่ออยู่ในโรงเรียนเท่านั้น แม้นักเรียนจะมีความรู้ด้านคำศัพท์มากพอสมควรแล้วก็ตาม แต่ความคุ้นเคยกับภาษาเดิมทำให้นักเรียนใช้คำบางคำเป็นภาษาส่วย ส่วนในด้านการใช้คำผิดความหมายนั้น อาจเกิดจากความสับสนในด้านความหมายของคำบางคนในภาษาไทย จึงทำให้ใช้คำภาษาไทยไม่ถูกต้อง

ตาราง 13 สรุปปัญหาด้านการใช้คำศัพท์ของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
1. ใช้คำผิดความหมาย	25	41.67	38
1.1 ใช้กริยาผิด	14	23.33	17
1.2 ใช้นามผิด	11	18.33	10
1.3 ใช้บุพบทผิด	7	11.67	7
1.4 ใช้ลักษณนามผิด	3	5.00	4
2. การใช้ภาษาส่วยแทนคำไทย	9	15.00	11
3. การใช้ภาษาอีสานแทนคำไทย	2	3.33	5

3. ปัญหาในด้านโครงสร้างของประโยค

3.1 การเรียงคำเข้าประโยคผิดที่ พบว่า นักเรียนมีปัญหาในการเรียงคำเข้าประโยคผิดที่ 10 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67 ปรากฏปัญหา 14 ครั้ง ดังตัวอย่าง

บางวัน (ช่วยแม่) ทำกับข้าวช่วยแม่
 มี (กระต่าย) อยู่กระต่ายตัวหนึ่ง
 เสร็จแล้ว (ขานา) ก็ขานากลับบ้าน
 ฉันทัน (ขึ้น) ไม่รู้* ขึ้นบันไดเลื่อน (ไม่เป็น)
 พอทำกับข้าวเสร็จก็ไป (ช่วยแม่) ทูนข้าวช่วยแม่
 ฉันทัน (กับเพื่อนสี่คน) ไปจับปลากับสี่คนเพื่อน
 พวกฉันทันก็ให้ (หัวปลา) เขาหัวปลา

3.2 การขาดคำที่จำเป็นในประโยค พบว่า นักเรียนมีปัญหาในการใช้ประโยคซึ่งขาดคำที่จำเป็นในประโยค 15 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 ปรากฏปัญหา 19 ครั้ง ชนิดของคำที่ขาดในประโยคตามลำดับ คือ คำกริยา คำนาม คำลักษณนาม คำบุพบท และคำวิเศษณ์ ดังตัวอย่าง

3.2.1 ขาดคำกริยา เช่น

นักเรียนมีความ (เป็น) ระเบียบมาก
 ผมได้กั๊กกั๊กกับตุ๊กแกจึงพากัน (ปีง) กิน
 ส่วนแก้วกำลัง (แคะ) กะเทียม
 ฉันทัน (นั่ง) รถตุ๊ก ๆ
 หนูเคย (มี) ประสบการณ์ไปเขาพระวิหาร
 เก็บกวาดเช็ดถูเสร็จแล้วก็ไป (ทำ) เวิร์ทงน้ำ

3.2.2 การขาดคำนาม เช่น

ส่วนเพื่อน ๆ ทุกคนก็ออกมาทำ (ความสะอาด) บริเวณ
 ฉันทันเก็บกวาดเช็ดถู (ห้องเรียน)
 วันนั้นเป็นวันที่ (อากาศ) เย็น
 ลงไปทำ (ความสะอาด) บริเวณของผม
 จะออกมาเล่าเรื่องที่ (ฉันทัน) ภูมิใจ

3.2.3 การขาดคำลักษณนาม เช่น

มีบ้าน (หลัง) หนึ่งทำด้วยไม้
 ฉันทันเห็นเรือ 2 (ลำ)
 มีโรงเรียน (แห่ง) หนึ่ง

3.2.4 การขาดคำบุพบท เช่น

เอากะเปาไปไว้ (บน) เก้าอี้

3.2.5 การขาดคำวิเศษณ์ เช่น

ที่ตรงนั้นก็แห้ง (แล้ว) ไม่อุดมสมบูรณ์

* ไม่รู้ มาจาก เพอะตึง [phədi:ŋ] หมายถึง ไม่เป็น, ทำไม่เป็น

3.3 การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในประโยค นักเรียนมีปัญหาในการเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในประโยค 14 คน คิดเป็นร้อยละ 23.33 ปรากฏปัญหา 16 ครั้ง คำที่เพิ่มในประโยค เรียงจากมากไปหาน้อย คือ คำกริยา คำสันธาน และคำบุพบท ตามลำดับ

3.3.1 การเพิ่มคำกริยา เช่น

แม่กำลังทอดทำอาหาร
พ่อก็กะล้างเอวไว้ไปกินข้าวอยู่ที่ทุ่งนา
ฉันก็ไปกลับบ้าน
ฉันไปถึงกรุงเทพฯ เป็นเวลา 4 โมง
พอไปขึ้นรถเมล์ไปถึงนครราชสีมา
แล้วเขาเห็นเจอหมီးใหญ่

3.3.2 การเพิ่มคำสันธาน เช่น

ผมมาโรงเรียนและช่วยเพื่อนทำงานบริเวณ และกวาดดูห้อง
และเพื่อนทุกคนก็จะมาเล่นกับผมมากมาย
และผมเมื่อกอดอด และผมก็ไปเข้าแถว
แล้วก็กระต่ายตื่นขึ้นมา แล้วกระต่ายก็วิ่งไป

3.3.3 การเพิ่มคำบุพบท เช่น

พ่อฉันเอวไว้ไปกินหญ้าที่ในทุ่งนา
คนนี้เขาให้ไม้บรรทัดของเด็กชาย
ลูกชายก็ให้อาหารกับไก่
สัตว์ต่าง ๆ ทั้งในไร่มาช่วยตึง

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นว่าเด็กที่ใช้ภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน มีปัญหาในการเรียงคำเข้าประโยคผิด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการเรียงคำบางส่วนในภาษาส่วยต่างไปจากภาษาไทย ส่งผลให้เด็กมีปัญหาในการเรียงคำเข้าประโยคผิดที่ ส่วนการเพิ่มคำหรือการขาดคำในประโยคนั้น อาจจะเนื่องมาจากที่นักเรียนคิดข้อความที่จะพูดเป็นภาษาส่วย แล้วแปลความคิดนั้นเป็นภาษาไทยแบบคำต่อคำ จึงทำให้มีการเพิ่มคำ หรือขาดคำในประโยค

ตาราง 14 สรุปปัญหาด้านโครงสร้างของประโยคของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
1. การเรียงคำเข้าประโยคผิดที่	10	16.67	14
2. การขาดคำที่จำเป็นในประโยค	15	25.00	19
2.1 ขาดคำกริยา	6	10.00	7
2.2 ขาดคำนาม	7	11.67	7
2.3 ขาดคำลักษณนาม	3	5.00	3
2.4 ขาดคำบุพบท	1	1.67	1
2.5 ขาดคำวิเศษณ์	1	1.67	1
3. การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในประโยค	14	23.33	16
3.1 เพิ่มคำกริยา	6	10.00	7
3.2 เพิ่มคำสันธาน	5	8.33	5
3.3 เพิ่มคำบุพบท	3	5.00	4

4. ปัญหาในด้านความคล่องในการพูด จากการศึกษาพบว่า นักเรียนมีปัญหาด้านความคล่องในการพูด จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 46.67 ปรากฏปัญหา 59 ครั้ง เรียงปัญหาตามลำดับจากมากไปน้อยคือ การพูดซ้ำ การหยุดพูดผิดที่ การพูดติดอ่าง การแก้การพูดผิด และการเริ่มต้นที่ผิด จากข้อมูลไม่ปรากฏ การหยุดพูดแล้วใช้เสียงแทรกแทน การอุทานแทรก และการพูดพลั้งปาก ดังตัวอย่าง

4.1 การหยุดพูดผิดที่ เช่น

มีต้น/ไทรอยู่ต้นหนึ่ง

มีดอกบัว/เต็มสระ

พ่อศรีเรือไปตาม/น้ำ

แถวเสร็จแล้วผมก็/ขึ้นมาเรียนคณิต/ศาสตร์

แล้วก็หมา/ปากก็มาเอาแกะไปจริง ๆ

เช้าวันหนึ่งหมีพาลูก/มันไปหาน้ำผึ้ง

4.2 การพูดซ้ำ* เช่น

แกะ แกะของเด็กคนนั้น ถูกหมาปากกินจนหมด

มี มีครอบครัวอยู่ครอบครัวหนึ่ง

* การพูดซ้ำที่ซ้ำทั้งคำ

พ่อก็เอา ก็เอา ก็เอาว้าวไปผูกที่นา
 เป็นที่อยู่ เป็นที่อยู่อาศัยของปลา
 แม่เขาก็ แม่เขาก็เรียกลูกมารับประทานอาหาร
 แม่ของฉันทำอาหารอยู่ใน อยู่ในบ้าน
 ผมไปเล่นตง ตง ตงสุมเปื้อน (สะพาน)
 กลัวจะโดน จะโดนเขากว้างแก้วโดน
 หนู หนู หนูและพ่อกับแม่
 วันหนึ่งมีพายุใหญ่ น้ำไหลต้นไม้ใหญ่จึงล้ม จึงล้มตาย

4.3 การเริ่มต้นที่ผิด เช่น

มาวันหนึ่ง...เช้าวันหนึ่งผมมาโรงเรียน
 ผลไม้...มาเล่าเรื่องผลไม้
 ผมเป็น...ผมเล่นซ่อนหากับเพื่อน

4.4 การแก้การพูดผิด เช่น

สักครูหนึ่ง ต้นมะตาล โอ๊ะ ลูกมะตาลก็ตกลงมา
 ทุกคนจึงทำสุมเปื้อน โอ๊ะ โอ๊ะ สะพาน
 เมื่อไปถึงตก อ้อ ถึงน้ำตก

4.5 การพูดติดอ่าง* เช่น

เพราะว่า ลือ ลือ เล่นบอลมันสนุก
 มา มา มามารยาทในการกินอาหาร
 มะ มะ มะมาวันหนึ่งแม่ของฉันทำอาหาร
 ฟะ ฟะ ฟีมือแม่ร่อยกว่าฟีมือร้านอื่น ๆ
 เว เว เวลาทอดผมก็ขึ้นมาแปรงสีฟัน
 เขาประะ ประกาศให้เขาบอกว่า "ใครเป็นป่าของเด็กหญิงคนนี้"

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นว่า นักเรียนที่ใช้ภาษาส่วยในชีวิตประจำวันจะมีปัญหาด้านการพูดซ้ำ และการหยุดพูดผิดที่เป็นส่วนมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนจะต้องคิดคำเป็นภาษาส่วย แล้วใช้ความคิดแปลเป็นภาษาไทยอีกต่อหนึ่งทำให้เกิดปัญหาดังกล่าว รวมทั้งประหม่าที่จะต้องพูดภาษาที่ไม่ใช่ภาษาเดิมของตนเองทำให้เกิดปัญหาด้านความคล่องในการพูดในส่วนอื่น ๆ ด้วย

* การพูดซ้ำที่ไม่ซ้ำทั้งคำ

ตาราง 15 สรุปปัญหาความคล่องในการพูดของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
1. การหยุดพูดผิดที่	15	25.00	15
2. การหยุดพูดแล้วใช้เสียงแทรกแทน	-	-	-
3. การพูดซ้ำ	17	28.33	24
4. การเริ่มต้นที่พูด	5	8.33	5
5. การแก้การพูดผิด	3	5.00	3
6. การอุทานแทรก	-	-	-
7. การพูดติดอ่าง	12	20.00	12
8. การพูดพลั้งปาก	-	-	-

บทที่ 3

การวิเคราะห์ปัญหาการเขียนภาษาไทย

การวิเคราะห์ปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในเขตอำเภอบุพผาญ จังหวัดศรีสะเกษที่ใช้ภาษาเขมร และภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน เพื่อศึกษาอิทธิพลของภาษาเขมรและภาษาส่วยที่มีต่อการเขียนภาษาไทยในด้านคำศัพท์ และโครงสร้างของประโยค กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541 ในโรงเรียนบ้านบักดอง โรงเรียนบ้านกราม โรงเรียนบ้านโนนสูง และโรงเรียนบ้านโพธิ์กระสังข์ ด้วยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive sampling) เลือกเฉพาะนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร 60 คน และนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย 60 คน รวม 120 คน จากจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 1,741 คน ใน 7 กลุ่มโรงเรียนของสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอบุพผาญ การเก็บรวบรวมข้อมูลได้มาจากการให้นักเรียนเลือกเขียนเรียงความ 1 เรื่อง จากหัวข้อเรียงความที่กำหนดให้ 3 เรื่อง ได้แก่เรื่อง โรงเรียนของฉัน สิ่งของฉันชอบ และฉันอยากจะเป็น... เรื่องที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเขียนมากที่สุด คือเรื่องโรงเรียนของฉัน

ผู้วิจัยได้รวบรวมปัญหา และวิเคราะห์ข้อมูล หาคำร้อยละ เสนอผลการวิเคราะห์เป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้ภาษาเขมรในชีวิตประจำวัน

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้ภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้ภาษาเขมรในชีวิตประจำวัน

1. ปัญหาในการสะกดคำ

1.1 ปัญหาด้านพยัญชนะ นักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรในชีวิตประจำวัน มีปัญหาในการใช้พยัญชนะ 38 คน คิดเป็นร้อยละ 63.33 เรียงปัญหาตามลำดับจากมากไปน้อยคือ การใช้ตัวพยัญชนะผิด การขาดตัวพยัญชนะ การเขียนคำพ้องเสียงผิด การเพิ่มตัวพยัญชนะ และการสับตัวพยัญชนะ ดังนี้

1.1.1 การใช้ตัวพยัญชนะผิด พบว่า นักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรมีปัญหาในการใช้ตัวพยัญชนะผิดร้อยละ 58.33 กลุ่มพยัญชนะที่ใช้ผิดตามลำดับจากมากไปน้อยคือ อักษรต่ำ อักษรกลาง และอักษรสูง ดังตัวอย่าง

1.1.1.1 ใช้อักษรต่ำผิด เช่น

ไม่มีการทะเลาะวิวาด (วิวาท)* ในโรงเรียน
ได้ทำงานบริษัท (บริษัท)
ฉันอยากเป็นนักกีฬาบอล (บอล) เลย์
แพด (แพทย์) และพยาบาลก็อยากจะช่วย
โรงเรียนของฉันชื่อ (ชื่อ) โรงเรียนบ้านบักตอง
ไม่อยากจะให้เด็กไปสูบบุหรี่และยาเมี่ยง (เมี่ยง) เมา
ฉันอยากช่วยพัฒนา (พัฒนา) หมู่บ้าน
มีเวร (เวร) ทำความสะอาดห้องเรียนทุกวัน
ถ้าใครเห็นก็ให้ลายเส้น (ลายเส้น)
มีเพื่อนหลายคนรวมถึง (ทั้ง) โรงอาหาร
ได้ฝึกซ้อม (ซ้อม) นักกีฬา

1.1.1.2 ใช้อักษรกลางผิด เช่น

มีงานประณมและวันเด็ก (เด็ก)
ผู้ประกอบ (ประกอบ) นี้เรียกว่า ชาวประมง
ได้ออกอัลบั้ม (อัลบั้ม)
กำมการตัส (ตัด) สิ้นให้ฉันได้ทีหนึ่ง
ฉันอย่าง (อยาก) เป็นนางพยาบาล
ฉันได้ศึกษาเรียนสนุด (สนุด) มาก
ทำความสะอาด (สะอาด) ห้องเรียน

1.1.1.3 ใช้อักษรสูงผิด เช่น

นางพยาบาลจะทิ้งเข็มลงไปในถัง (ถัง) ขยะ
ถ้าอยากเป็นทหารต้องผ่า (ผ่า) ฟันทุกซี่อย่าง
จับผู้ (ผู้) ร้าย เอาไปใช้ตารางให้หมด
การที่เราอยากเป็นอะไรต้องฟัน (ฟัน) มาตั้งแต่เด็ก ๆ
ได้เรียนภาษา (ภาษา) อังกฤษ

* พยัญชนะที่ถูกต้องจะเขียนไว้ในเครื่องหมายชลิขิต

1.1.2 การขาดตัวพยัญชนะ นักเรียนมีปัญหาร้อยละ 30 ดังตัวอย่าง

มีสิ่งประ~~ดิ~~(ษ)*รู้มากมาย
 ฉันไม่เคย~~คิ~~(ด)ว่า วันนี้ไม่มาโรงเรียน
 ฉันชอบ~~อ~~าน (ห)นึ่งสือกา~~ต~~ุน
 ไม่~~ย~~ากให้เด็กไป~~ส~~ูบ(บุห)รึ
 ฉันชอบไปเล่นปากันที่สวนป่าเพราะมีต้นไม้ให้(ห)ลบนมากมาย
 สนาม~~เต็~~(ก)เล่นมีเครื่องเล่นให้เล่นมากมาย
 เชียร์นักกีฬาอย่าง~~สน~~ุ(ก)สนานรำเริง
 ดอกดาว~~เรื่อ~~ง ดอก(ห)งอนไก่อ
 ไม่~~พ~~ุด(ห)ยาบคายต่อหน้าผู้ใหญ่

1.1.3 การเขียนคำพ้องเสียงผิด นักเรียนมีปัญหาร้อยละ 10 ดังตัวอย่าง

โรคที่~~หน้~~ว (น่า) กลัวคือโรคเ~~ส~~ต
 ถ้า~~ลู~~ก~~สิ~~ทธิ (ศิษย์) ฉัน~~ดื่~~อกก็จะดี
 จะเป็นเด็กที่ดี~~พ~~วย (กาย) หนา
 สิ่งที่ทำ~~ห~~ารไทยไม่~~ลื~~มอยู่อย่างหนึ่งคือความอดทนและ~~ไซ~~ (ชัย) ชนะ
 ของคนไทย
 ได้~~ร~~ัก~~ษ~~าคน~~ดื่~~ม~~เล~~ว (เหล้า)
 ถ้า~~ส~~ูบ~~กั~~น (กัญ) ขา~~ผิ~~ด~~ก~~ฎหมายตำรวจจะจับ
 ไซชนะของคนไทย~~ทุ~~ก~~ช~~ (ทุก) คน
 ฉันก็ได้~~ร~~าง~~ว~~ัน (วัล)
 มี~~พ~~าน (ภาร) โรง 1 คน

1.1.4 การเพิ่มตัวพยัญชนะ นักเรียนมีปัญหาร้อยละ 3.3 ดังตัวอย่าง

มีความรอบรู้~~อ~~ีกมากมาย (มาย)
 เพื่อนของฉันนั่งเล่นไต่~~ต~~ันไม้ บางทีวิ่ง~~ไ~~ล (ไล่)

1.1.5 การสับตัวพยัญชนะ นักเรียนมีปัญหาร้อยละ 1.67 ดังตัวอย่าง

โรคที่น่ากลัวคือโรคเ~~ส~~ต (เอตส์)

* พยัญชนะที่ขาดไปจะเขียนไว้ในเครื่องหมายนชลิขิต

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นว่า นักเรียนมักจะใช้พยัญชนะผิดโดยเฉพาะพยัญชนะที่เป็นอักษรคู่ ซึ่งหมายถึง อักษรต่ำที่มีเสียงคู่ หรือเสียงเดียวกับอักษรสูง สาเหตุอาจจะเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาเขมร เพราะภาษาเขมรไม่มีเสียงวรรณยุกต์ มีเสียงสามัญเป็นพื้น ขณะที่ออกเสียงอักษรสูง มักจะออกเสียงเป็นอักษรต่ำที่มีเสียงคู่กัน เช่น ถ เป็น ท, ผ เป็น พ, ฝ เป็น ฟ, จ เป็น ช, ทั้งนี้การที่นักเรียนเขียนผิด เพราะเขียนตามเสียงพูดนั่นเอง

ตาราง 16 สรุปปัญหาการใช้พยัญชนะของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
1. การใช้ตัวพยัญชนะผิด	35	58.33	47
1.1 ใช้อักษรต่ำผิด	21	35.00	24
1.2 ใช้อักษรกลางผิด	9	15.00	12
1.3 ใช้อักษรสูงผิด	11	18.33	11
2. การขาดตัวพยัญชนะ	18	30.00	24
3. การเพิ่มตัวพยัญชนะ	2	3.33	2
4. การเขียนคำพ้องเสียงผิด	6	10.00	12
5. การสลับตัวพยัญชนะ	1	1.67	1

1.2 ปัญหาด้านสระ นักเรียนมีปัญหาในด้านสระ 17 คน คิดเป็นร้อยละ 28.33
เรียงปัญหาตามลำดับจากมากไปน้อยคือ การใช้รูปสระผิด การขาดรูปสระ และการเพิ่มรูปสระ
ดังตัวอย่าง

1.2.1 ใช้รูปสระผิด เช่น

เพื่อนฉันชอบแเล่น (เล่น) กับขาว

ฉันชอบอ่านกาตุน (การ์ตุน) เล่นทุกวัน

อยากให้ระวังพวกโรคอสต (เคดส) เพราะมันเป็นโรคที่ร้ายแรงมาก

เอก (อีก) อย่างก็ได้รักษาผู้คนที่เจ็บปวย

มีบ้านพักกัน (ภาร) โรง

จะสอนให้ชื่อสัตยไม่รังเ (แก) เพื่อน

จะเป็นอันตรายต่อคนอิง (อีน) อีกด้วย

1.2.2 การขาดรูปสระ เช่น

ให้ทำกัณฑ์ (หัน) ลม

หนูจะได้ช่วยคนในครอบครัวและญาติ (ญาติ) ไว้ได้ทัน

สนก (สนุก) สนานกับเพื่อน

มีเวทนาความสะอาด (สะอาด) ห้องเรียน (เรียน) ทุกวัน

ครูสอนใจดีไม่โกรธ (โกรธ) ง่าย

เขาได้เริ่ม (เริ่ม) ชีวิตใหม่

ฉันก็ประทับใจ (ทับ) ใจที่ได้ไปแข่ง

1.2.3 การเพิ่มรูปสระ นักเรียนมีปัญหาร้อยละ 1.67 ดังตัวอย่าง

ไม่ทิ้งกระดาษลงในห้องหรือนอกห้อง

จากตัวอย่างจะเห็นว่า นักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรในชีวิตประจำวันมีปัญหาในการพูดและการเขียนสระสอดคล้องกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่นักเรียนออกเสียง อา เป็น อะ และออกเสียง เอ เป็น แอ ส่งผลให้นักเรียนเขียนคำ ภารโรง เป็น ภันโรง และเขียน เล่น เป็น แล่น ซึ่งเป็นการเขียนตามเสียงที่พูด

ตาราง 17 สรุปปัญหาการใช้สระของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
1. การใช้รูปสระผิด	14	23.33	14
2. การขาดรูปสระ	8	13.33	9
3. การเพิ่มรูปสระ	1	1.67	1

1.3 ปัญหาด้านวรรณยุกต์ พบว่า นักเรียนมีปัญหาในการใช้วรรณยุกต์ จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 53.33 เรียงปัญหาตามลำดับจากมากไปน้อยคือ การขาดรูปวรรณยุกต์ การเพิ่มรูปวรรณยุกต์ และการใช้รูปวรรณยุกต์ผิด

1.3.1 การขาดรูปวรรณยุกต์ จากข้อมูลนักเรียนมีปัญหาในการขาดรูปวรรณยุกต์ เอก โท จัตวา ไม่ปรากฏการขาดรูปวรรณยุกต์ตรี ดังตัวอย่าง

1.3.1.1 ขาตรูปวรรณยุกต์เอก เช่น

ถ้าเราเรียนเราก็อาน (อ่าน) อะไรก็ได้
 ฉันได้เล่นวอลเลย์ในกลุ่ม (กลุ่ม)
 ต้นไม้ให้ร่ม (ร่ม) เงา
 พ่อแม่ไม่สบายก็จะดูแลท่าน (ท่าน) ให้หาย
 ปลอดภัย (สิ่ง) เสพย์ติดและปลอดภัยการพนัน
 ฉันจะไม่สอนให้ขโมยของคนอื่น (อื่น)
 มีเพื่อน (เพื่อน) มากมาย
 คนที่ชอบลักขโมยทำให้บ้านเมืองวุ่น (วุ่น) วายมาก
 โรงเรียนของฉันเป็นโรงเรียนที่น่า (น่า) อยู่
 มีที่ (ที่) นั่งเรียนสบาย

1.3.1.2 ขาตรูปวรรณยุกต์โท เช่น

มีคนย้ายเขา (เข้า) มาในโรงเรียน
 มีเพื่อนคนหนึ่งคนนั้น (นั้น) ใจดีมาก
 วันจันทร์ก็มาทำงานที่โรงพยาบาลรักษาคคนไข (ไข้)
 มีต้นหญ้า (หญ้า) ขึ้นเต็มสนาม
 งานประดิษฐ์และงานปั้น (ปั้น)
 งานที่เราทำได้ (ได้) คือช่วยล้างจาน
 เล่นกีฬาदान (दान) ยาเสพติด
 คนร้าย (ร้าย) ชั่วจะขายของผิดกฎหมาย

1.3.2 การเพิ่มรูปวรรณยุกต์ จากข้อมูลนักเรียนมีปัญหาในการเพิ่มรูปวรรณยุกต์
 เอก โท ตรี ไม่ปรากฏการเพิ่มรูปวรรณยุกต์จัตวา ดังตัวอย่าง

1.3.2.1 เพิ่มรูปวรรณยุกต์เอก เช่น

ฉันอย่ากอ่านหนังสือเก่งมาก ๆ
 โรงเรียนนี้เป็นที่พึงใจของฉันมาก
 เพื่อนที่ฉลาดมีเป็นบางคน
 คู่กศิษย์ของฉันจะต้องไม่เกร
 เพื่อนอ่านหนังสือไม่ออก
 เล่นกีฬาก็เก่งได้ถ้วยรางวัล
 ถ้าก่อนเรื่องวุ่นว้ายอีกจะทำให้บ้านเมืองวุ่นว้าย

1.3.2.2 เพิ่มรูปวรรณยุกต์โท เช่น

ฉันจะรบสุดกำลังและฝีมือที่ฉันมีถ้าฉันตายก็ไม่เสียด้วยชีวิต

ข้อสุดท้าย้องเรา

ก็้อให้โรงเรียนสะอาด

ถ้ามีคนัวสมัครเรียนหนังสือ

วันเสาร์วันอาทิตย์ว่าง ๆ ก็จะทำอะไรทำและอ่านหนังสือ

1.3.2.3 เพิ่มรูปวรรณยุกต์ตรี เช่น

ผมชอบกินัวบเป็ด

1.3.3 การใช้รูปวรรณยุกต์ผิด จากข้อมูลนักเรียนมีปัญหาในการใช้รูปวรรณยุกต์เอก โท ตรี ผิด ไม่ปรากฏการใช้รูปวรรณยุกต์จัตวาผิด ดังตัวอย่าง

1.3.3.1 ใช้รูปวรรณยุกต์เอกผิด เช่น

ปู่ ย่า ตา ยาย ครูหรือผู้(ผู้)มีพระคุณ

ถ้าฉันแพ้(แพ้)ฉันก็ไม่โกรธ

สิ่งเสพยัดได้(ได้)แก่ ยาบ้า ยาม้า

1.3.3.2 ใช้รูปวรรณยุกต์โทผิด เช่น

ฉันชอบกินไข่(ไข่)ทอด

เพราะฉันได้ซื้อ(ซื้อ)ว่าพลเอกสิทธิศักดิ์

ฉันเรียนที่นี้ดีมาก มีของเล่น(เล่น)มากมาย

จะต้องช่วยผู้ตกยากลำบากให้เป็นที่ร่ำ(ร่ำ)รวย

เด็กที่นี้(นี้)ขยันขันแข่งรถน้ำตันไม้

1.3.3.3 ใช้รูปวรรณยุกต์ตรีผิด เช่น

ฉันชอบกินก้วยเตี๋ยว (เตี๋ยว)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า ปัญหาในการเขียนวรรณยุกต์ของเด็กนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรในชีวิตประจำวัน มีทั้งการใช้รูปวรรณยุกต์ผิด การขาดรูปวรรณยุกต์ รวมทั้งการเพิ่มรูปวรรณยุกต์ทั้งนี้อาจเกิดจากความคุ้นเคยกับภาษาแม่ เพราะภาษาเขมรเป็นภาษาที่ไม่มีวรรณยุกต์ ลักษณะดังกล่าวจึงส่งผลให้เกิดปัญหาขึ้น

ตาราง 18 สรุปปัญหาการใช้วรรณยุกต์ของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
1. การใช้รูปวรรณยุกต์ผิด	13	21.67	15
1.1 ใช้รูปวรรณยุกต์เอกผิด	5	8.33	6
1.2 ใช้รูปวรรณยุกต์โทผิด	7	11.67	8
1.3 ใช้รูปวรรณยุกต์ตรีผิด	1	1.67	1
1.4 ใช้รูปวรรณยุกต์จัตวาผิด	-	-	-
2. การขาดรูปวรรณยุกต์	23	38.33	34
2.1 ขาดรูปวรรณยุกต์เอก	16	26.67	20
2.2 ขาดรูปวรรณยุกต์โท	10	16.67	13
2.3 ขาดรูปวรรณยุกต์ตรี	-	-	-
2.4 ขาดรูปวรรณยุกต์จัตวา	1	16.67	1
3. การเพิ่มรูปวรรณยุกต์	16	26.67	27
3.1 การเพิ่มรูปวรรณยุกต์เอก	15	25.00	20
3.2 การเพิ่มรูปวรรณยุกต์โท	5	8.33	6
3.3 การเพิ่มรูปวรรณยุกต์ตรี	1	1.67	1
3.4 การเพิ่มรูปวรรณยุกต์จัตวา	-	-	-

2. ปัญหาในการใช้คำศัพท์

2.1 การใช้คำผิดความหมาย จากการศึกษาพบว่า นักเรียนมีปัญหาในการใช้คำผิดความหมายจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 41.67 คำที่ผิดเรียงตามลำดับจากมากไปน้อยคือ คำกริยา คำนาม คำสันธาน คำบุพบท และคำลักษณนาม ดังตัวอย่าง

2.1.1 ใช้คำกริยาผิด เช่น

นางพยาบาลก็จะทิ้งเข็มลงไปในถังขยะ เด็ก ๆ ก็จะรื้อ (คุ้ย)* ขยะ
ฉันประทับใจ (ภูมิใจ) ในตัวฉันมากที่ฉันทำได้
บางครั้งก็อาจจะดำ (ล้อ) ชื่อพ่อแม่กัน
เราต้องตั้งใจศึกษาหาความรู้ ไม่ขาดเรียนเพราะเราทำ (มี) หน้าที่เรียน
ถ้าเราอยู่ (มี) แต่เล่น**งานก็ไม่เสร็จ

* คำที่ถูกต้องเขียนไว้ในเครื่องหมายขลิต

** อยู่แต่เล่น แปลจากภาษาเขมรว่า เนวี ตา ลึง [nəw ta: liŋ]

ผมจะทำให้ผู้ร้ายได้ใจ (ตายใจ) แล้วให้คนร้ายปล่อยตัวประกัน
 จะได้อ่านหนังสือเป็น (ออก) ทุกคน
 ถ้าประเทศอื่นมาบุก (รุกราน) ประเทศเรา

2.1.2 ใช้คำนามผิด เช่น

ผมจะเล่นกีฬาเพื่อการยุติ (สุขภาพ)
 โรงเรียนได้แน (การปลูก) ไม้ดอกไม้ประดับอย่างมาก
 นักเรียนทุกคนจะต้องช่วยกันรักษาความสะอาด (สะอาด) ไว้
 เมื่อเวลาฉันทำงาน ฉันจะทำด้วยความจริงใจ (ขยันขันแข็ง)
 เมื่อต้นไม้โตขึ้น มันให้ความเย็น (ร่มรื่น) แก่นักเรียน
 ได้สอนนักเรียนเพื่อให้นักเรียน ได้มีความรู้และการทำงานการประกอบ
 ชีวิต (อาชีพ) ต่าง ๆ

2.1.3 ใช้คำสันธานผิด เช่น

โรงเรียนของเราจะสวยงามกับ (ด้วย) ต้นไม้ ใบหญ้า และดอกไม้
 แต่ถ้าหนูไม่ได้เป็นทั้งหมดหรือ (และ) ครู ก็จะไปอยู่บ้านดูแลพ่อแม่
 ต้องรู้บุญคุณของผู้มีพระคุณ เช่น พ่อแม่ ปู่ย่าตายาย ครู หรือ (และ)
 ผู้มีพระคุณต่าง ๆ
 คนเราเกิดมาจะต้องมีความฝัน (แล้วแต่) คนเราจะฝันอยากเป็น
 อะไร

2.1.4 ใช้คำบุพบทผิด เช่น

ฉันจะทำได้ (ด้วย) ตัวฉันเอง
 ความรู้มันเป็นสิ่งสำคัญสำหรับ (ต่อ) ชีวิต

2.1.5 ใช้คำลักษณนามผิด เช่น

ฉันชอบโรงเรียนอย่าง (แห่ง) นี้มาก
 โรงเรียนบ้านบักตองก็ได้ถ้วย 4-5 อัน (ถ้วย)

2.2 การใช้คำเขมรแทนคำไทย พบว่ามีนักเรียนมีปัญหาจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ

1.67 ใช้คำภาษาเขมรแทนคำไทย ดังนี้

ใช้คำ	เนาะ*	แทนคำว่าผม (สรรพนามบุรุษที่ 1)
ใช้คำ	เลง**	แทนคำว่าเล่น
ใช้คำ	เกิด***	แทนคำว่าเป็น หรือ มี
ใช้คำ	มิตร	แทนคำว่ามาก

* เสียงที่ถูกต้อง คือ นี้อ์ [nɔʔ]

** เสียงที่ถูกต้อง คือ ลึง [liːŋ]

*** เสียงที่ถูกต้อง คือ เกิด [kɛːt]

จากตัวอย่าง จะเห็นว่า นักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรมีปัญหาในการใช้คำศัพท์ ซึ่งไม่แตกต่างจากปัญหาในการพูด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนอาจจะยังไม่เข้าใจความหมายของคำภาษาไทยบางคำอย่างลึกซึ้ง ทำให้นักเรียนใช้คำศัพท์ภาษาไทยผิด รวมทั้งนักเรียนไม่ได้ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน ทำให้การพัฒนาทางภาษาไทยช้ากว่าปกติ

ตาราง 19 สรุปปัญหาการใช้คำศัพท์ของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
1. การใช้คำผิดความหมาย	25	41.67	30
1.1 ใช้คำกริยาผิด	13	21.67	14
1.2 ใช้คำนามผิด	7	11.67	8
1.3 ใช้คำสันธานผิด	4	6.67	4
1.4 ใช้คำบุพบทผิด	2	3.33	2
1.5 ใช้คำลักษณนามผิด	2	3.33	2
2. การใช้คำเขมรแทนคำไทย	1	1.67	4

3. ปัญหาในด้านโครงสร้างของประโยค

3.1 การเรียงคำเข้าประโยคผิดที่ นักเรียนมีปัญหาในการเรียงคำเข้าประโยค 7 คน คิดเป็นร้อยละ 11.67 ดังตัวอย่าง

ฉันต้องสอบ (เป็นครู) ให้ได้เป็นครู
 คน (ชั่ว) ร้ายชั่วจะขายของผิดกฎหมาย
 เมื่อผมโตขึ้นจะ (ว่ายนํ้า) รู้ (เป็น) ว่ายนํ้า
 พวกเราทุกคนในประเทศไทยต้อง (ช่วย) รักษาช่วยป่าไม้ให้ดี
 หนูต้องหาเงิน (ใช้คืน) ให้แม่พ่อใช้คืนให้ได้
 บางคนอาจจะมี (อาชีพ) ไม่ตรงกับอาชีพที่ฝันไว้

3.2 การขาดคำที่จำเป็นในประโยค นักเรียนมีปัญหาในการขาดคำที่จำเป็นในประโยค จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 23.33 คำที่ขาดในประโยคเรียงตามลำดับจากมากไปน้อยคือ คำนาม คำกริยา คำประพันธ์สรรพนาม และคำลักษณนาม ดังตัวอย่าง

3.2.1 ขาดคำนาม เช่น

มีผักปลูกใน (แปลง) เกษตร
 มีห้องสมุดมีงาน (วัน) ประถมฯ และวันเด็ก
 ต้องช่วยคนทุกซี่ยากลำบากให้เป็น (คน) ที่ร่ำรวย
 พอไปถึงฉันก็ทำ (ความสะอาด) บริเวณ
 มีดอกไม้ต้นไม้ที่ให้ (ความ) ร่วมเขียนแกพวกเราตลอดไป

3.2.2 ขาดคำกริยา เช่น

แพตจะช่วยฉิตยา (ให้) เด็ก ๆ
 สิ่งนี้ทำ (ให้) ฉันอยากเป็นหมอ
 การเรียนนั้นทำ (ให้) ใคร ๆ ทุกคนมีความรู้กันทั้งนั้น

3.2.3 ขาดคำประพันธ์สรรพนาม เช่น

โรงเรียนของฉันเป็นโรงเรียน (ที่) สะอาดสวยงามมาก
 ถ้าใครไม่มีครูสอนก็จะไม่มีความรู้ (อัน) เป็นสิ่งสำคัญต่อเรามาก
 โรงเรียนจึงเป็นสถานที่ (ที่) ฉันชอบอีกแห่งหนึ่ง

3.2.4 ขาดคำลักษณนาม เช่น

ในการแข่งกีฬากลุ่มชนะเรียบและได้ถ้วย 4 (ถ้วย)

3.3 การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในประโยค นักเรียนมีปัญหาในการเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในประโยค จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 26.67 คำที่เพิ่มในประโยค เรียงตามลำดับจากมากไปน้อยคือ คำกริยา คำสันธาน และคำบุพบท ดังตัวอย่าง

3.3.1 เพิ่มคำกริยา เช่น

อยากให้เขาควรระมัดระวังบ้าง
 คุณครูเปรียบได้เหมือนพ่อแม่คนที่สองของฉัน
 ฉันจะทำหน้าที่เป็นครูให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้
 วันนี้ฉันได้ศึกษาเรียนสนุกมาก
 โรงเรียนของฉันจะต้องมีคุณครู 21 คน
 อาชีพเป็นครูนี้ดีจะได้สอนให้คนฉลาดมากขึ้น
 เพราะจะได้สอนให้เด็กที่ไม่มีความรู้ให้กลับไปเป็นเด็กที่มีความรู้
 ฉันอยากจะเป็นนางพยาบาลได้ช่วยเหลือผู้อื่นไม่อย่างให้เป็นโรคระบาด

3.3.2 เพิ่มคำสันธาน เช่น

เพราะถ้าเป็นครูก็จะได้อสอนนักเรียน เพราะให้นักเรียนอ่านออกเขียนได้
 วันรุ่งขึ้นได้ไปพบกับประเทศพม่า และรบจนเสร็จ และชนะ และกลับของ
 ตนเอง

บางทีก็ว่าง ๆ ก็จะไปเอาบอลเล่นไปก็เล่นกับเพื่อน ๆ
 เพราะคนดีเพราะจะไม่ให้บ้านเมืองเดือดร้อน
 ฉันอยากเป็นคนทำนา อาชีพทำนา ก็เป็นอาชีพที่สุจริต

3.3.3 เพิ่มคำบุพบท เช่น

ถ้าพวกเราช่วยกันทำความสะอาดในโรงเรียน
 โรงเรียนของฉันมีต้นไม้มากมายยังทำให้ร่มรื่น
 โรงเรียนนี้เป็นที่พึงใจของฉันมาก
 ผมขอให้ทุกคนช่วยทำความสะอาดในโรงเรียนด้วยครับ

ปัญหาในการเรียงคำเข้าประโยค ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นอิทธิพลของภาษาเขมร เพราะภาษาเขมรจะมีการเรียงคำบางคำกลับกัน นอกจากนั้นนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรยังมีปัญหาในการเขียนประโยค ที่ขาดคำที่จำเป็นในประโยคและเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในประโยค ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนคิดข้อความเป็นภาษาเขมรก่อนแล้วแปลความคิดนั้น แล้วเขียนเป็นภาษาไทยแบบคำต่อคำ จึงมีการขาดหรือเพิ่มคำบางคำดังกล่าว

ตาราง 20 สรุปปัญหาด้านโครงสร้างของประโยคของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
1. เรียงคำเข้าประโยคผิดที่	7	11.67	9
2. การขาดคำที่จำเป็นในประโยค	14	23.33	15
2.1 ขาดคำนาม	5	6.67	6
2.2 ขาดคำกริยา	4	5.00	4
2.3 ขาดคำประพันธ์สรรพนาม	4	5.00	4
2.4 ขาดคำลักษณนาม	1	1.67	1
3. การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในประโยค	16	26.67	21
3.1 เพิ่มคำกริยา	7	11.67	9
3.2 เพิ่มคำสันธาน	7	11.67	8
3.3 เพิ่มคำบุพบท	2	3.33	4

4. การเรียงประโยคเป็นข้อความ พบว่า นักเรียนมีปัญหาในการเรียงประโยคเป็นข้อความจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 26.67 เรียงปัญหาตามลำดับจากมากไปน้อยคือ ใช้ประโยคที่ไม่สอดคล้องกัน และแทรกประโยคที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อความ

4.1 ใช้ประโยคที่ไม่สอดคล้องกัน เช่น

ผักที่ปลูกโตแล้ว แต่นักเรียนโรงเรียนนี้ไม่มีระเบียบวินัย

ฉันก็ภูมิใจที่ฉันสอบได้ที่ 3 แต่โรงเรียนนี้มีไม้ดอกและไม่ประดับหลายชนิด

บางคนก็รดน้ำต้นไม้

ในห้องเรียนก็สะอาด เพราะฉะนั้นฉันจึงชอบโรงเรียน และตั้งชื่อโรงเรียน

โรงเรียนของฉันเป็นโรงเรียนที่ใหญ่ในกลุ่ม และทุกคนช่วยกันปลูกดอกไม้

โรงเรียนของฉันมีอาคารเรียนหลายหลัง และคุณครูไม่ดุและไม่ใจร้าย

ที่นี่มีคนกล้าแสดงออกกันทุกคน มีนักกีฬามาแข่ง (แข่ง)

ถ้าทุกคนช่วยกันทำความสะอาดโรงเรียนของเราก็น่าอยู่ยิ่งขึ้น และสิ่งที่

ทุกคนต้องทำคือ ช่วยแม่ทำงาน

เพื่อน ๆ ทุกคนก็ใจดี และมีแปลงเกษตร

บางครั้งก็อาจจะตำชื่อพ่อแม่กัน และมีดอกไม้หลายต้น

โรงเรียนเป็นที่ของนักเรียนไฟ (ไฟ) หาความรู้และปลอดภัยเสวยดี

4.2 แทรกประโยคที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อความ

บางคนที่ชอบอ่านหนังสือในห้องสมุด ได้เรียนภาษาอังกฤษ บางคนอ่าน

หนังสือไม่ออก

เพื่อนในโรงเรียนบางครั้งก็ทะเลาะกัน บางครั้งก็อาจจะตำชื่อพ่อแม่กัน

และมีดอกไม้หลายต้น บางคนก็ขาดเรียนอยู่เล่น

เป็นโรงเรียนที่สะอาดและสวยงามในด้านไม้ดอกไม้ประดับ โรงเรียนจัดตั้ง

ประธานโรงเรียน โรงเรียนได้แน่น (แน่น) ด้านไม้ดอกไม้ประดับ

อย่างมาก

จากตัวอย่าง จะเห็นว่า นักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรในชีวิตประจำวันมีปัญหาในการเรียงประโยคเป็นข้อความ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะนักเรียนขาดการฝึกทักษะด้านการเขียน รวมทั้งจากการที่นักเรียนใช้คำสันธานผิดที่กล่าวไว้ในข้อ 2 ทำให้กระทบถึงปัญหาด้านข้อความต่อเนื่องด้วย

ตาราง 21 สรุปปัญหาการเรียงประโยคเป็นข้อความของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
1. ใช้ประโยคที่ไม่สอดคล้องกัน	13	21.67	23
2. แทรกประโยคที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อความ	3	5.00	3

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้ภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน

1. ปัญหาในการสะกดคำ

1.1 ปัญหาด้านพยัญชนะ จากการศึกษาพบว่า นักเรียนมีปัญหาในการเขียนพยัญชนะจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 63.33 เรียงปัญหาตามลำดับจากมากไปน้อยคือ การใช้พยัญชนะผิด การขาดตัวพยัญชนะ การเขียนคำพ้องเสียงผิด การสับตัวพยัญชนะ และการเพิ่มตัวพยัญชนะ ดังนี้

1.1.1 การใช้ตัวพยัญชนะผิด พบว่า นักเรียนที่ใช้ภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน มีปัญหาในการใช้ตัวพยัญชนะผิดจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 46.67 กลุ่มพยัญชนะที่ใช้ผิดเรียงตามลำดับจากมากไปน้อยคือ อักษรต่ำ อักษรกลาง และอักษรสูง ดังตัวอย่าง

1.1.1.1 ใช้อักษรต่ำผิด เช่น

หมาดีไม่ ไร่ (ไร่) คน

น้ำในลำธาร (ลำธาร) และต้นไม้

ผมเจาะประตู (คู่) แข่งได้ทุกวัน

ผมชอบไปเล่นในทุ่ง (ทุ่ง) นา

รู้จักอดออม อดกลืน อดทน (ทน)

ไม่ทะเลาะวิวาท (วิวาท)

เปิด ไร่ หาด (หาด)

ผมอยากเล่น (เล่น) ฟุตบอลเก่งที่สุด

หมาจะห่อม (หอม) ให้จำวของบ้านต้น

1.1.1.2 ใช้อักษรกลางผิด เช่น

เขาได้รับบาท (บาด) เจ็ด (เจ็บ)
 เขาไม่อย่าง (อยาก) ไปเล่นด้วย
 แล้วที่นี้ก็มีเพื่อนมาย (มาก) กว่าที่บ้าน
 กระต่าย หมี และกระรอบ (กระรอก)
 ถูกนายจ้างกด (กด) โกง
 เป็นเพื่อนที่ดีทุก (ทุก) คน
 ผีเสื้อและนกกระจอม (กระจอก)
 ช้างที่มีลูกนารัน (รัก)

1.1.1.3 ใช้อักษรสูงผิด เช่น

เวลาหนูเคา (เข้า) บ้าน
 ทำ (ถ้า) เราตีมันมันก็กัดเรา
 ฉันชอบตุ๊กตาสุนัข (สุนัข)
 ในถานะ (ฐานะ) ที่เป็นหมอ
 ประเทศ (เทศ) ไทย
 ผมมีโอกาส (โอกาส) ได้ชมวิว
 ผมอยากไปเล่นอยู่กับทีมปีศาจ (ปีศาจ) แดง

1.1.2 การขาดตัวพยัญชนะ นักเรียนมีปัญหาจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 25

ดังตัวอย่าง

ชมพูเป็นผลไม้ที่ฉันชอบมาก เพราะว่ามัน(ห)วาน
 โรงเรียนให้ความสนุ(ก)สนานมาก
 ผมก็ขึ้นมาเอาแป(ร)งสีฟัน
 ครูก็คอยดูแลพวกเรา(ห)มีอนลูกแท้ ๆ
 ผมก็ชวนเขาไปเล่นฮี้(ก)
 ผมก็เลยขึ้นมาก(ร)ะโดดลงหลายครั้ง
 ฉัน(อ)ยาก เป็นนักฟุตบอล
 แล้วก็ปีง(ปลิง)มีปลา
 ฉันก็เอาควายกับ(กลับ)บ้าน

1.1.3 การเขียนคำพ้องเสียงผิด นักเรียนมีปัญหาจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ

11.67 ดังตัวอย่าง

มีความสามัคคี ชื่อสัตว์ (สัตว์)
 ตักดาข้างมันหน้า (นำ) รัก
 ผมอยากเป็นก่องน้ำ (หน้า)
 โรงพญา (พยา) บาล
 ได้รับบาท (บาด) เจ็ด (เจ็บ)
 ในสระน้ำก็มีปลาที่หน้า (นำ) กิน

1.1.4 การสับตัวพยัญชนะ นักเรียนมีปัญหา 5 คน คิดเป็นร้อยละ 8.33

ดังตัวอย่าง

สัตว์ (สัตว์) ที่ฉันชอบ
 พอแปงเสร็จ (เสร็จ) แล้ว
 ฉันอยากเป็นหอม (หมอ)
 ผมชอบเล่นกับเพื่อนที่โรงเรียน (เรียน)

1.1.5 การเพิ่มตัวพยัญชนะ นักเรียนมีปัญหาร้อยละ 6.67 ดังตัวอย่าง

สามารถช่วยพ่อแม่เราได้
 มีห้องชาวเหลิบ (แล็ป)
 กระต่ายและแมวชนหนู
 พวกกันไปนอนแส

จะเห็นว่า นักเรียนที่ใช้ภาษาส่วยมีปัญหาในการใช้ตัวพยัญชนะผิด และการขาดตัวพยัญชนะเป็นส่วนมาก ทั้งนี้อาจเพราะภาษาส่วยเป็นภาษาไม่มีวรรณยุกต์ เมื่อมาใช้ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์ นักเรียนจึงสับสนออกเสียงวรรณยุกต์ผิดอย่างไม่เป็นระบบ ส่งผลให้นักเรียนเขียนพยัญชนะผิด เนื่องจากเขียนตามเสียงพูด

ตาราง 22 สรุปปัญหาการใช้พยัญชนะของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
1. การใช้ตัวพยัญชนะผิด	28	46.67	43
1.1 ใช้อักษรต่ำผิด	16	26.67	20
1.2 ใช้อักษรกลางผิด	11	18.33	13
1.3 ใช้อักษรสูงผิด	10	16.67	10
2. การขาดตัวพยัญชนะ	15	25.00	18
3. การเพิ่มตัวพยัญชนะ	4	6.67	4
4. การเขียนคำพ้องเสียงผิด	7	11.67	8
5. การสลับตัวพยัญชนะ	5	8.33	5

1.2 ปัญหาในด้านสระ นักเรียนมีปัญหาด้านสระจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 23.33
เรียงตามลำดับจากมากไปน้อยคือ การใช้รูปสระผิด การขาดรูปสระ และการเพิ่มรูปสระ
ดังตัวอย่าง

1.2.1 การใช้รูปสระผิด เช่น

ฉันสรุป (สรุป) ว่าฉันชอบตุ๊กตา
หมี เต่า เป็ด ปลาหางนกยูง (ยูง)
เพี้ยน (เพื่อน) ๆ ก็ยิ้มแย้มแจ่มใส
เตะ (เตะ) ฟุตบอลชุดก่องหน้า
ไม่ทะเลาะวิวาท และสามาคี (สามัคคี) กัน
จำบ้านตื้น (ตื้น) ออกมา
เป็นเวลาที่มีความสุข (สุข) ของฉัน

1.2.2 การขาดรูปสระ เช่น

เพราะ(เ)ราทำผิด
เป็นเพื่อ (เพื่อน) ที่มีคว(า)มสุข
เอาผ้ามาลัด(เ)หนือแผล
ปล(อ)ด ยาเสพ (เสพย์) ติดทั้งหลาย
ฉันเอาคว (า) ย ไปลงน้ำ

ฉ(ะ)นั้นฉันจึงอยากเป็นครู

1.2.3 การเพิ่มรูปสระ เช่น

จำวของบ้านกออ(ก็)จะจับได้

จะเห็นว่า ปัญหาการเขียนสระของเด็กที่ใช้ภาษาส่วย จากข้อมูลที่ปรากฏ นักเรียนจะเขียนสระยาวเป็นสระสั้น และจากสระสั้นเป็นสระยาว ซึ่งสอดคล้องกับการออกเสียงสระในบทที่ 2 แต่ไม่อาจสรุปแน่นอนได้ เพราะปัญหาดังกล่าวเกิดขึ้นกับนักเรียนบางส่วนเท่านั้น

ตาราง 23 สรุปปัญหาการใช้สระของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
1. การใช้รูปสระผิด	9	15.00	11
2. การขาดรูปสระ	8	13.33	11
3. การเพิ่มรูปสระ	1	1.67	1

1.3 ปัญหาด้านวรรณยุกต์ พบว่า นักเรียนมีปัญหาในการใช้วรรณยุกต์จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 51.67 เรียงตามลำดับจากมากไปน้อยคือ การใช้รูปวรรณยุกต์ผิด การขาดรูปวรรณยุกต์ และการเพิ่มรูปวรรณยุกต์ ดังนี้

1.3.1 การใช้รูปวรรณยุกต์ผิด จากข้อมูล นักเรียนมีปัญหาในการใช้รูปวรรณยุกต์เอก และโทผิด ไม่ปรากฏการใช้รูปวรรณยุกต์ตรี และจัตวาผิด ดังตัวอย่าง

1.3.1.1 ใช้รูปวรรณยุกต์เอกผิด เช่น

ตอนฉันไปซื้อ (ซื้อ) มัน

จำว (เจ้า) ของบ้าน

รู้จักอดอม อกกลัน (กลั่น)

เวลานักเรียนไม่รู้ (รู้)

เวลาทำงานในกลุ่มจะตั้ง (ตั้ง) ใจทำ

เอาชี (ชี) ควายไปไสนา

เพราะตัวผู้เฝ้า (เฝ้า) บ้านได้ดี

1.3.1.2 ใช้รูปวรรณยุกต์โทผิด เช่น

มีเพื่อน ๆ เล่นเยอะ ๆ และสนุกสนานว้ (ว้า) เริง
 ทำให้ร่างกายสดขึ้น (ขึ้น)
 ครูให้ว้ (ว้าง) รอบสนาม
 ก็นำนํ้ามารดต้นมะม่วง ช่ว (ช่วย) ปู
 แมวได้ไ้ (ไล่) หนูเวลาเคาบ้าน
 เพราะของนั้นไม่ใช้ (ใช้) ของเรา
 ความรัก ความดี ความชั่ว (ชั่ว)
 ถ้าไม (ไม่) มีหมาและสุนัข

1.3.2 การขาดรูปวรรณยุกต์ จากข้อมูลนักเรียนมีปัญหาในการขาดรูปวรรณยุกต์เอกและโท ไม่ปรากฏการขาดรูปวรรณยุกต์ตรีและจัตวา ดังตัวอย่าง

1.3.2.1 ขาดรูปวรรณยุกต์เอก เช่น

ผมอยากไปแข่งต่างประเทศไทยหั่ว (หั่ว) โลก
 ฉันก็ยืม แยมแยม (แยม) ไส
 มันเป็นเพื่อนที่ดีดอ (ต่อ) เรา
ปู (ปู) ให้ผมมาเล่นน้ำ
ไก (ไก่) หมู ม้า
 นักเรียนจะไม่แยง (แย่ง) กัน
เข้าควาย (ค่าย) พักแรม
เมื่อ (เมื่อ) ฉันเอาควายขึ้นจากน้ำ

1.3.2.2 ขาดรูปวรรณยุกต์โท เช่น

จะตอ (ต้อง) ทำให้ดีที่สุด
 เวลาเขา (เข้า) ก็ไปออกกำลังกาย
 เขาอยู่บ้าน (บ้าน)
 เพื่อน ๆ ของฉันก็ยืม แยม (แยม) แยมไส
 พากันไปนอนแล้ว (แล้ว)
 ในสระน้ำ (น้ำ)

1.3.3 การเพิ่มรูปวรรณยุกต์ จากข้อมูลนักเรียนมีปัญหาในการเพิ่มรูปวรรณยุกต์เอกและโท ไม่ปรากฏการเพิ่มรูปวรรณยุกต์ตรีและจัตวา ดังตัวอย่าง

1.3.3.1 เพิ่มรูปวรรณยุกต์เอก เช่น

มีน้ำที่ใส (ใส) สะอาด

หมาจะห่อ (หอน)

เพื่อนผมก็ยิ่ง (ยิ่ง) เข้า 2 ลูก

ฉันจึง (จึง) อยากเป็นครู

ไก้ก็มีไข่ให้ผมกินเหมือน (เหมือน) กัน

ยาที่ราคาไม่แพงเท่าไร (ไร)

สิ่งที่ฉันชอบคือควาย (ควาย)

เพราะครูนั้นมี (มี) ความรู้

ผมอยาก (อยาก) เป็นมือโกของทีมชาติไทย

มะละกอ ส้มโอ มะขาม (มะขาม) หวาน

1.3.3.2 เพิ่มรูปวรรณยุกต์โท เช่น

จะได้เป็นแชมป์ (แชมป์)

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า จากการที่นักเรียนคุ้นเคยกับภาษาส่วยซึ่งเป็นภาษาที่ไม่มีวรรณยุกต์ เมื่อมาใช้ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์ อิทธิพลของภาษาส่วยส่งผลให้นักเรียนเขียนวรรณยุกต์ภาษาไทยผิดอย่างไม่เป็นระบบ

ตาราง 24 สรุปปัญหาการใช้วรรณยุกต์ของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
1. การใช้รูปวรรณยุกต์ผิด	16	26.67	24
1.1 ใช้รูปวรรณยุกต์เอกผิด	5	8.33	7
1.2 ใช้รูปวรรณยุกต์โทผิด	14	23.33	17
1.3 ใช้รูปวรรณยุกต์ตรีผิด	-	-	-
1.4 ใช้รูปวรรณยุกต์จัตวาผิด	-	-	-
2. การขาดรูปวรรณยุกต์	13	21.67	23
2.1 ขาดรูปวรรณยุกต์เอก	12	20.00	16
2.2 ขาดรูปวรรณยุกต์โท	5	8.33	7
2.3 ขาดรูปวรรณยุกต์ตรี	-	-	-
2.4 ขาดรูปวรรณยุกต์จัตวา	-	-	-

ตาราง 24 (ต่อ)

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
3. การเพิ่มรูปวรรณยุกต์	17	28.33	21
3.1 เพิ่มรูปวรรณยุกต์เอก	16	26.67	19
3.2 เพิ่มรูปวรรณยุกต์โท	2	3.33	2
3.3 เพิ่มรูปวรรณยุกต์ตรี	-	-	-
3.4 เพิ่มรูปวรรณยุกต์จัตวา	-	-	-

2. ปัญหาในด้านการใช้คำศัพท์

2.1 การใช้คำผิดความหมาย จากข้อมูลพบว่า นักเรียนที่ใช้ภาษาส่วยมีปัญหาในการใช้คำผิดความหมายจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 35.00 คำที่ใช้ผิดตามลำดับจากมากไปน้อยคือ คำกริยา คำนาม และคำบุพบท ไม่ปรากฏการเขียนคำภาษาส่วยแทนคำภาษาไทย ดังตัวอย่าง

2.1.1 ใช้คำกริยาผิด เช่น

เมื่อฉันไป (ไม่อยู่) มันก็ช่วยเฝ้าบ้าน

โรงเรียนของฉันน่ารัก (เรียน)

ตั้งใจทำงานไม่ทำให้ครูพูด (ว่า)

พอเลิกเรียนผมก็พาย (สะพาย) กระเป๋ากลับบ้าน

ถ้าเราปลูกต้นไม้ เราจะเป็น (มี) ธรรมชาติที่สวยงาม

แม่ฉันอยากให้ฉันหมอ เพราะจะต้อง (ได้) รักษาคน

2.1.2 ใช้คำนามผิด เช่น

บางคนก็หัวเราะจนน้ำตา (ตา) ค้าง

หนังสือเกี่ยวกับประวัติ (พระราชประวัติ) ของพระเจ้าอยู่หัว

เพราะเช่น (เหตุ) นี้ฉันจึงอยากเป็นหมอ

ฉันก็ชอบของ (สิ่ง) ที่เป็นธรรมชาติที่สวยงามเช่น เต่า ปลา ปู หอย

2.1.3 ใช้คำบุพบทผิด เช่น

ผมอยากเล่นฟุตบอลอยู่กับ (ใน) ทีมชาติไทย
 มีดอกไม้หลายชนิดทำให้มีความรู้กับ (เกี่ยวกับ) ธรรมชาติ
 ฉันอยากเป็นคนดีต่อ (ของ) คุณพ่อคุณแม่
 สบายตาไปตาม (กับ) สิ่งธรรมชาติ

จากตัวอย่างจะเห็นว่า นักเรียนที่ใช้ภาษาส่วยในชีวิตประจำวันมีปัญหาในการใช้คำผิดความหมาย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนคุ้นเคยกับภาษาแม่ ทำให้นักเรียนใช้คำบางคนในภาษาไทยผิดไป สิ่งที่เห็นได้ชัดเจนคือ นักเรียนมักแปลคำจากภาษาส่วยเป็นภาษาไทย เช่น คำว่า “พูด” ภาษาส่วยใช้ว่า “วาว” [wa:w] ซึ่งนอกจากหมายถึง พูด แล้วยังหมายถึง ว่า, กล่าว อีกด้วย นักเรียนจึงใช้คำว่า “พูด” แทนความหมาย “ว่า” ตามความหมายในภาษาส่วยหรือประโยค “เราจะเป็นธรรมชาติที่ส่วยงาม” เหตุที่นักเรียนใช้ “เป็น” แทน “มี” อาจเป็นเพราะภาษาส่วยมีคำว่า “เกิด” [ka:t] ซึ่งใช้ทั้งในความหมาย “มี” และ “เป็น” ลักษณะดังกล่าวทำให้นักเรียนสับสนนำไปสู่การใช้คำภาษาไทยผิด

ตาราง 25 สรุปปัญหาการใช้คำศัพท์ของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
1. การใช้คำผิดความหมาย	21	35.00	29
1.1 ใช้คำกริยาผิด	16	26.67	18
1.2 ใช้คำนามผิด	5	8.33	7
1.3 ใช้คำบุพบทผิด	3	5.00	4
2. การใช้คำส่วยแทนคำไทย	-	-	-

3. ปัญหาในด้านโครงสร้างของประโยค

3.1 การเรียงคำเข้าประโยคผิดที่ นักเรียนมีปัญหาในการเรียงคำเข้าประโยคร้อยละ

13.33 ดังตัวอย่าง

คอมพิวเตอร์ทำให้มีความรู้ (อีก) ด้านหนึ่งอีก
ดอกไม้ส่วนใหญ่คน (ส่วนใหญ่) จะปลูก (ดอกไม้) ข้างบ้าน
 เปิดของฉันทิมาก ทำให้ผมมี (ใช่) ขายใช่

ครูสอนให้ไม่ (ให้) ไปคบคนไม่ดี
 วันอังคารเป็นเวร (ในห้อง) ของฉันในห้อง
 นักเรียนพอ (นักเรียน) ไปถึงก็จัดแถวให้ตรง
 เมื่อเรียนภาษาไทยหมดเวลา (เรียนภาษาไทย)

3.2 การขาดคำที่จำเป็นในประโยค นักเรียนมีปัญหาร้อยละ 26.67 คำที่ขาดในประโยคตามลำดับจากมากไปน้อยคือ คำกริยา คำนาม คำประพันธ์สรรพนาม และคำลักษณนาม ดังนี้

3.2.1 ขาดคำกริยา เช่น

ครูก็ตั้งใจที่สอนนักเรียน (ได้) ดีทุกคน
 แม่ฉันให้ฉัน (เป็น) หมอ
 ครูได้สอนให้เรามีความรู้ และยังให้เรา (ทำ) ความดี
 บ้านฉันจึงไม่ (มี) ขโมยกล้าขึ้นบ้าน
 แล้วครูก็ (กด) ออกเข้าแถว
 โรงเรียนของฉัน (มีพื้นที่) กว้างขวางมาก

3.2.2 ขาดคำนาม เช่น

นกกระจอกเป็น (สัตว์) ที่น่ารัก
 ฉันเห็นมันกิน (อาหาร) ฉันก็ภูมิใจ
 เข้าค่ายพักแรมของ (นักเรียน) ประถมและมัธยม
 ฉันเป็น (เด็ก) ดีไม่เกเร
 พอ (ครู) กดออกผมก็ขึ้นมาเอาแปรงสีฟัน

3.2.3 ขาดคำประพันธ์สรรพนาม เช่น

โรงเรียนเป็นสถานที่ (ที่) ความรู้มากมาย
 โรงเรียนเป็นที่ (ที่) มีเพื่อนมากมาย

3.2.4 ขาดคำลักษณนาม เช่น

เพื่อยังประตูดินได้หนึ่ง (ประตู)

3.3 การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในประโยค นักเรียนมีปัญหาร้อยละ 25.00 คำที่เพิ่มในประโยคคือ คำสันธาน และคำประพันธ์สรรพนาม ดังตัวอย่าง

3.3.1 เพิ่มคำสันธาน เช่น

และก็มีบ้านพักครู แล้วก็มีสระน้ำที่มีหอยคัน แล้วก็มีปิงมีปลา
 เมื่อแปรงเสร็จแล้วครูก็พูดเรื่องฟัน แล้วเดินขึ้นห้องเรียน แล้วเรียน
 วิชาต่อไป

โรงเรียนของฉันเป็นโรงเรียนที่สะอาด แล้วก็ทุกคนยังรู้จักอดออม
และต้องตั้งใจเรียนทุกวัน และไม่เกเร และไม่ลักขโมยของผู้อื่น
ตอนเย็นก็กลับบ้านไปการบ้านที่บ้าน ก็ช่วยยายทำงานบ้าน

3.3.2 เพิ่มคำประพันธ์สรรพนาม เช่น

สิ่งเหล่านี้เป็นการที่ทรมาณสัตว์

อาชีพที่ฉันชอบคือตำรวจ

จากตัวอย่างจะเห็นว่า นักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย เป็นภาษาแม่ มีปัญหาในการเรียงคำเข้าประโยค การขาดคำและเพิ่มคำในประโยค ทั้งนี้อาจเป็นเพราะภาษาแม่มีลักษณะบังคับที่ทำให้เกิดโครงสร้างต่าง ๆ มากแบบกว่าภาษาที่จะเรียน นักเรียนจึงนำลักษณะดังกล่าวไปใช้ในภาษาไทย (เลลา ไชยรัตน์. 1961 : 104-106)

ตาราง 26 สรุปปัญหาในด้านโครงสร้างของประโยคของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
1. เรียงคำเข้าประโยคผิดที่	8	13.33	10
2. การขาดคำที่จำเป็นในประโยค	16	26.67	24
2.1 ขาดคำกริยา	8	13.33	13
2.2 ขาดคำนาม	7	17.67	8
2.3 ขาดคำประพันธ์สรรพนาม	2	3.33	2
2.4 ขาดคำลักษณนาม	1	1.67	1
3. การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในประโยค	15	25.00	20
3.1 เพิ่มคำประพันธ์สรรพนาม	2	3.33	2
3.2 เพิ่มคำสันธาน	13	21.67	18

4. การเรียงประโยคเป็นข้อความ พบว่า นักเรียนมีปัญหาในการเรียงประโยคเป็นข้อความร้อยละ 18.33 เรียงปัญหาตามลำดับคือ ใช้ประโยคที่ไม่สอดคล้องกัน และแทรกประโยคที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อความ ดังตัวอย่าง

4.1 ใช้ประโยชน์ที่ไม่สอดคล้องกัน เช่น

ฉันชอบสัตว์ทุกชนิด เพราะฉันชอบต้นไม้
 ครูทุกคนใจดีและไม่ชอบตี และมีอาคารสูง และมีเพื่อนมากมาย
 นักเรียนไม่เสพยาเสพติด คำขวัญของจังหวัดศรีสะเกษก็มีว่า
 ชยัน ประหยัด ซื่อสัตย์ มีวินัยครับ
 มีชิงช้าให้ทุกคนในโรงเรียนเล่น ช่วยกันทำความสะอาด
 ทุกคนในโรงเรียนช่วยกันทำความสะอาดทุกวัน และโรงเรียนยังทำให้มี
 ความรู้
 ฉันชอบโรงเรียนบ้านโพธิ์กระสังข์ ครูจึงบอกหนูว่า พรุ่งนี้เป็นวันอังคาร
 นกมันมีอิสระไม่เหมือนมนุษย์ จะไปเที่ยวก็ต้องซื้อรถเปลืองเงินค่าน้ำมัน
 ไปอีกหลายบาท

4.2 แทรกประโยชน์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อความ เช่น

ครูสอนให้ไม่ไปคบคนไม่ดี คำขวัญวันเด็กมีว่า ชยัน ประหยัด ซื่อสัตย์
 มีวินัย และครูฝึกซ้อมกีฬาเอาไว้แข่งกีฬาสีกีฬากลุ่ม

จากตัวอย่างจะเห็นว่า การที่นักเรียนมีปัญหาในการเรียงประโยคเป็นข้อความ
 อาจสืบเนื่องจากที่นักเรียนใช้คำสันธานผิด ทำให้ข้อความบางข้อความขาดความสอดคล้อง และ
 ขาดความเป็นเหตุเป็นผล

ตาราง 27 สรุปปัญหาการเรียงประโยคเป็นข้อความของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย

รายการ	นักเรียนมีปัญหา (คน)	เป็นร้อยละ	จำนวนปัญหาที่ ปรากฏ (ครั้ง)
1. ใช้ประโยชน์ที่ไม่สอดคล้องกัน	10	16.67	11
2. แทรกประโยชน์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อความ	1	1.67	1

บทที่ 4

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าเรื่อง การวิเคราะห์ปัญหาการพูดและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในเขตอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน สรุปผลได้ดังนี้

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อวิเคราะห์ปัญหาการพูดและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน ในด้านเสียง คำศัพท์และโครงสร้างของประโยค

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ทำให้ทราบปัญหาในการออกเสียงภาษาไทย การสะกดคำ การใช้คำและการเรียงคำเข้าประโยคของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทำให้ได้แนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยให้เหมาะสมกับสภาพปัญหาของผู้ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยเป็นภาษาแม่ เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาไทยมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541 ในโรงเรียนบ้านบักดอง โรงเรียนบ้านกราม โรงเรียนบ้านโนนสูง และโรงเรียนบ้านโพธิ์กระสังข์ ด้วยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive sampling) เลือกเฉพาะนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร 60 คน และนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย 60 คน รวม 120 คน จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 1,741 คน ใน 7 กลุ่มโรงเรียน ของสำนักงานการศึกษาอำเภอขุนหาญ

การเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย ข้อมูลด้านการพูดและการเขียน ในด้านการพูดให้นักเรียนเล่านิทาน หรือเล่าประสบการณ์ที่ประทับใจ และเล่าเรื่องจากภาพ 1 ภาพ จากที่กำหนดให้เลือก 5 ภาพ ผู้วิจัยเป็นผู้บันทึกเสียง แล้วนำข้อมูลมาถอดเทปเป็นตัวอักษรไทย ด้านการเขียนกำหนดเรื่องให้เขียนเรียงความ 3 เรื่อง ให้นักเรียนเลือกเขียน 1 เรื่อง

ผู้วิจัยรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลหาคำร้อยละ นำเสนอผลการศึกษแบบพรรณนา
วิเคราะห์

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

นักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวันมีปัญหาในการพูดและการเขียน
ดังนี้

1. ปัญหาด้านการพูด

ก. ปัญหาการพูดของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร ได้แก่

1) ปัญหาในการออกเสียง นักเรียนมีปัญหาในการออกเสียง
วรรณยุกต์มากที่สุด รองลงมาคือการออกเสียงพยัญชนะท้าย การออกเสียงสระ และการออกเสียง
พยัญชนะต้น ตามลำดับ

1.1) การออกเสียงวรรณยุกต์ วรรณยุกต์ที่นักเรียนออกเสียงผิดมากที่สุดคือ เสียงจัตวา รองลงมาคือเสียงตรี เสียงโท เสียงเอก และเสียงสามัญ ตามลำดับ ส่วนใหญ่จะ
ออกเสียงวรรณยุกต์ต่าง ๆ เป็นเสียงสามัญ การออกเสียงวรรณยุกต์ค่อนข้างสับสน สรุปแน่นอน
ไม่ได้ว่าจะออกเสียงใดเป็นเสียงใด

1.2) การออกเสียงพยัญชนะท้าย ปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้าย
ที่สำคัญที่สุดคือ กลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก ออกเสียง /-ŋ/ เป็น /-ŋ̃/ การออกเสียงพยัญชนะท้าย
ที่ผิดรองลงมาคือ เสียงหยุด ออกเสียง /-k/ เป็น /-c/ หรือ /-ʔ/

1.3) การออกเสียงสระ ปัญหาการออกเสียงสระมากตามลำดับคือ
การออกเสียง /o/ เป็น /a/ และออกเสียง /ɔ:/ เป็น /a:/ โดยลักษณะของลิ้นในขณะออกเสียง
จะกดต่ำลงตามเสียงสระในภาษาเขมร

1.4) การออกเสียงพยัญชนะต้น นักเรียนมีปัญหาเพียงร้อยละ 18.33
ปัญหาที่พบมากตามลำดับคือ ออกเสียงหยุดหนัก /th/ เป็นเสียงหยุดเบา /t/ ออกเสียงเสียด
แทรก /s/ เป็นเสียงหยุดหนัก /ch/ และเสียงควบกล้ำ /r/ หายไป จาก /kr/ เป็น /k/, /khr/
เป็น /kh/

2) ปัญหาในการใช้คำศัพท์ นักเรียนมีปัญหาในการใช้คำผิดความหมาย
มากที่สุด คำที่ใช้ผิดเรียงจากมากไปน้อยคือ คำกริยา คำนาม คำบุพบท คำลักษณนาม คำวิเศษณ์
และคำสันธาน ตามลำดับ ส่วนปัญหาการใช้คำศัพท์ด้านอื่น ๆ พบเป็นส่วนน้อย เรียงตามลำดับ
คือ การใช้คำเขมรแทนคำไทย การใช้คำขยายโดยไม่จำเป็น การใช้คำที่ไม่สื่อความหมาย และ
การใช้สำนวนผิด

3) ปัญหาในด้านโครงสร้างของประโยค นักเรียนมีปัญหาตามลำดับจากมากไปน้อยคือ การขาดคำที่จำเป็นในประโยค การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นและการเรียงคำเข้าประโยคผิดที่ ลักษณะการเพิ่มคำในประโยคที่พบมากตามลำดับคือ การเพิ่มคำกริยา คำสันธาน และคำบุพบท ลักษณะการขาดคำในประโยคเรียงจากมากไปน้อยคือ การขาดคำนาม คำกริยา และคำสันธาน ตามลำดับ

4) ปัญหาในด้านความคล่องในการพูด ปัญหาที่พบเรียงจากมากไปน้อยคือ การพูดซ้ำ การหยุดพูดผิดที่ การแก้การพูดผิด การเริ่มต้นที่ผิด การหยุดพูดแล้วใช้เสียงแทรกแทน และการพูดติดอ่าง

ข. ปัญหาการพูดของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย ได้แก่

1) ปัญหาในการออกเสียง นักเรียนมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้นมากที่สุด รองลงมาคือเสียงวรรณยุกต์ เสียงสระและเสียงพยัญชนะท้าย

1.1) ปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้น เสียงพยัญชนะต้นที่นักเรียนออกเสียงผิดมากที่สุดคือเสียงลิ้นกระดก /r/ รองลงมาคือเสียงควบกล้ำ /kr/, /pr/, /phr/, /khr/, /tr/, /kl/, /pl/ ตามลำดับ

1.2) การออกเสียงวรรณยุกต์ เสียงวรรณยุกต์ที่นักเรียนออกเสียงผิดมากที่สุดคือ เสียงจัตวา รองลงมาคือ เสียงตรี เอก โท สามัญ ตามลำดับ ส่วนใหญ่จะออกเสียงวรรณยุกต์ต่าง ๆ เป็นเสียงสามัญ การออกเสียงวรรณยุกต์ค่อนข้างสับสน สรุปลำดับไม่ได้ว่าจะออกเสียงใดเป็นเสียงใด

1.3) การออกเสียงสระ ปัญหาที่สำคัญตามลำดับคือ การออกเสียงสระในลักษณะที่ลิ้นจะกดต่ำกว่าปกติ จาก /ɔ:/ เป็น /ɑ:/ ความสับสนระหว่างเสียงสระสั้น-ยาว โดยออกเสียง /a/ เป็น /a:/, /a:/ เป็น /a/ และการออกเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหน้าจากสูงมาต่ำ /e/ เป็น /ɛ/

1.4) การออกเสียงพยัญชนะท้าย ปัญหาที่สำคัญตามลำดับคือ การออกเสียง /-k/ เป็น /-c/ ซึ่งเป็นพยัญชนะเสียงหยุดด้วยกัน และออกเสียง /-ŋ/ เป็น /-ง/ ซึ่งต่างก็เป็นพยัญชนะเสียงนาสิก

2) ปัญหาในการใช้คำศัพท์ นักเรียนมีปัญหาในการใช้คำผิดความหมายเป็นส่วนใหญ่ โดยใช้คำกริยาผิดมากที่สุด รองลงมาคือ คำนาม คำบุพบท และคำลักษณนาม ตามลำดับ ส่วนในการใช้คำส่วยแทนคำไทยพบเป็นส่วนน้อย

3) ปัญหาในด้านโครงสร้างของประโยค นักเรียนมีปัญหาจากมากไปน้อยตามลำดับคือการขาดคำที่จำเป็นในประโยค การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในประโยค และการเรียงคำเข้าประโยคผิดที่ ลักษณะการขาดคำในประโยคที่พบมากตามลำดับคือ การขาดคำกริยา คำนาม คำลักษณนาม คำบุพบท คำวิเศษณ์ ลักษณะการเพิ่มคำในประโยคที่พบมาก ตามลำดับคือ

การเพิ่มคำกริยา คำสันธาน และคำบุพบท

4) ปัญหาในด้านความคล่องในการพูด ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ การพูดซ้ำ รองลงมาคือ การหยุดพูดผิดที่ การพูดติดอ่าง การแก้การพูดผิด การเริ่มต้นที่ผิด ตามลำดับ

2. ปัญหาด้านการเขียน

ก. ปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร

1) ปัญหาในการสะกดคำ นักเรียนมีปัญหาร้อยละ 88.33 ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ด้านพยัญชนะ รองลงมาคือ ด้านวรรณยุกต์ และด้านสระ ตามลำดับ

1.1) ด้านพยัญชนะ ปัญหาที่พบมากที่สุดได้แก่ การใช้ตัวพยัญชนะผิด รองลงมาคือ การขาดตัวพยัญชนะ การเขียนคำพ้องเสียงผิด การเพิ่มตัวพยัญชนะ และการลบตัวพยัญชนะ ตามลำดับ

1.2) ด้านวรรณยุกต์ ปัญหาที่พบมากที่สุดได้แก่ การขาดรูปวรรณยุกต์ รองลงมาคือ การเพิ่มรูปวรรณยุกต์ และการใช้รูปวรรณยุกต์ผิด ตามลำดับ

1.3) ด้านสระ ปัญหาที่พบมากที่สุดได้แก่ การใช้สระผิด รองลงมาคือ การขาดสระ และการเพิ่มสระ ตามลำดับ

2) ปัญหาในการใช้คำศัพท์ นักเรียนมีปัญหาในการใช้คำผิดความหมายมากที่สุด คำที่นักเรียนใช้ผิดมากที่สุดคือคำกริยา รองลงมาคือคำนาม คำสันธาน คำบุพบท และลักษณนาม ตามลำดับ ส่วนการใช้คำภาษาเขมรแทนคำไทยพบน้อยมาก

3) ปัญหาในด้านโครงสร้างของประโยค ลักษณะที่พบมากที่สุด ได้แก่ การเพิ่มคำในประโยค รองลงมาคือ การขาดคำในประโยค และเรียงคำเข้าประโยคผิดที่ ตามลำดับ ลักษณะการเพิ่มคำในประโยคที่พบมากที่สุดตามลำดับคือ การเพิ่มคำกริยา คำสันธาน และคำบุพบท ตามลำดับ การขาดคำในประโยคที่พบมากที่สุดตามลำดับคือ การขาดคำนาม คำกริยา คำประพันธ์สรรพนาม และคำลักษณนาม

4) ปัญหาในการเรียงประโยคเป็นข้อความ นักเรียนมีปัญหาตามลำดับคือ การใช้ประโยคที่ไม่สอดคล้องกัน และการแทรกประโยคที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อความ

ข. ปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย

1) ปัญหาในการสะกดคำ นักเรียนมีปัญหาร้อยละ 75.00 ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ด้านพยัญชนะ รองลงมาคือด้านวรรณยุกต์ และด้านสระ ตามลำดับ

1.1) ด้านพยัญชนะ ปัญหาที่พบมากที่สุดได้แก่ การใช้ตัวพยัญชนะผิด รองลงมาคือ การขาดตัวพยัญชนะ การเขียนคำพ้องเสียงผิด การลบตัวพยัญชนะ และการเพิ่มตัวพยัญชนะ ตามลำดับ

1.2) ด้านวรรณยุกต์ ปัญหาที่พบมากที่สุดได้แก่ การใช้รูปวรรณยุกต์ผิด รองลงมาคือ การขาดรูปวรรณยุกต์ และการเพิ่มรูปวรรณยุกต์ ตามลำดับ

1.3) ด้านสระ ปัญหาที่พบมากที่สุดได้แก่ การใช้รูปสระผิด รองลงมาคือ การขาดรูปสระ และการเพิ่มรูปสระ ตามลำดับ

2) ปัญหาในด้านการใช้คำศัพท์ นักเรียนมีปัญหาในการใช้คำผิดความหมาย ร้อยละ 35.00 คำที่นักเรียนใช้ผิดมากที่สุดคือ คำกริยา รองลงมาคือ คำนาม และคำบุพบท ตามลำดับ

3) ปัญหาในด้านโครงสร้างของประโยค ลักษณะที่พบมากที่สุดได้แก่ การขาดคำที่จำเป็นในประโยค รองลงมาคือ การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในประโยค และการเรียงคำเข้าประโยคผิดที่ ตามลำดับ การขาดคำในประโยคที่พบมากที่สุดตามลำดับคือ การขาดคำกริยา คำนาม คำประพันธ์สรรพนาม และคำลักษณนาม การเพิ่มคำในประโยคที่พบมากที่สุดตามลำดับคือ คำสันธาน และคำประพันธ์สรรพนาม

4) ปัญหาในการเรียงประโยคเป็นข้อความ นักเรียนมีปัญหาตามลำดับ คือ การใช้ประโยคที่ไม่สอดคล้องกัน และการแทรกประโยคที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อความ

จากผลการศึกษาที่กล่าวมาจะเห็นว่า นักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยมีปัญหาในการใช้ภาษาไทยคล้ายคลึงกัน ในภาพรวมนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรจะมีปัญหามากกว่านักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย มีเป็นส่วนน้อยเท่านั้นที่นักเรียนที่ใช้ภาษาส่วยมีปัญหามากกว่า ปัญหาที่นักเรียนที่ใช้ภาษาส่วยมีมากกว่าคือ ในด้านการพูด ได้แก่ การออกเสียงพยัญชนะต้น การใช้คำส่วยแทนคำไทย การหยุดพูดผิดที่ และการพูดติดอ่าง ส่วนในด้านการเขียนได้แก่ การเรียงคำเข้าประโยคผิดที่ และการขาดคำที่จำเป็นในประโยค แสดงการเปรียบเทียบปัญหาในตาราง 28 และ 29

ตาราง 28 เปรียบเทียบปัญหาการพูดภาษาไทยระหว่างนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรกับนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย

รายการ	นักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร มีปัญหา (ร้อยละ)	นักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย มีปัญหา (ร้อยละ)
1. ปัญหาการออกเสียง		
1.1 การออกเสียงพยัญชนะต้น	18.33	85.00
1.2 การออกเสียงพยัญชนะท้าย	65.00	16.67
1.3 การออกเสียงสระ	40.00	33.33
1.3 การออกเสียงวรรณยุกต์	80.00	61.67
2. ปัญหาในด้านการใช้คำศัพท์		
2.1 ใช้คำผิดความหมาย	53.33	41.67
2.2 ใช้คำเขมรหรือคำส่วยแทนคำไทย	11.67	15.00
2.3 ใช้คำภาษาอีสานแทนคำไทย	-	3.33
2.4 ใช้คำขยายโดยไม่จำเป็น	3.33	-
2.5 ใช้คำที่ไม่สื่อความหมาย	1.67	-
2.6 ใช้สำนวนผิด	1.67	-
3. ปัญหาในด้านโครงสร้างของประโยค		
3.1 การเรียงคำเข้าประโยคผิดที่	20.00	16.67
3.2 การขาดคำที่จำเป็นในประโยค	40.00	25.00
3.3 การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในประโยค	31.67	23.33
4. ปัญหาด้านความคล่องในการพูด		
4.1 การหยุดพูดผิดที่	23.33	25.00
4.2 การหยุดพูดแล้วใช้เสียงแทรกแทน	5.00	-
4.3 การพูดซ้ำ	60.00	28.33
4.4 การเริ่มต้นที่ผิด	11.67	8.33
4.5 การแก้การพูดผิด	11.67	5.00
4.6 การพูดติดอ่าง	3.33	20.00

ตาราง 29 เปรียบเทียบปัญหาการเขียนภาษาไทยระหว่างนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรกับนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย

รายการ	นักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร มีปัญหา (ร้อยละ)	นักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย มีปัญหา (ร้อยละ)
1. ปัญหาด้านการสะกดคำ		
1.1 ด้านพยัญชนะ	63.33	63.33
1.2 ด้านสระ	28.33	23.33
1.3 ด้านวรรณยุกต์	53.33	51.67
2. ปัญหาการใช้คำศัพท์		
2.1 ใช้คำผิดความหมาย	41.67	35.00
2.2 ใช้คำเขมร/คำส่วยแทนคำไทย	1.67	-
3. ปัญหาด้านโครงสร้างของประโยค		
3.1 การเรียงคำเข้าประโยคผิดที่	11.67	13.33
3.2 การขาดคำที่จำเป็นในประโยค	23.33	26.67
3.3 การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในประโยค	26.67	25.00
4. ปัญหาด้านการเรียงประโยคเป็นข้อความ		
4.1 ใช้ประโยคที่ไม่สอดคล้องกัน	21.67	16.67
4.2 แทรกประโยคที่ไม่เกี่ยวข้องกัน	5.00	1.67

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน ดังที่สรุปไว้แล้ว จะเห็นว่า ปัญหาดังกล่าวเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ที่ส่งผลกระทบไปถึงการพูดและการเขียนภาษาไทยของนักเรียน การอภิปรายผลในประเด็นปัญหาต่าง ๆ จะอภิปรายร่วมกันเพราะนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีปัญหาคล้ายคลึงกัน โดยแบ่งอภิปรายเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ปัญหาการพูดภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วย

ตอนที่ 2 ปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วย

ตอนที่ 1 ปัญหาการพูดภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วย

1. ปัญหาด้านการออกเสียง

1.1 พยัญชนะต้น การออกเสียงพยัญชนะต้นที่นักเรียนทั้งสองภาษามีปัญหาตรงกันคือ การออกเสียง /s/ --> /ch/, /kr/ --> /k/, /khr/ --> /kh/, /r/ --> /l/ และ /tr/ --> /t/

การออกเสียง /s/ เป็น /ch/ อาจจะเนื่องมาจากการกลายเสียงเข้าหากันของพยัญชนะต้นที่มีฐานที่เกิดเสียงใกล้เคียงกัน หรืออาจเป็นเรื่องของการกลมกลืนเสียง ชนิดเสียงหลังเหนี่ยวเอาเสียงหน้า (Regressive assimilation) เช่น นักเรียนที่พูดภาษาเขมรออกเสียง "เส้นชัย" เป็น "เช้นชัย" หรือการกลมกลืนเสียงชนิดเสียงหน้าเหนี่ยวเอาเสียงหลัง (Progressive assimilation) เช่น นักเรียนที่พูดภาษาส่วยออกเสียง "ซ้อนล้อม" เป็น "ซ้อนล่อม" (พระยาอนุমানราชธอน. 2532 : 104)

การออกเสียงพยัญชนะลิ้นรวิ /r/ เป็นพยัญชนะข้างลิ้น /l/ ปัญหานี้พบในเด็กที่พูดภาษาเขมรบางคนเท่านั้น ซึ่งปัญหาดังกล่าวเป็นอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมในห้องเรียนที่มีเด็กพูดภาษาไทยอีสานเรียนร่วมด้วย ส่วนเด็กที่พูดภาษาส่วยแทบทุกคนออกเสียงผิด ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าภาษาส่วยถิ่นนี้ไม่มีหน่วยเสียง /r/ เนื่องจากเสียง /r/ จะไม่ปรากฏในภาษาส่วยบางถิ่น (วรรณเทียนมี. 2537 : 14) แต่อย่างไรก็ตาม ปัญหาดังกล่าวพบอยู่ทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นคนไทยที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแรกหรือภาษาที่สองซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของประสงค์ ราชณสุข (2519 : 43) ซึ่งพบว่า เด็กที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่หนึ่งออกเสียง "ร" ไม่ถูกต้อง หรือออกเสียงไม่ชัด

การออกเสียงควบกล้ำ /khr/ เป็น /kh/ เป็นเพราะภาษาเขมรไม่มีหน่วยเสียง /khr/ (ทะฉนัน จันทรพันธ์ และชาติชาย พรหมจักรินทร์. 2521 : 2) ส่วนภาษาส่วย เมื่อภาษาส่วยถิ่นนี้ไม่มีหน่วยเสียง /r/ นักเรียนจึงออกเสียงควบกล้ำ /r/ ไม่ได้ด้วย

การออกเสียง /kr/ เป็น /k/ เป็นเพราะภาษาส่วยไม่มีหน่วยเสียง /kr/ (ประเสริฐศรีวิเศษ. 2521 : 15) ส่วนสาเหตุที่เด็กที่พูดภาษาเขมรไม่ออกเสียงควบกล้ำ /r/ ในบางคำทั้ง ๆ ที่มีหน่วยเสียงนี้เป็นเพราะคำบางคำในภาษาเขมรไปตรงกับคำในภาษาไทย เช่น กุเปา [kpaw] หมายถึง กระเปา ขณะที่ออกเสียงคำดังกล่าวเป็นภาษาไทย จึงไม่มีเสียงควบกล้ำ /r/

การออกเสียง /tr/ เป็น /t/ ของเด็กที่พูดภาษาเขมร จาก "ตรง" เป็น "ตง" เป็นเรื่องที่น่าสังเกต เนื่องจากคำ "ตรง" เป็นคำที่ยืมมาจากภาษาเขมร ทั้งนี้สาเหตุดังกล่าวอาจเป็นเพราะอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมรอบตัวนักเรียน ซึ่งมีเด็กที่พูดภาษาอีสานเรียนร่วมด้วย แต่อย่างไรก็ตามปัญหานี้พบกับเด็กที่พูดภาษาเขมรบางคนเท่านั้น ส่วนเด็กที่พูดภาษาส่วยออกเสียงผิดเป็นส่วนใหญ่ เป็นเพราะภาษาส่วยถิ่นนี้ไม่มีเสียง /r/ นั่นเอง

การออกเสียง /th/ เป็น /t/ เกิดขึ้นเฉพาะเด็กที่พูดภาษาเขมรเท่านั้น พบในคำ "ทะเล" [thale:] โดยนักเรียนออกเสียงเป็น "ตะเล" [tale:] สาเหตุเป็นเพราะภาษาเขมรมีคำว่า ตะลีย [talɿj] ซึ่งมีความหมายและเสียงใกล้เคียงกับ "ทะเล" นักเรียนจึงใช้ภาษาของตนเองออกเสียง "ตะเล" ไม่พบในกรณีอื่น

ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้นที่จะกล่าวต่อไปนี้ เกิดขึ้นกับเด็กที่พูดภาษาส่วยเท่านั้น คือ

การออกเสียง /d/ เป็น /l/, /ch/ เป็น /c/ และ /kh/ เป็น /k/ สาเหตุอาจเนื่องมาจากเสียงพยัญชนะเหล่านี้เกิดจากฐานกรณ์เดียวกัน ทำให้เกิดการกลายเสียง โดยออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง ซึ่งเมื่อปรากฏในคำทำให้ความหมายเปลี่ยนไปเช่น เด็ก --> เหล็ก หรือการออกเสียงจาก /khw/ เป็น /kw/ ก็มาจากสาเหตุในลักษณะเดียวกัน

การออกเสียงควบกล้ำ /kl/ เป็น /k/, /pl/ เป็น /p/ ซึ่งพบในนักเรียนที่พูดภาษาส่วยบางคนเท่านั้น อาจเป็นเพราะอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีเด็กที่ใช้ภาษาไทยอีสานเรียนร่วมด้วย เนื่องจากภาษาไทยอีสานจะไม่มีเสียงควบกล้ำ หรืออาจจะเป็นอิทธิพลจากสื่อต่าง ๆ รวมทั้งคนไทยส่วนใหญ่ยังไม่ออกเสียงควบกล้ำ

การออกเสียงควบกล้ำ /r/ เป็นเสียงอื่น ๆ เช่น ออกเสียง /kr/ เป็น /kl/, /khr/ เป็น /khl/, /pr/ เป็น /pl/, /phr/ เป็น /phl/ และ /phr/ เป็น /ph/ ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากภาษาส่วยถิ่นนี้ไม่มีเสียง /r/ ส่งผลให้ออกเสียงควบกล้ำ /r/ ไม่ได้ด้วย รวมทั้งมีการไม่ออกเสียงควบกล้ำ และมีการออกเสียงคำกล้ำ /l/ ซึ่งเกิดจากฐานเดียวกันไปแทนที่ /r/

1.2 พยัญชนะท้าย ปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้ายที่เด็กที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วยมีปัญหาตรงกันคือ การออกเสียง /-k/ เป็น /-c/, /-ก/ เป็น /-กั/

การออกเสียง /-k/ --> /-c/ สาเหตุอาจจะเนื่องมาจากเสียงพยัญชนะทั้งสองอยู่ในกลุ่มเสียงหยุด และมีฐานที่เกิดเสียงใกล้เคียงกัน ประกอบกับหน่วยเสียง /-c/ เป็นหน่วยเสียงที่ปรากฏในภาษาเขมรและภาษาส่วย จึงอาจเป็นไปได้ว่านักเรียนออกเสียงผิด เพราะอิทธิพลของภาษาแม่เข้าแทรกแซงในการพูด

การออกเสียง /-ก/ --> /-กั/ สาเหตุอาจจะเนื่องมาจากพยัญชนะทั้งสอง เป็นพยัญชนะนาสิก มีฐานที่เกิดเสียงใกล้เคียงกัน ประกอบกับหน่วยเสียง /กั/ เป็นหน่วยเสียงสำคัญของภาษาเขมรและภาษาส่วย โดยจะปรากฏบ่อย ๆ ทั้งต้นคำและท้ายคำ จึงมีโอกาสมากที่นักเรียนจะออกเสียงผิดเนื่องจากอิทธิพลภาษาแม่

การออกเสียง /-k/ --> /-ʔ/ ปรากฏในเด็กที่พูดภาษาเขมรเท่านั้น ลักษณะดังกล่าวอาจเป็นเพราะ เสียงพยัญชนะท้าย /-k/ กับ /-ʔ/ ต่างก็เป็นพยัญชนะในกลุ่มเดียวกัน คือ พยัญชนะเสียงหยุด มีฐานที่เกิดเสียงใกล้เคียงกันมาก รวมทั้งภาษาเขมรในบางท้องถิ่นไม่มีเสียงตัวสะกด /-k/ แต่มีเสียง /-ʔ/ (พะณัน จันทรุพันธ์ และชาติชาย พรหมจักรินทร์. 2521 : 9)

การออกเสียง /-ŋ/ --> /-ŋ/ จาก "มั่งคุด" /maŋkhut/ เป็น "มะคุด" /ma'khut/ ของเด็กที่พูดภาษาเขมร อาจเป็นเรื่องของการกลมกลืนเสียง คือ เสียงสองเสียงอยู่ใกล้กัน เสียงหนึ่งจะกลายเป็นเสียงคล้ายหรือเหมือนกันกับอีกเสียงหนึ่ง ในกรณีนี้เป็นการกลมกลืนเสียงชนิดเสียงหลังเหนี่ยวเอาเสียงหน้า (Regressive assimilation) (พระยาอนุนามราชธ. 2532 : 104)

1.3 การออกเสียงสระ ปัญหาในการออกเสียงสระที่เด็กทั้งสองภาษามีปัญหาดตรงกัน คือ นักเรียนออกเสียง /o/ เป็น /a/, /ɔ/ หรือ ออกเสียง /ɔ:/ เป็น /a:/ ทั้งนี้เกิดจากความคุ้นเคยกับเสียงสระในภาษาแม่ เพราะเสียง /a/, /a:/ และ /ɔ/ จะออกเสียงคล้าย /ɔ/, /ɔ:/ และ /o/ ในภาษาไทย แต่ระดับของลิ้นในการออกเสียงสระเหล่านี้ในภาษาเขมร และภาษาส่วยจะยกต่ำกว่าเสียงสระในภาษาไทย ส่วนเสียง /a/, /a:/ นั้น จะไม่ห่อปากเหมือนเสียง /ɔ/, /ɔ:/ (สุวิไล เปรมศรีรัตน์ และโสภณา ศรีจำปา. 2533 : 23)

การออกเสียงสระ /a/, /u/, /ɯ/ เป็น /a:/, /u:/, /ɯ:/ หรือจาก /a:/ เป็น /a/ โดยการออกเสียงจากสระยาวเป็นสระสั้น หรือจากสระสั้นเป็นสระยาว อาจเป็นเพราะความสับสนในการออกเสียงสระในกลุ่มเดียวกัน หรือเด็กทั้งสองภาษาออกเสียง /i/ เป็น /a/ เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเกิดจากความเคยชินในการพูดภาษาเขมรและภาษาส่วย ซึ่งต่างก็เป็นภาษาที่มีพยัญชนะต้นควบกล้ำเป็นจำนวนมาก (ทะฉนั จันทรพันธ์ และชาติชาย พรหมจักรินทร์. 2521 : 5 ; ประเสริฐศรีวิเศษ. 2521 : ๑-๓) ดังนั้นเมื่อนักเรียนออกเสียงคำที่มีหลายพยางค์ในภาษาไทย จึงเกิดการรวบให้เหลือน้อยพยางค์ เสียงสระในพยางค์หน้าจึงเปลี่ยนเป็นเสียง /a/ ซึ่งเป็นการออกเสียงเพียงครึ่งเสียงเท่านั้น

การออกเสียงสระ /e/ เป็น /ɛ/, /i/ อาจเป็นเพราะเสียงสระเหล่านี้เป็นสระในในกลุ่มเดียวกัน ซึ่งเกิดจากการใช้ลิ้นส่วนหน้าทำให้เกิดเสียง จึงทำให้เกิดการกลายเสียงจากสระกลางเป็นสระต่ำ เช่น "เด็ก" เป็น "แด็ก" ซึ่งปรากฏในเด็กทั้งสองภาษา และจากสระกลางเป็นสระสูง เช่น "เด็ก" เป็น "ดิก" ซึ่งปรากฏเฉพาะเด็กที่พูดภาษาส่วยบางคนเท่านั้น ส่วนการออกเสียงสระ /ɯa/ เป็น /ia/ ที่พบในเด็กที่พูดภาษาส่วยบางคนเท่านั้น เป็นอิทธิพลของภาษาไทยอีสาน เนื่องจากมีนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยอีสานเรียนร่วมด้วย จึงมีการออกเสียง "เลื้อ" เป็น "เสีย" เป็นต้น

1.4 การออกเสียงวรรณยุกต์ การที่นักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วย ออกเสียงวรรณยุกต์ผิดจากเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่งอย่างไม่เป็นระบบนั้น เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ กล่าวคือ ภาษาเขมรและภาษาส่วยเป็นภาษาที่ไม่มีวรรณยุกต์ (Tone) ถึงแม้ในการสนทนากันจะใช้คำพูดที่มีระดับเสียงสูงต่ำบ้าง แต่ความหมายของคำไม่เปลี่ยนแปลงไปตามระดับเสียง จะเปลี่ยนไปบ้างในแง่การบ่งเจตนาของผู้พูด ว่าข้อความนั้นเป็นคำสั่ง ขอร้อง บอกเล่า หรือคำถาม ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องของทำนองเสียง (Intonation) จากลักษณะของภาษาแม่ที่สามารถเปลี่ยนระดับเสียงได้ โดยไม่เปลี่ยนความหมาย ทำให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคย จึงมองไม่เห็นความสำคัญ

ของเสียงวรรณยุกต์และประสาทอาจจะยังไม่สามารถจำแนกความแตกต่างของระดับเสียงวรรณยุกต์ได้ชัดเจน นักเรียนจึงอาศัยการจดจำเสียงวรรณยุกต์ของคำเป็นหลัก เมื่อเป็นความจำเป็นโดยปราศจากความเข้าใจ จึงทำให้นักเรียนออกเสียงวรรณยุกต์ของคำบางคำผิดได้ ข้อความนี้ตรงกับความเห็นของ ศรีเรือน แก้วกังวาน (2519 : 134-136) ที่ได้กล่าวถึงปัญหาของการเรียนภาษาต่างประเทศว่า “เกิดจากการที่ผู้เรียนมีพื้นเพความรู้ภาษาแม่ของตนอยู่ส่วนหนึ่งแล้ว จึงอาจเกิดการถ่ายทอดความรู้เก่าชนิดไม่ส่งเสริมความรู้ใหม่ในเวลาที่เรียนภาษาต่างประเทศ” ซึ่งความเห็นนี้ยังตรงกับความเห็นของ เฉลลา ไชยรัตน์ (1961 : 104-106) ที่กล่าวถึงอิทธิพลของภาษาแม่กระทบต่อการเรียนภาษาที่สองว่า “เกิดจากภาษาแม่ขาดลักษณะหรือรูปแบบบางอย่างที่มีอยู่ในภาษาที่จะเรียน จึงมักมองข้ามลักษณะนี้ไปเสีย”

2. ปัญหาด้านการใช้คำศัพท์

จากข้อมูลพบว่า นักเรียนใช้คำผิดความหมายเป็นส่วนใหญ่ ทั้งเด็กที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วย เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ เกิดจากการรู้ความหมายของคำภาษาไทยไม่ลึกซึ้ง บางครั้งนึกคำที่จะใช้ไม่ออกจึงใช้คำที่มีเสียงใกล้เคียงกับภาษาแม่ เช่น ใช้คำ “สาต” แทน “วัด” เนื่องจากภาษาแม่มีคำว่า “ซาจ” [sa:c] หรือใช้คำ “จิก”, “จิก” แทน “ฉก” เนื่องจากภาษาแม่มีคำว่า “เจ็ก” หมายถึง “ฉก” เป็นต้น นอกจากนั้นนักเรียนอาจแปลภาษาเขมรหรือภาษาส่วยเป็นภาษาไทยแบบคำต่อคำ ทำให้ใจความแปลกออกไปจากเดิม หรืออาจจะเสียความไปเลยก็ได้ เช่น

بابาปีบาหยาเล่น

หนูอดไม่ได้ หนูเยี่ยวใส่กางเกง

จะมาแล้วเรื่องไปเที่ยวบุญจั่ว

หนูไม่รู้ขึ้นบันไดเลื่อน

นอกจากนี้ นักเรียนยังมีปัญหาในการใช้คำศัพท์ภาษาเขมรหรือภาษาส่วยแทนคำภาษาไทย อาจจะเนื่องมาจากการที่นักเรียนคุ้นเคยการใช้คำภาษาของตนมากกว่าภาษาไทย เป็นผลทำให้เกิดการโอนความรู้ระหว่างภาษา (Interference) โดยที่ใช้คำศัพท์บางคำเป็นภาษาเขมรหรือภาษาส่วย ในขณะที่ใช้ภาษาไทยสื่อความหมาย (ณรงค์ฤทธิ์ โสภากา. 2531 : 99)

3. ปัญหาด้านโครงสร้างของประโยค

ลักษณะปัญหาที่พบมากในปริมาณใกล้เคียงกันคือ การขาดคำที่จำเป็นในประโยค และการเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในประโยค สาเหตุเกิดจากภาษาแม่เข้าแทรกแซงในขณะที่พูดภาษาไทย เช่น ประโยค “จะเล่าเสื่อกับกระต่าย” เป็นประโยคที่แปลมาจากภาษาเขมรว่า นื่อง อันเยีย คูลา นื่อง อันชาย [nəŋ ʔan.jə khla nəŋ ʔan.səj] ซึ่งประโยคดังกล่าวขาดคำ “เรื่อง” ไปซึ่งเป็นคำที่จำเป็นในประโยคภาษาไทย แต่ภาษาเขมรไม่ต้องมีคำนี้ หรือประโยค “ฉันเห็นเรือสอง” จะเห็นว่า

ประโยคนี้อาจมีลักษณะนาม “ลำ” ไป ส่วนในภาษาส่วย ประโยคนี้อาจจำเป็นต้องมีคำลักษณะนามตามหลังจำนวน จากความเคยชินกับภาษาแม่ทำให้เกิดปัญหาดังกล่าว ปัญหาที่พบบรองลงมาคือการเรียงคำเข้าประโยคผิดที่ เช่น นักเรียนพูดว่า “มีอยู่กระต่ายตัวหนึ่ง” หรือประโยค “พวกฉันก็ให้เขาหัวปลา” แทนที่จะพูดว่า “มีกระต่ายอยู่ตัวหนึ่ง” หรือ “พวกฉันก็ให้หัวปลา (แก่) เขา” สาเหตุที่นักเรียนเรียงคำเข้าประโยคผิดที่เป็นเพราะภาษาเขมรและภาษาส่วยจะมีการเรียงคำบางส่วนกลับกันกับการเรียงคำในภาษาไทย เมื่อนักเรียนพูดภาษาไทยอิทธิพลของภาษาแม่ทำให้นักเรียนใช้ประโยคผิด

4. ปัญหาด้านความคล่องในการพูด

นักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยส่วนใหญ่จะมีปัญหาพูดช้า และการหยุดพูดผิดที่ สาเหตุคงเนื่องมาจากนักเรียนคิดคำเป็นภาษาเขมรหรือภาษาส่วย แล้วคิดแปลคำภาษาเขมรหรือภาษาส่วยเป็นภาษาไทย ในระหว่างที่คิดคำภาษาเขมรหรือภาษาส่วยเป็นภาษาไทยต้องเสียเวลา และบางครั้งก็คิดไม่ทัน จึงพูดช้าเพื่อรอให้คิดคำได้ หรือหยุดพูดเพื่อแปลความคิดเป็นภาษาไทย ทำให้พูดช้าหรือหยุดพูดผิดที่ (โรจน์ ราชประโคน. 2527 : 76) ปัญหานี้ไม่ควรละเลย เพราะเด็กจะเกิดความเคยชินในเรื่อง ไม่คำนึงถึงจังหวะในการพูด จะทำให้เกิดปัญหาด้านการสื่อความหมาย เพราะประโยคที่ประกอบด้วยคำเหมือนกัน อาจมีความหมายต่างกัน ถ้าผู้พูดใช้จังหวะต่างกัน (ธีระพันธ์ เหลืองทองคำ. 2531 : 302)

ตอนที่ 2 ปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วย

ในข้อนี้จะอภิปรายเฉพาะในด้านการสะกดคำและการเรียงประโยคเป็นข้อความเท่านั้น ส่วนในด้านการใช้คำศัพท์และด้านโครงสร้างของประโยคนั้น ปัญหาที่ปรากฏไม่แตกต่างจากปัญหาการพูดดังที่กล่าวมาแล้ว จึงจะไม่อภิปรายซ้ำอีก ในด้านการสะกดคำ นักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยมีปัญหาในการสะกดคำมาก สาเหตุอาจเกิดจากการพูดภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน ทำให้ภาษาแม่เข้ามาแทรกแซง แล้วก็จะเขียนตามเสียงที่พูด ครั้นถึงเวลาเขียนภาษาไทยจึงเกิดปัญหามาก การใช้พยัญชนะเป็นปัญหาที่พบมากที่สุด สาเหตุอาจเกิดจากความสับสนในเรื่องเสียงพยัญชนะ ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องจากการออกเสียงวรรณยุกต์ผิดอย่างไม่เป็นระบบ ทำให้นักเรียนใช้อักษรคู่และอักษร 3 หมู่ผิด เนื่องจากเขียนตามเสียงที่พูด เช่น ใช้อักษรต่ำแทนอักษรสูงจาก “กงขะ” เป็น “ทงขะ” เพราะออกเสียงวรรณยุกต์จัตวาเป็นเสียงสามัญ เป็นต้น ด้านการใช้วรรณยุกต์เป็นปัญหาที่พบเป็นอันดับสองในด้านการสะกดคำ สาเหตุอาจจะเกิดจากนักเรียนยังไม่เข้าใจว่าวรรณยุกต์มีความสำคัญอย่างไร ทั้งนี้เพราะเกิดจากความเคยชินในการใช้ภาษาแม่หรืออิทธิพลของภาษาแม่ สืบเนื่องจากการที่นักเรียนออกเสียงวรรณยุกต์หนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่งอย่างไม่เป็นระบบ เป็นเหตุให้นักเรียนเขียนวรรณยุกต์ผิด โดยเขียนตามเสียงพูด

ปัญหาในการเขียนวรรณยุกต์เป็นปัญหาสำคัญสำหรับเด็กที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วย ซึ่งครูภาษาไทยควรจะเอาใจใส่ และจัดกิจกรรมให้นักเรียน โดยให้นักเรียนฝึกเขียนตามคำบอก หรือฝึกสะกดคำอย่างสม่ำเสมอ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนสามารถสะกดคำได้ทัดเทียมกับเด็กไทยทั่ว ๆ ไป ส่วนปัญหาในการเรียงประโยคเป็นข้อความนั้น สาเหตุอาจเนื่องมาจากนักเรียนมีโอกาสดูฝึกฝนในการเขียนภาษาไทยน้อย ทำให้มีปัญหาในการลำดับข้อความ ทำให้ข้อความไม่เป็นเหตุเป็นผลต่อกัน หรืออีกประการหนึ่งนั้น อาจเนื่องมาจากนักเรียนใช้คำเชื่อมผิดทำให้กระทบถึงปัญหาดังกล่าว

การที่นักเรียนที่พูดภาษาส่วยมีปัญหาในการใช้ภาษาไทยน้อยกว่านักเรียนที่พูดภาษาเขมรนั้น อาจเป็นเพราะผู้ที่ใช้ภาษาส่วยสามารถปรับตัวเข้ากับกลุ่มชนอื่นได้ง่ายกว่าผู้ที่ใช้ภาษาเขมร รวมทั้งกลุ่มชนที่ใช้ภาษาส่วยไม่ค่อยมีวัฒนธรรมเป็นของตนเอง เมื่ออยู่ใกล้กับกลุ่มชนใดก็ปรับตัวให้กลมกลืนกับกลุ่มชนนั้น และใช้วัฒนธรรมร่วมกับกลุ่มชนอื่นได้อย่างปกติ ผู้ที่ใช้ภาษาส่วยสามารถพูดภาษาเขมรและภาษาไทยอีสานได้อย่างไม่เคอะเขิน แต่ผู้ที่พูดภาษาเขมรน้อยคนนักที่จะพูดภาษาส่วยและภาษาไทยอีสานได้ ซึ่งในเรื่องนี้ ประเสริฐ ศรีวิเศษ (2521 : ค) ได้กล่าวถึงความสามารถในการปรับตัวของพวกกูย (ส่วย) ที่อาศัยอยู่ในจังหวัดสุรินทร์ว่า “เมืองสุรินทร์เมื่อครั้งตั้งใหม่ ๆ นั้น เป็นเมืองกูยทั้งเมือง มีพวกเขมรที่อพยพมาแทรกอยู่ประปราย แต่เหตุที่วัฒนธรรมของเขมรสูงกว่าพวกกูย และพวกกูยก็ปรับตัวได้เร็วมาก ปัจจุบันพวกกูยจึงถูกกลืนเป็นคนเขมรไปค่อนข้างสิ้น” แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ปัญหาในการพูดและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย ควรได้รับการแก้ไขโดยด่วนเช่นเดียวกับนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร เพราะถึงมีความสามารถปรับตัวอย่างไร แต่จากความเคยชินกับภาษาแม่ ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วยก็ยังมีอยู่ต่อไป หากไม่ได้รับการฝึกฝนที่ถูกต้อง

ในการเรียนการสอนภาษาไทยนั้น ครูผู้สอนภาษาไทยแก่เด็กที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน ควรตระหนักถึงข้อบกพร่องของนักเรียนว่า นักเรียนมีปัญหาที่จุดใด และควรพยายามจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับสภาพนั้น ๆ และที่สำคัญครูพึงระลึกเสมอว่า นักเรียนที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน ต้องใช้ความสามารถในการเรียนภาษาไทยมากกว่าเด็กไทยที่ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครูภาษาไทย

1.1 ในการสอนภาษาไทย ครูควรเน้นการฝึกให้นักเรียนออกเสียงภาษาไทยให้ถูกต้องตั้งแต่เริ่มเข้าเรียน อันจะส่งผลให้นักเรียนสามารถเขียนภาษาไทยได้อย่างถูกต้องเมื่อเรียนชั้นสูงขึ้น

1.2 สำหรับแนวทางในการแก้ปัญหา การออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ผู้วิจัยขอเสนอแนะเทคนิคการสอนภาษาไทย โดยใช้คู่เทียบเสียง (Minimal pairs) ระหว่างเสียงที่เป็นปัญหากับเสียงที่ไม่เป็นปัญหา เช่น ฝีกออกเสียงคำที่มีพยัญชนะท้ายที่เป็นคู่ปัญหา /-k/ กับ /-c/ เช่น เด็ก-เด็ก แรก-แรก อึก-อึจ การฝีกออกเสียงควรฝีกซ้ำ ๆ ใช้เวลาสั้น ๆ ในแต่ละครั้ง โดยหลักของการฝีกนั้นนักเรียนต้องสามารถเปรียบเทียบความคล้ายคลึงกันของเสียงและจำแนกความแตกต่างของเสียงได้ ส่วนการแก้ปัญหาด้านความคล่องในการพูด ครูควรสนับสนุนให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาไทยให้มากที่สุด เช่น จัดสถานการณ์ให้มีการสนทนากันในกลุ่ม เล่นนันทนาการ เล่นเกม หรือร้องเพลง เพื่อฝีกความมั่นใจและกล้าที่จะพูดภาษาไทยได้อย่างคล่องแคล่ว

1.3 สำหรับปัญหาด้านการเขียน จะเห็นว่า เด็กทั้งสองกลุ่มมีปัญหาในการสะกดคำเป็นส่วนมาก ครูควรสร้างแบบฝีกและจัดกิจกรรมเพื่อฝีกทักษะการเขียนในด้านต่าง ๆ เช่น ฝีกการผันอักษรตามหลักไวยากรณ์ การใช้อักษรคู่ อักษรนำ คำควบกล้ำ คำพ้องเสียง มาตราตัวสะกด โดยเน้นทั้งด้านการอ่านและการเขียน เพื่อให้นักเรียนเกิดความแม่นยำในการสะกดคำ ส่วนในด้านการใช้คำศัพท์และโครงสร้างของประโยค ควรมีแบบฝีกในการใช้คำศัพท์ให้ตรงกับ ความหมาย และบริบท รวมทั้งฝีกการเรียงคำเข้าประโยคให้ถูกต้องตามหลักภาษาไทยด้วย สิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึงในการจัดกิจกรรมและการทำแบบฝีกต่าง ๆ คือ จะต้องเป็นกิจกรรมหรือแบบฝีกที่สนุกสนาน น่าสนใจ ไม่ใช้เวลามากเกินไปในแต่ละครั้ง เพราะนักเรียนอาจเกิดความเบื่อหน่ายได้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

2.1 ศึกษาการสร้างแบบฝีกแก้ปัญหาคำการใช้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน

2.2 ศึกษาปัญหาในการฟัง พูด อ่านและเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาอื่น ๆ ในชีวิตประจำวัน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ก่องกาญจน์ นิธิพงศ์. (2516). การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตวิทยาลัย
วิชาการศึกษา. ปริญญาโท กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชา
การศึกษา ประสานมิตร. อุดลำนเา.
- ไขลรี ปรามอช ณ อยุธยา. (2518). การศีกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย
ของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศีกษา 2515-2516.
วิทยานิพนธ์ อ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
อุดลำนเา.
- จิรัฐ เจริญราษฎร์. (2525). ภาษาทวย (ส่วย) ที่จังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
(จารีภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. อุดลำนเา.
- ชุตีมา ทับเอี่ยม. (2521). "ข้อสังเกตเกี่ยวกับการพูดภาษาไทยของคนจีน," ใน เอกสารประกอบ
การสัมมนาทางวิชาการศีกษาวิจัยภาษาในประเทศไทย. โครงการศูนย์ภาษาเอเชีย
อาคเนย์, นครปฐม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชูศรี ศรีแก้ว. (2526). การศีกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา
ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศีกษา 2525. วิทยานิพนธ์ อ.ม. (ภาษาไทย).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อุดลำนเา.
- ทะนััน จันทรพัณธ์ และชาติชาย พรหมจักรินทร์. (2521). พจนานุกรมเขมร (สุรินทร์) - ไทย -
อังกฤษ. กรุงเทพฯ : โครงการวิจัยภาษาไทยและภาษาพื้นเมืองถิ่นต่าง ๆ สถาบันภาษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธีระพัณธ์ เหลืองทองคำ. (2526). สัทอักษรไทย การสร้างสัทอักษรเพื่อบันทึกภาษาไทยถิ่นและ
ภาษาชนกลุ่มน้อย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2531). "หน่วยที่ 6 จังหวะในภาษาไทย," ใน เอกสารการสอนชุดวิชา ภาษาไทย 3
หน่วยที่ 1-6. นนทบุรี : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ณรงค์ฤทธิ์ โสภา. (2531). การวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นเด็กเล็กและ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน.
ปริญญาโท กศ.ม. (ภาษาศาสตรการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงเดือน พันธมนาวิน. (2524). พฤติกรรมศาสตร์ เล่ม 2 : จิตวิทยาจริยธรรมและจิตวิทยา
ภาษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ดุษฎีพร ชำนิโรคศานต์. (2523). "ข้อบกพร่องบางประการในการเขียนภาษาไทย," ใน วารสาร
อักษรศาสตร์. 1 (12) : 32-45.

- บรรจบ พันธุเมธา. (2526). *อันเนื่องด้วยชื่อ*. กรุงเทพฯ : คณะกรรมการเอกลักษณ์ของชาติ
สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี.
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, ม.ล. (2523). *ภาษาไทย-วิชาที่ถูกลืม*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
ดวงดีการพิมพ์.
- ประจิตต์ อภินันท์รักต์. (2527). *การศึกษาเปรียบเทียบความบกพร่องทางการพูดของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนประถมสาธิต*. กรุงเทพฯ : ภาควิชา
การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
- ประสงค์ ราชณสุข และคนอื่น ๆ. (2519). *การสำรวจและแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูดของ
นักเรียนโรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร*.
กรุงเทพฯ : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- _____. (2523). *การศึกษาปัญหาและวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา*.
กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ประเสริฐ ศรีวิเศษ. (2521). *พจนานุกรม กุญแจ(ส่วย)-ไทย-อังกฤษ*. กรุงเทพฯ : โครงการวิจัย
ภาษาไทยและภาษาพื้นถิ่นต่าง ๆ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปรียา หิรัญประดิษฐ์, เรือโทหญิง. (2520). *ปัญหาการสอนทักษะพูดในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น*.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- พจนีย์ ลิมานวัฒน์. (2517). *การสอนอ่านและเขียนภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา*. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
(การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- ไพจิตร วัฒนากุล. (2517). *สาเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิด และเปรียบเทียบความสามารถ
ในการเขียนสะกดการันต์ ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกศิลปกับแผนก
วิทยาศาสตร์ในภาคการศึกษาที่ 7*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา).
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2539). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525*. กรุงเทพฯ :
อักษรเจริญทัศน์.
- เรา ทองสวัสดิ์. (2523). *ภาษาชาวเขา การศึกษาเปรียบเทียบเฉพาะกรณีภาษาไทยกับภาษา
กะเหรี่ยงและภาษาแม้ว*. อัดสำเนา.
- โรจน์ ราชประโคน. (2527). *การวิเคราะห์อิทธิพลของภาษาเขมรที่มีต่อการพูดและการเขียน
ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งที่พูดภาษาเขมรในจังหวัดบุรีรัมย์*.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

ลัดดา ศรีเลิศลาวัลย์. (2530). การวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยมาตรฐานเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาศาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.

วรรณ เทียนมี. (2537). การกระจายของภาษาในประเทศไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์กรณิจ. วิพุธ โสภวงศ์. (2529). "หน่วยที่ 12 การสอนภาษาไทยแก่นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในระดับประถมศึกษา" ใน เอกสารการสอนชุดวิชา การสอนกลุ่มทักษะ (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : ห.จ.ก.อรุณการพิมพ์.

ศรียา นิยมธรรม และประภัสร นิยมธรรม. (2518). พัฒนาการทางภาษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เจริญพัฒน์.

ศรีเรือน แก้วกังวาน. (2519). จิตวิทยาฝ่ายภาษา. กรุงเทพฯ : แพร่พิทยา.

ศูนย์พัฒนาการศึกษา ภาคศึกษา 2 จังหวัดยะลา. (2506). วิธีพิเศษในการสอนภาษาไทย. ยะลา : โรงพิมพ์คุรุสัมพันธ์.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2535). แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2535. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พื้นที่ พบบลิชซิง.

สำนักงานจังหวัดศรีสะเกษ. (2529). ประวัติมหาดไทยส่วนภูมิภาคจังหวัดศรีสะเกษ. ศรีสะเกษ : สำนักงานฯ.

สำนักงานพัฒนาชุมชนอำเภอขุนหาญ. (2541). โครงการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนพึ่งตนเองอำเภอขุนหาญ. ศรีสะเกษ : สำนักงานฯ.

สำนักงานสถิติจังหวัดศรีสะเกษ. (2537). สมุดรายงานสถิติจังหวัดศรีสะเกษ ฉบับพ.ศ.2537. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษรไทย.

สามารถ ศักดิ์เจริญ. (2517). ปัญหาการเขียนตัวสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดภาคใต้. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.

สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2540). ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เลี้ยงเชียง.

สุชีพ แข่งขัน. สมุดโทรศัพท์อำเภอขุนหาญ ประจำปี 2541. ศรีสะเกษ : ขุนหาญการพิมพ์.

สุนันทา โสรจิจ. (2511). การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดการันต์และการศึกษาเหตุผลแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพระนคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร. อัดสำเนา.

- สุริยา รัตนกุล. (2519). "ปัญหาการเขียนภาษาไทยของเด็กเริ่มเรียนที่พูดภาษาขมุ-ละว้า-ถิ่น,"
ใน เอกสารประกอบการสัมมนาทางวิชาการ. โครงการศูนย์ภาษาเอเชียอาคเนย์
นครปฐม : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุวรรณา เกรียงไกรเพ็ชร และคนอื่น ๆ. (2524). ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนิสิต
อักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิไล เปรมศรีรัตน์ และคนอื่น ๆ. (2527). บทสนทนาภาษาเขมรสุรินทร์. นครปฐม : สถาบัน
วิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุวิไล เปรมศรีรัตน์ และโสภณา ศรีจำปา. (2533). การพัฒนาระบบการเขียนภาษาเขมรถิ่นไทย.
นครปฐม : สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อนุมานราชธน, พระยา. (2532). หมวดภาษา เล่ม 1 นิรุกติศาสตร์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
คุรุสภา.
- อรุณี ตันท์ศิริ. (2523). การวิเคราะห์โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษในภาษาพูดของนักศึกษา
วิชาเอกภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
(การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- อังกาบ ผลากรกุล. (2523). "การพูดผิดกับขบวนการการพูด," ใน วารสารอักษรศาสตร์.
1(12) : 23-45.
- อุปกิตศิลปสาร, พระยา. (2539). หลักภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- เอกวิทย์ จิโนวัฒน์. (1983). การสร้างคำในภาษาขมุ บรู ไซ้. วิทยานิพนธ์ อ.ม. (ภาษาศาสตร์)
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- Pailin Yantreesingh. (1980). *The Phonology of the Kuay Language of Suphanburi with
Comparison to the Kuy Language of Surin*. Master thesis, M.A. (linguistics).
Kakhon Pathom : Graduate School, Mahidol University. photocopied.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

หนังสือขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

ที่ ทม 1007/0๖๖5

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

4 กุมภาพันธ์ 2542

เรื่อง ขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบ

ด้วย นายเสนอ ตริวิเศษ นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "การวิเคราะห์ปัญหาการพูดและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในเขตอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน" โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิพุธ โรสวงศ์ และ อาจารย์วิรุฬรัตน์ วัฒนจัน เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลจากนักเรียนในโรงเรียนบ้านบักดอง จำนวน 62 คน โรงเรียนบ้านกราม จำนวน 62 คน โรงเรียนบ้านโนนสูง จำนวน 45 คน โรงเรียนบ้านโพธิ์กระสังข์ จำนวน 66 คน โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ โดยขออนุญาตให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นกลุ่มตัวอย่างในการแก้ปัญหาด้านการพูดและการเขียนภาษาไทย ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2542

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดพิจารณาให้ นายเสนอ ตริวิเศษ ได้เก็บข้อมูลเพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบดังกล่าว ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ดร. เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทร./โทรสาร 258-4119

ที่ ศธ 1159 / 194๒๐

สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ
360 ถนนวันลูกเสือ ศก 33000

ร. กุมภาพันธุ์ 2542

เรื่อง ขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

เรียน หัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอขุนหาญ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบ จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ได้อนุญาตให้ นายเสนอ ทวีวิเศษ นิสิทระกับ
ปริญญาโท มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มาเก็บข้อมูลจากนักเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ
จำนวน 4 โรงเรียน คือ โรงเรียนบ้านบักคอง โรงเรียนบ้านกราม โรงเรียนบ้านโนนสูง โรงเรียนบ้านโพธิ์
กระสังข์ โดยจะเก็บข้อมูลระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2542

จึงเรียนมาเพื่อแจ้งโรงเรียนดังกล่าวต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายระลึก ธานี)

ผู้ช่วยผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัด รักษาราชการแทน
ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ

หน่วยศึกษานิเทศก์

โทร. 612366

ที่ ศธ 1159.07/399

สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอชุมหาญ
อำเภอชุมหาญ จังหวัดศรีสะเกษ 33150

9 กุมภาพันธ์ 2542

เรื่อง ขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบ จำนวน 1 ฉบับ

ด้วยสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ได้มอบหมายให้ นายเสนอ ทวีวิเศษ
นิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มาเก็บข้อมูลจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอชุมหาญ จำนวน 4 โรงเรียน

ในการนี้โรงเรียนของท่านเป็นโรงเรียนที่ได้รับการคัดเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง สำนักงาน
การประถมศึกษาอำเภอชุมหาญจึงให้ท่านให้ความร่วมมือแก่บุคคลดังกล่าวในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่ง
จะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาต่อไป และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อทราบและดำเนินการ

ขอแสดงความนับถือ

(นายถวัล สรายหอม)

ผู้ช่วยหัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอ รักษาการในตำแหน่ง

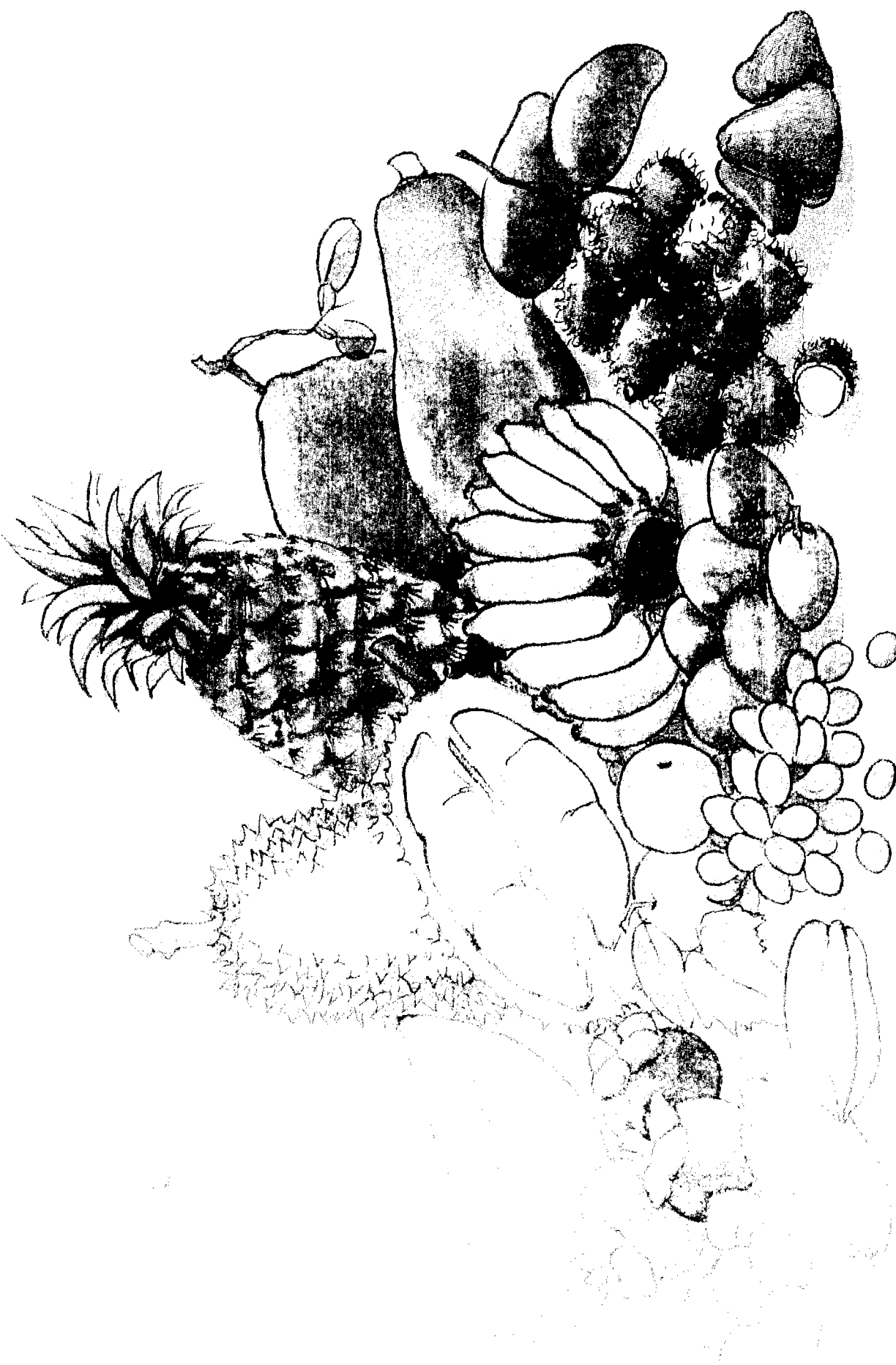
หน่วยศึกษานิเทศก์

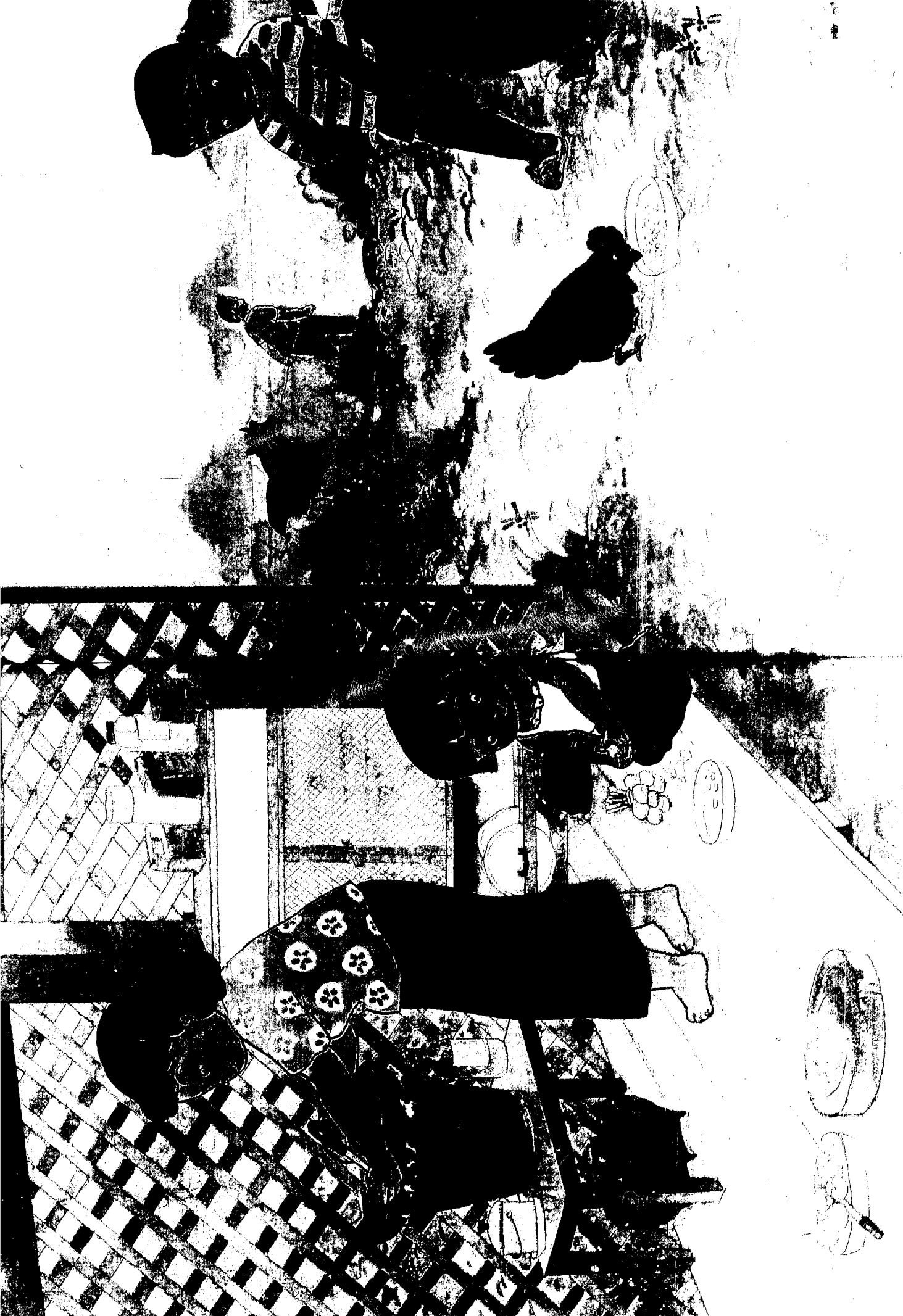
หัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอชุมหาญ

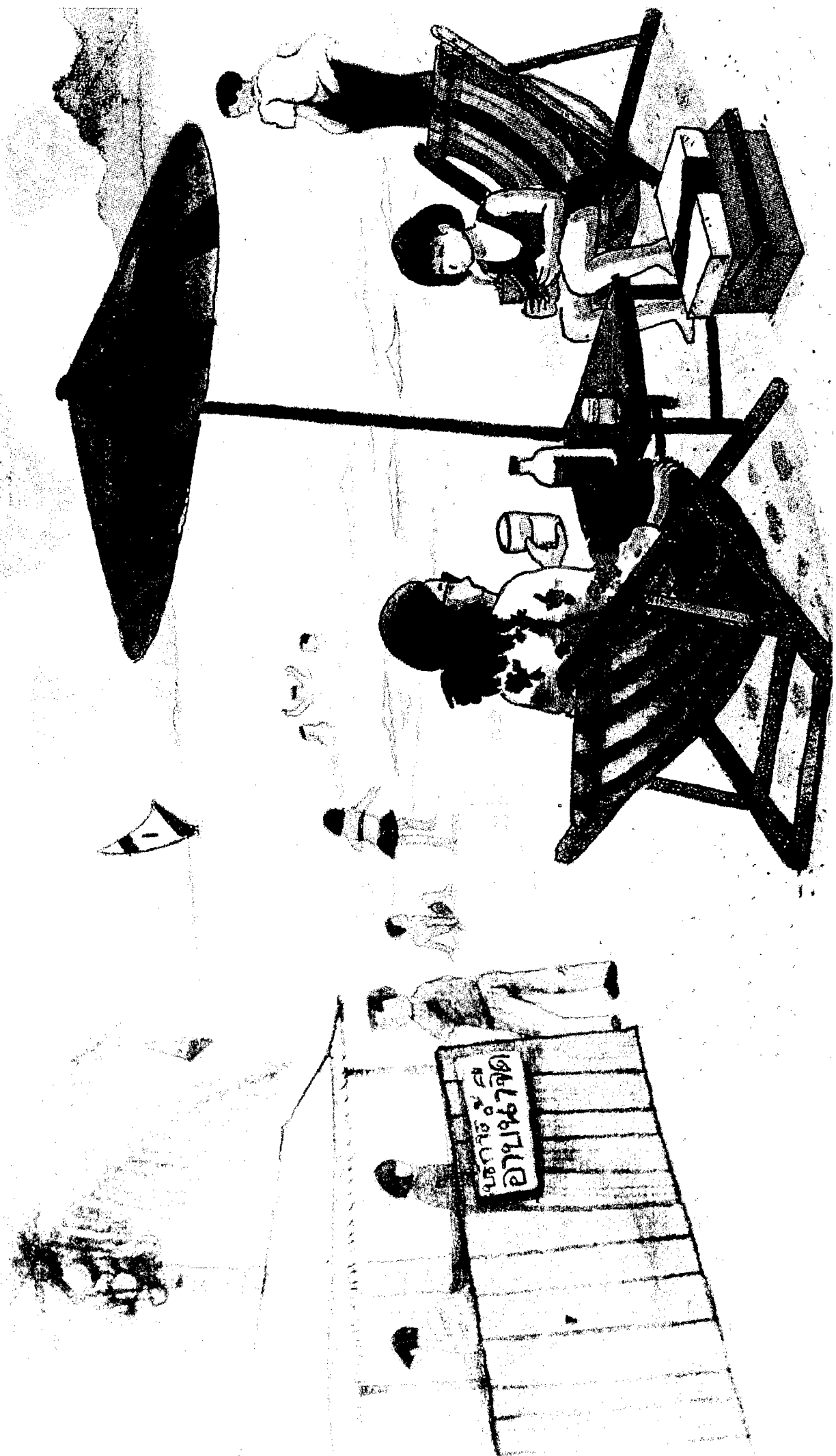
โทร. 679207

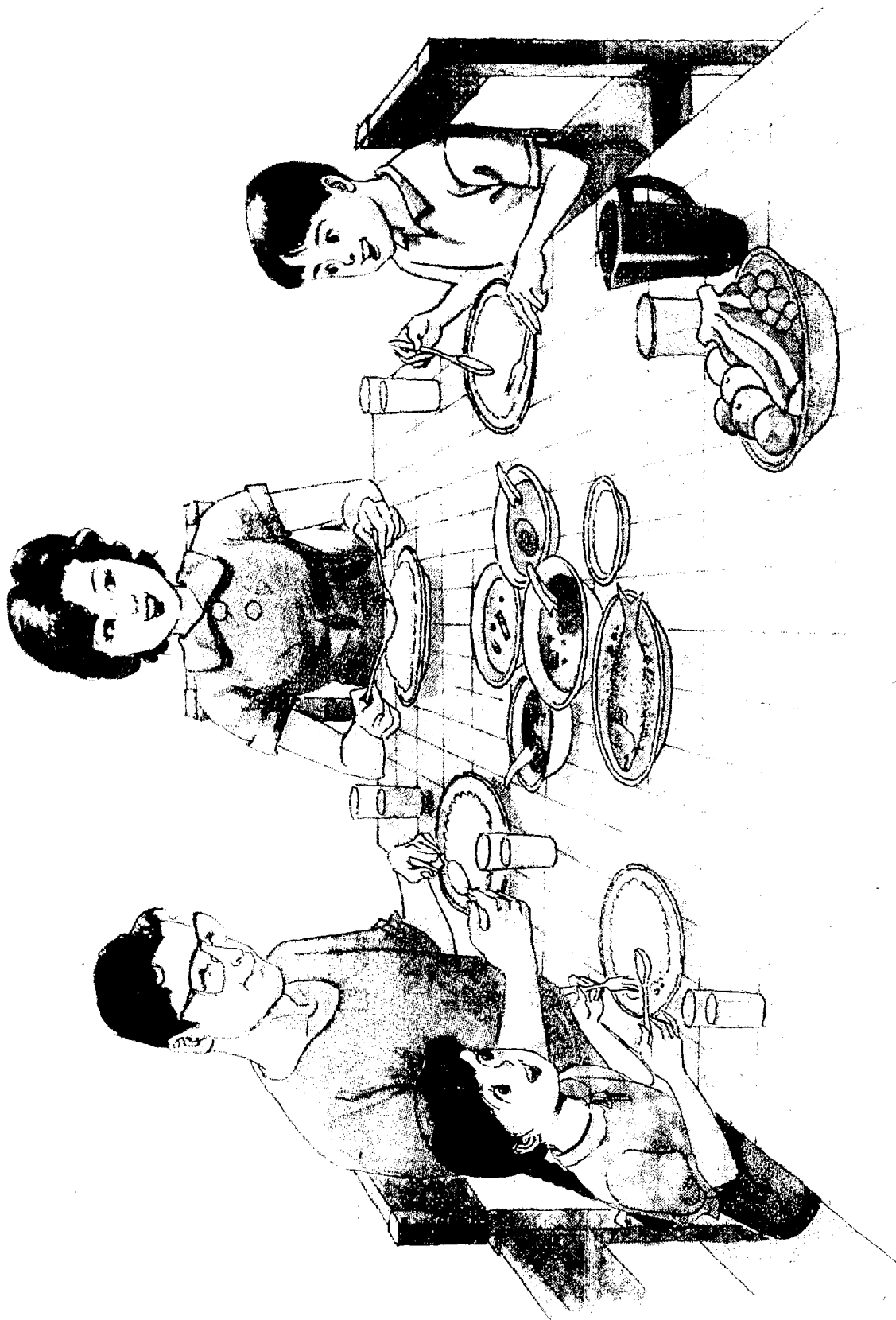
ภาคผนวก ข

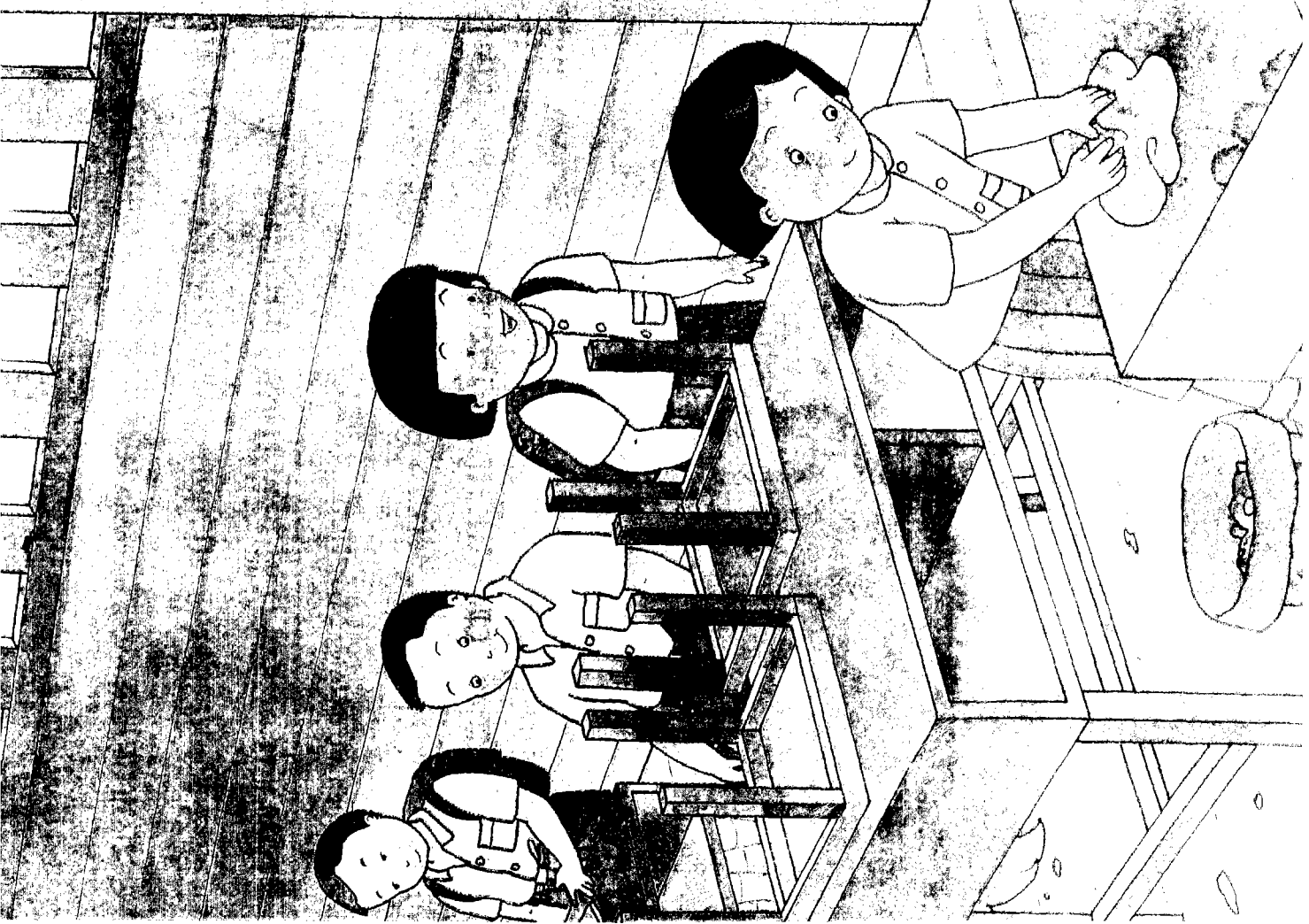
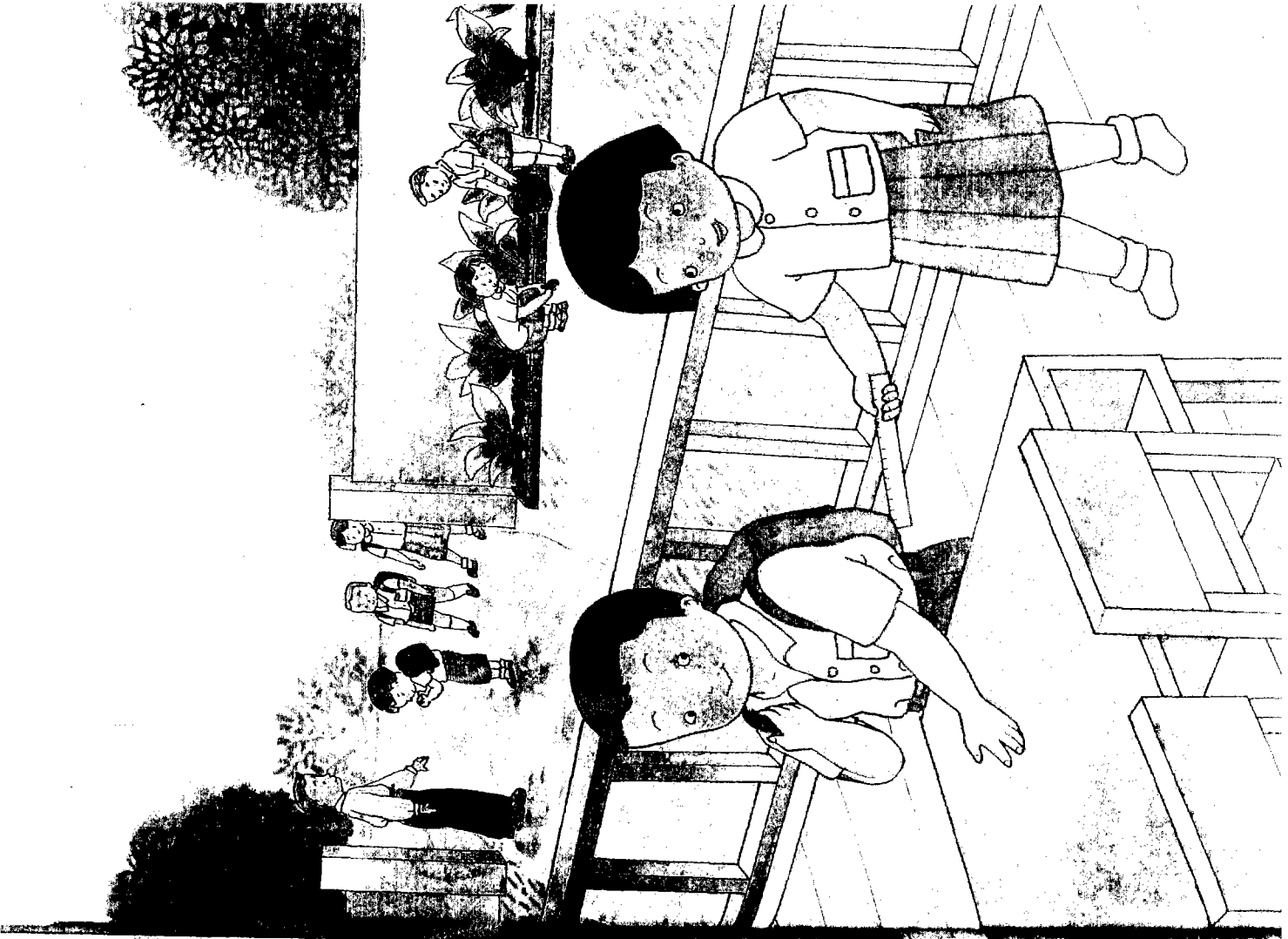
ภาพที่ใช้ทดสอบการพูดของนักเรียน

ภาคผนวก ค

ตัวอย่างการพูดของนักเรียน
ตัวอย่างการเขียนของนักเรียน

ตัวอย่างการพูดของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร

(เด็กหญิงน้ำผึ้ง หอมหวาน)

จะมาเล่านิทานเรื่อง หนูน้อยหมวกแดง นานมาแล้วมีเด็ก เด็กหญิงน้อยคนหนึ่ง ชื่อหนูน้อยหมวกแดง แม่ให้หนูน้อยหมวกแดงไป เอาอาหารไปให้ ย่าที่บ้าน หนูน้อยหมวกแดงก็รับเอาไปให้ พอเดินไปก็เห็นหมาป่าอยู่ใน อยู่ในหน้าของหนูน้อยหมวกแดง หนูน้อยหมวกแดงวิ่งวิ่งไปเก็บดอกไม้เอาไปให้ เอาไปให้ยาย พอไปถึงก็เห็นย่านอนหลับอยู่ หนู หนูน้อยหมวกแดง ถ้ามาย่าว่าทำไมจมูกของย่ายาวแบบนี้ล่ะคะ หนูน้อยยาก็บอกว่า เพราะจะได้ดมกลิ่น หนูน้อยหมวกแดงใจล่ะจะ ทำไมหูของย่ายาวจังล่ะคะ เพราะจะได้ยิน ได้ยินหนูน้อยหมวกแดงใจล่ะจะ หนูน้อยหมวกแดงพูดจ๊อบแล้วก็ให้ดอกไม้ ให้อาหารยาก็กิน พอพอนายพรานได้ยินเสียงหมาป่าอนหลับอยู่ในบ้านของย่า ของยาก็เลยเข้าไปเห็น เห็นนอนหลับอยู่ นายพรานจึงคิดว่าหมาป่ากินยากับหนู หนูน้อยหมวกแดงแล้วก็เลยผ่าท้องของหนูน้อยหมวกแดงออกมาและเย็บแม่กับแก้วทำอาหารอยู่ในบ้าน พอพาวัวไปกินหญ้าในนาใกล้ไร่ให้อาหารไก่ ใกล้ไม่เห็นไก่สี เทากล้าเดินตามไก่ อยู่ที่นาใกล้ไร่ออกไร่อยู่ ใกล้ก็พาไก่กลับบ้าน ไปกินข้าวกับไก่สีดำ แก้วก็ทำอาหารกินด้วยกันจนอิ่ม

(เด็กชายพงพันธ์ เกิดกล้า)

ผมจะมาเล่าเรื่องนิทานราชสีห์กับบรวาร วันหนึ่งราชสีห์ไปหาอาหารให้บรวารกิน แล้วมีอูต ราชสีห์หาได้แต่บรวารกินทุกมีอูตทุกอย่าง ราชสีห์จึงไปหาอาหารให้ บรวารกินมีอูตแล้ว แต่บรวารอยากกินราชสีห์ ราชสีห์จึงให้บรวารไปนอนหลับอยู่ แต่บรวารกำลังประชุมกันว่า บรวารอยากกินเนื้อราชสีห์มาก บรวารพูดว่า "บรวารจะกินเนื้อราชสีห์" บรวารพาราชสีห์ไปในป่าลึกมาก บรวารไปหลังราชสีห์ ราชสีห์ก็เห็นตัวเอง บรวารจึงอ้าปากจะคาบราชสีห์ แต่บรวารพูดว่า เจ้าราชสีห์พูดว่า ทำไมราชสีห์ พวกราชสีห์ตัวนั้นเยอะแยะมาก แต่บรวารพูดว่า ราชสีห์อยู่ในบ่อนั้นเยอะเท่ากับพวกเราเลย ราชสีห์จึงกะโดดลงในบ่อลึกมาก พวกบรวารอยากกินราชสีห์จึงกะโดดตามจึงตายมีอูตทุกตัวจบ

วันหนึ่งผมไปโรงเรียน เพื่อน ๆ ให้อาหารผมแล้วผมก็เขียนหนังสือ เพื่อน ๆ เช็ดโต๊ะ ยกโต๊ะมา เพื่อน ๆ ก็มาโรงเรียน สวัสดีคุณครูด้วย เพื่อนกำลังทำการบ้านอยู่ เพื่อน ๆ อีกคนหนึ่งกำลังรดต้นไม้ เพื่อน ๆ อีกคนหนึ่งกำลังเดินมาหาผม ผมคิดว่าผมรู้จักเค้าดี เขาให้อาหารผม ผมก็เดินไปเขียนมีอูตทุกอย่าง

(เด็กหญิงสุทธาทิพย์ เนียมจันทร์)

จะมาเล่าประสบการณ์ดิฉัน ได้ไปเที่ยวเขาพระวิหาร ซึ่งครั้งนั้นดิฉันประทับใจมาก เพราะได้ เพราะได้ชมวิวทิวทัศน์ของพามออีแดง ทิวทัศน์ของเขาพระวิหาร ซึ่งสิ่งที่มีหลายอย่างที่ดินชอบมาก เช่นวิวที่มองไปข้างล่างมันจะเห็นถนนมันโล่งมาก แต่มันก็ไม่ค่อยใหญ่เท่าไร ต้อนไม้ก็เล็กลงเตี้ยแถมที่ตามทางที่ฉันขึ้นไป ได้เห็นของที่เขาอยู่เป็นพวกสร้อย นาฬิกาต่าง ๆ มีพุทธาที่ฉันชอบกินมากเพราะมันหวาน ฉันได้ไปถึงยอดเห็นวิวสวยมากเลย พอ พอไปฉันลงไปข้างล่าง ฉันอยากพอนฉันอยากไปที่ ฉันอยากลงไปผ่ามออีแดงข้างล่าง เพราะที่ผ่ามออีแดงมันมีรูปปั้นที่ได้อายุเกือบสองพันสองพันปีมาแล้ว เนียม เดวี ลัย แต่พ่อแม่ไม่ให้ไป แต่ฉันก็ชอบเพราะเห็นสถานที่ เพราะมันเหมือนอะไรอย่างหนึ่ง ฉันมีความสุขมาก พอขับรถไปก็จะเห็นวิวสวยมากเลย

มีคนที่กำลังนั่งดื่มอยู่กับคุณป้าของเขา และได้มีคนลงเล่นน้ำ มีบริการอาบน้ำ จัดมีต้นไม้ มีพวกวิวทิวทัศน์ มีได้กำลัง มีคนเล่นน้ำกันอย่างสนุกสนาน บางคนก็ว่ายน้ำ บางคนก็เล่นน้ำ หรือไม่ถ้าไม่ชอบทั้งยืนดูคนเล่นน้ำ จึงออกไปเล่นไปในกลางทะเล แต่ถ้าไม่ชอบทั้งสองอย่าง ก็อาจจะนั่งดื่มทานอาหาร หรือหาจับหอยจับปูตามสถานที่ต่าง ๆ หาดทราย

ตัวอย่างการพูดของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย

(เด็กหญิงเจวีร์ แท้มงาม)

หนูจะมาเล่าเรื่องการไปแข่งขันการเป็นเลิศทางวิชาการ ในวันที่ 23 มกราคม หนูไปแข่งขันการเป็นเลิศทางวิชาการ พ่อไปถึงหนูกำลังจากรถไปเล่น หนูเขาก็เลยกินข้าว พ่อกินข้าวเสร็จ คุณคุณเขาวนหนูและเพื่อนคนหนึ่งไปซื้อของ พ่อซื้อของเสร็จคุณคุณก็พาหนูไปดูห้องที่หนูจะสอบ พ่อไปถึงปลากฎว่า เขาสอบเสร็จแล้ว คุณคุณก็พาหนูลงมาจากอาคาร ที่สอบ ลงมาเสร็จก็ขึ้นรถกลับบ้าน แล้วพาหนูไปล้างเท้า ซื้อของเสร็จหนูก็กลับบ้าน

ผลไม้เหล่านี้เป็นผลไม้ที่มีประโยชน์ ผลไม้เหล่านี้มีอยู่อาหารหลัก 5 หมู่ อยู่หมู่ที่ 5 มีประโยชน์ ประกอบด้วยทุเรียน แดงโม อ่างุ่น มะปราง กัลยาร แกะ ชมพู มะละกอ ส้มโอ มะม่วง เป็นต้น อาหารเหล่านี้ช่วยให้ร่างกายแข็งแรง มีวิตามินช่วยไม่ให้ตาบอดหรือเลือดออกตามไรฟัน

(เด็กชายเรืองยศ กันหาบุตร)

ผมชื่อ ผมชื่อ ผมชื่อเด็กชายเรืองยศ กันหาบุตร เลขที่ 30 ขั้ว มาเล่าเรื่องการเล่นฟุตบอลขั้ว ผมประทับใจมากที่ได้เล่นฟุตบอล เป็นกันชนแข่งกีฬา มันเป็นที่อย่างหนึ่งที่ผมอยากเล่นมากขั้วเป็นกีฬาที่มีเพื่อนมาเล่นกับผมมากมายและมีการเล่นแข่งกันกับการเอาชนะชิงรางวัล ได้เอาเหรียญทองแล้วก็ได้ และการเอาชนะเพื่อน และเพื่อนทุกคนก็จะมาเล่นกับผมมากมาย เพราะว่า...ลือ...ลือ...เล่นบอลมันสนุกสนานมากขั้ว ผมอยากเล่นฟุตบอลทุกวัน ตั้งแต่เช้าถึงเย็นเลยขั้ว ผมอยากเล่น ผมบ่ฮู้ว่าเดชะ ผมบ่ฮู้ว่า

ครอบครัวในบ้านมีแม่แม่กะลึงทอดทำอาหาร สวนแก้วกะลึงกะเทียมว้าย มีเคียงมิด มีกิ่งโอ๊ะหะเคือขั้ว ตะกาผงซูร์อุด เต่า มุกกะทะ ตะหลิว แลวกอุมี่ทาน กะลึงทอดไข่ดาว (หัวเราะ) ซูลมอว๊ส ไก่กั๊กะลึงจิกข้าวที่กลั้ให้กิน พ่อก็กะลึงเอาว๊วไปกินข้าวอยู่ที่ทุ่งนา จับก่อนขั้ว

(เด็กหญิงมยุรา โพธิสาร)

หนูมาเล่าเรื่องที่หนูชอบ หนูวันนั้น...หน่วย ตอนนั้นหนูเรียนชั้น ชั้นอนุบาล หนู หนู หนู และพ่อกับแม่ หนูไปทำนาที่นี้ตอนตี 5 หนูตื่นขึ้นมา หนูจะแบ่งพื้นที่นี้หนูกะโดดเอาแปลงตอนนั้น ตัวหนูยังไม่สูง ยังเล็กอยู่หนูกะโดดเอาแปลงที่นี้กะโดดยังไ้งก็ไม่ถึง ที่นี้ ที่นี้ ที่นี้ หนูนึกว่าพ่อของ หนูเข้ามา หนูบอกให้พ่อเอาให้ ที่นี้หนูก็กระโดดอยู่แต่พ่อเขาก็ไม่เอาให้ที่นี้หนูมองมาอีกที่ หนู เห็นว่าเป็นผี หนูล้องพ่อกับแม่หนูขึ้นมา ที่นี้ก็ถามว่า "หนูเป็นอะไร" หนูบอกว่า "หนูโดดผีหลอก" หลังจากนั้นเขาไปทุ่งเพท เขาไม่ยอมมาทำนา แล้วหนูก็ต้องอยู่คนเดียว ตั้งแต่ยังเล็ก ๆ ที่นี้ตอน เขาเข้ามาไม่ถึงอาทิตย์เขาก็ไป เขาบอกว่า เขาจะหาเงินชดใช้หนี้ให้ตากับยาย แล้วเขาจะกลับมาอยู่กับหนู ที่นี้หนูล่อ ที่นี้เขาก็ไปอีก

พ่อพ่อกับแม่เขาทานอาหาร พ่อกับแม่ก็ทำอาหารเสร็จแล้ว เขาจึงเลี้ยงลูกของเคามากิน ข้าว วันนี้กินข้าวอยู่แม่ของเขาก็ถามขึ้นว่า "กินเยอะ ๆ นะลูกจะได้โตแล้ว ๆ เลียนนั่งสือเก้ง ๆ" ที่นี้ลูกเขาก็บอกว่า "หนูจะกินเยอะ ๆ" ที่นี้แม่ก็บอกว่า "ถ้ากินแล้วจะได้โตแล้ว ๆ และฉลาด ๆ มี เมีย อาหารที่แม่ทำมีวิตามิน ซีมากมาย ลูกสาวของเขาตักกิน วันนี้ ลูกสาวของเขาจึงบอกว่า "แม่ ค่ะ...แม่ค่ะปลาที่แม่เอามา แม่เอามาจากไหน" แม่ของเขาจึงบอกว่า "ไปซื้อมาจากตลาด" ลูกชาย เขาก็กินข้าวอย่างอละอ่ย เอล้ดอละอ่ย และก็นอนที่ห้องอย่างสบาย

ตัวอย่างการเขียนของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร

โรงเรียนของฉัน....

(เด็กหญิงอรรณ ทินวงศ์)

โรงเรียนของฉันจะต้องสวยไปด้วยความอุดมสมบูรณ์ ไปด้วยความสวยงามและช่วยกันรดน้ำต้นไม้ทุกวัน และในโรงเรียนของฉันมีอาคารเรียนหลายหลัง และคุณครูไม่ดุและไม่ใจร้าย ถ้าครูตีก็เพียงแต่สั่งสอนเท่านั้น แล้วในโรงเรียนมีต้นไม้ ดอกไม้หลายชนิด เช่น ต้นมะพร้าว ต้นมะขาม ต้นมะขามเทศ ต้นมะละกอ ดอกดาวเรือง ดอกงอนไก่ ดอกคุณนายตื่นสาย และยังมีเพื่อนเพื่อนหลายคน และยังมีน้องน้องและยังมีพี่พี่หลายคนที่เล่นกับดิฉัน ดิฉันจึงเล่นกับเขา แล้วเขาทำให้ดิฉันดีใจมากที่ทำให้ฉันประสบความสำเร็จที่ดิฉันได้ไปสอบกีฬาที่โรงเรียนบ้านหนองบัวเรณ และบ้านภูดิน แล้วสอบเสร็จแล้วคุณครูก็พากลับบ้าน แล้วตอนเช้าก็มาแต่งชุดกีฬามาเพื่อไปแข่งขันกีฬาที่โรงเรียนในโรงเรียนดิฉันชอบไปเล่นที่ม้านั่งอีกด้วย

ฉันอยากจะเป็น...

(เด็กชายศรศักดิ์ เกิดกล้า)

ฉันอยากจะเป็นตำรวจ ตำรวจจะจับผู้ขายยาบ้า จะจับเขาคู ขาวบ้านจะถูกผู้ร้ายโกงเอาเงิน ผมจะจับไม่เว้น คนรายชั้วจะขายของผิดกฎหมายเช่น ขายยาบ้า ยาขยัน ยาอี ผมจะจับผู้ร้ายที่ขโมยเงินธนาคาร เพราะถ้าปล่อยให้คนชั่วลอยนวล จะเป็นภัยต่อสังคม เป็นพิษต่อคนซื้อคนซื้อจะซื้อยาบ้า ผมจับผู้ร้ายจับเป็นจับตาย ผมจะไม่ปล่อยให้คนชั่ว ผมจะจับคนชั่วเพราะคนชั่วจะทำให้สังคมเดือนร้อน เพราะจะทำให้ชาวบ้านเดือนร้อน ผมจับคนชั่วขายบ้า 500 เม็ด ยาขยัน 500 เม็ด ยาอี 500 เม็ด ผมจึงจับคนชั่วได้ ผมจึงจับไปเขาคูถ้าปล่อยไปจะเป็นภัยต่อสังคม

ผมจับคนฆ่าคนตาย เพราะร้ายโกงเอาเงินชาวบ้านเพราะคนดี เพราะจะไม่ให้บ้านเดือนร้อน (อย่างปล่อยให้คนชั่วลอยนวล)

สิ่งที่ฉันชอบ...

(เด็กหญิงปัญญารักษ์ สัมฤทธิ์)

ทุกคนในโลกนี้ก็ต้องมีสิ่งที่ตัวเองชอบไม่มีใครที่ไม่ชอบอะไรเพราะเราทุกคนก็มีสิ่งที่ตัวเองชอบบางคนก็ชอบคนที่ตรงไม่พูดโกหก

แต่ฉันชอบคนที่มีความซื่อสัตย์ ไม่โกหกเป็นคนที่มีความจริงใจ คนแบบนี้ฉันชอบแต่ฉันมีเพื่อนอยู่สิบห้าคนเพื่อนที่ให้ความจริงใจกับฉันมีเพียงห้าคน เพื่อนฉันห้าคนฉันชอบเขามาก เพราะเขาเป็นเพื่อนที่ไม่โกหกยิ้มอะไรก็ให้ไม่ใช่มิอะไรแล้วไม่ให้เก็บไว้ว่าเป็นของตัวเอง คนแบบนี้ฉันไม่ชอบและอีกอย่างที่ฉันชอบก็คือการเล่นกีฬาเพราะการเล่นกีฬาทำให้ร่างกายแข็งแรงไม่เป็นไขทำให้ฉันมีความสามารถในการกีฬาและฉันยังได้เป็นนักกีฬาของโรงเรียนด้วยฉันชอบเล่นกีฬานอกจากจะได้ออกกำลังกายแล้วยังได้เป็นนักกีฬาของโรงเรียนแล้วก็ได้เหรียญทองแดงด้วย ฉันชอบเล่นกีฬามาก เพราะสิ่งที่ฉันชอบนั้นมันทำให้ฉันรู้ว่าการที่เราจะชอบอะไรเราก็ควรดูว่ามันมีประโยชน์หรือไม่ ถ้าเราซื้อของอะไรเราควรดูก่อนว่าของนั้นมีประโยชน์อย่างไรแล้วเราจะนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างไร ถ้าเราใช้ไม่เป็นก็ไม่ต้องซื้อ ถ้าซื้อก็ไม่มีประโยชน์เพราะว่าเราใช้มันไม่เป็น

ถ้าเราซื้อสิ่งของที่เรารชอบเราควรซื้อสิ่งของนั้นที่ราคาไม่แพง เพราะว่าเราไม่มีเงินถ้าเรามีเงินก็ควรเก็บใส่กระปุกออมสินเอาไว้ ไม่ใช่จ่ายมาก ถ้ากินขนมก็ควรกินแค่ 2-3 บาท แล้วที่เหลือก็เก็บใส่กระปุกออมสินไว้

ตัวอย่างการเขียนของนักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย

โรงเรียนของฉัน...

(เด็กหญิงนฤทัย คำลอย)

โรงเรียนของฉันมีต้นไม้ดอกไม้และสะอาดบริสุทธิ์ ทุกคนในโรงเรียนต้องยิ้มแย้มแจ่มใส และมีความสามัคคี ชื่อสัตย์กิริยาต้องนอบน้อมอ่อนหวาน ธรรมชาติในโรงเรียนต้องสดชื่น มีเพื่อนเล่นเยอะ ๆ และสนุกสนานไร้เรงตลอดเวลา เมื่อครูให้ทำงานเราควรตั้งใจทำเมื่อเสร็จแล้ว ก็เอาหนังสือมาอ่าน เมื่อครูสอนเราไม่ควรคุยกันขณะเรียน การเรียนเป็นสิ่งสำคัญและทำให้เรามีความรู้ฉลาด ไม่โง่ ทำให้เรารู้ว่าสิ่งไหนดี สิ่งไหนไม่ดี ถ้าเรารู้ว่าการเรียนเป็นสิ่งดีเราก็ไม่ควรละเลย

ฉันอยากจะเป็น...

(เด็กชายชานนท์ แสงทอง)

ผมฝันอยากเป็นนักฟุตบอลอันดับโลกผมอยากไปเที่ยวรอบโลก ทีมที่ผมชอบคือทีมบราซิล ผมอยากไปแข่งกับทีมบราซิล ผมอยากลองแข่งดู ถ้าผมชนะผมก็จะพาพ่อแม่และน้องไปเที่ยวที่บราซิล ผมจะพาเที่ยวให้ทั่วบราซิล แล้วผมจะไปฝรั่งเศสเพื่อไปแข่งขันที่ฝรั่งเศสถ้าผมแพ้ผมจะกลับมาที่ประเทศไทย เพื่อกลับมาซ้อมใหม่อีกครั้ง ถ้าผมชนะก็จะไปแข่งขันกับทีมอื่น ๆ ทำผมชนะทุกทีมผมก็จะลาออกจากการเป็นนักฟุตบอล แล้วผมก็จะไปเป็นโค้ชนักฟุตบอลทีมชาติไทย ผมจะพาทีมชาติไทยขึ้นไปเป็นทีมระดับโลกให้ได้ถ้าฝันผมเป็นจริงคงดีใจมาก ทำผมมีความพยายามผมคงไปถึง ทำผมไม่มีความพยายามคงไปไม่ถึงแน่ แต่ผมจะพยายามไปให้ถึงความฝันให้ได้

สิ่งที่ฉันชอบ...

(เด็กหญิงพนาวลัย ไชยชนะ)

สิ่งที่ฉันชอบมีมากมายเช่น ธรรมชาติ ดอกไม้ น้ำฝน กระจ่าย แมว อื่น ๆ ที่ฉันชอบ
เพราะว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่

น่ารัก สวยงามและให้ความสนุกสนานแก่ฉันทำให้ฉันสบายใจและสดชื่น สบายตาไป
ตามสิ่งธรรมชาติ ดอกไม้ก็หอมน้ำฝนทำให้สนุกกระจ่าย

และแมวน่ารัก ขนนุ่มสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่น่ารักที่ฝังอยู่ในใจของฉันมาตลอดอีกอย่าง
หนึ่งที่ฉันชอบฉันชอบนอนอยู่หน้าไว้

เมื่อตอนปิดเทอมหรือวันหยุดเสาร์อาทิตย์ที่ฉันชอบเพราะว่า มันเป็นสิ่งธรรมชาติอีก
อย่างหนึ่งเวลาตื่นนอนตอนเช้าจะทำให้สดชื่น

เป็นเวลาที่มีความสุขของฉันอีกอย่างหนึ่งที่ฉันชอบ ฉันชอบวาดภาพธรรมชาติระบายสี
และชอบรับประทานผลไม้ เช่น

มะม่วง มะพร้าว มะละก้อ ส้มโอ มะขามหวาน กล้วย แตงโม ส้ม ที่ฉันชอบเพราะว่ามีรส
หวานอร่อย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นายเสนอ ตริวิเศษ
วันเดือนปีเกิด	20 มิถุนายน 2511
สถานที่เกิด	อำเภอกระสัง จังหวัดบุรีรัมย์
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	96 หมู่ 11 ตำบลกระหวัน อำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ 33150
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	อาจารย์ 1 ระดับ 4
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านตาหมื่น ตำบลโพธิ์รังศ์ อำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ 33150
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2530	มัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนบุรีรัมย์พิทยาคม
พ.ศ. 2535	ครุศาสตรบัณฑิต (วิชาเอกภาษาไทย) จาก วิทยาลัยครูนครราชสีมา
พ.ศ. 2542	การศึกษามหาบัณฑิต (วิชาเอกภาษาไทย) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ